

Lialona

**Vienīgi Viņš varēja kļūt
par mūsu Glābēju, 8. lpp.**

Kādus patiesus principus par
ķermeni mēs mācāmies no
augšāmcelšanās? 14. lpp.

Rodot brīvību no seksuālās
vardarbības sloga, 22. lpp.

Pazīsti savu ienaidnieku: kā pretoties
četrām Sātana stratēģijām, 30. lpp.

Strādnieki uzstāda zīmi Bernes Šveices tempļa būvlaukumā. 1955. gada septembrī templi iesvētīja prezidents Deivids O. Makejs. Tas bija pirmais ārpus Ziemeļamerikas uzceltais templis un pirmais templis, kurā priekšraksti tika veikti citās valodās, izņemot angļu.

Fotogrāfija publicēta ar laipnu atļauju
no Baznīcas vēstures bibliotēkas.

VĒSTĪJUMI

- 4** Augstākā prezidija vēstījums:
No ticības taisnais dzīvos
Prezidents Dīters F. Uhtdorfs
- 7** Apmeklējuma mācības
vēstījums: Priesterības
zvērēsts un derība

UZ VĀKA:
Trīs Marijas pie kapa,
Viljams-Ādolfis Bougerejs

GALVENIE RAKSTI

- 8** Glābeja veiktā Izpirkšana:
patiesās kristietības pamats
Elders Roberts D. Heilzs
*Pateicoties tam, ka Viņš dzīvo,
mēs visi turpināsim dzīvot
mūžīgi.*
- 14** Jēzus Kristus Augšāmcelšanās
un patiesība par ķermeni
Deivids A. Edvards
*Jēzus Kristus Augšāmcelšanās
māca mums būtisku patiesību par
ķermeņa mūžīgo un svēto iedabu.*
- 22** Tilts uz cerību un dziedināšanu
Neinona Tallija
*Kā jūs vai kāds no jūsu mīļajiem
var rast mieru, cerību un dzie-
dināšanu pēc kaut kā tik ļauna
un traumatiska, kā seksuālā
vardarbība?*
- 28** Vecais ģimenes albums:
ģimenes stāstu spēks
Amneris Puskasu
*Manu priekšteču stāsti un dzīves
gājums turpina mani stiprināt.*

30 Karš turpinās

Elders Lerijs R. Lorencs
*Elders Lorencs stāsta par četrām
sātana stratēģijām un to, kā tām
pretoties.*

SADAĻAS

- 20** Dziesma: Nāc pie Kristus!
Stīvens K. Džonss un Maikls F. Mūdijs
- 38** Ticības portreti:
Skaidrīte Bokuma
- 40** Pēdējo dienu svēto balsis
- 80** Līdz mēs atkal tiksimies:
Dieva spēks
Elders Brūss R. Makonkijs

44 Kā izprast savu patriarhālo svētību?

Elija Ārnēla un Margarita Vildena
Patriarhālās svētības ir kā mūsu personīgā karte. Šeit minētas dažas idejas, kā atrast savu ceļu.

48 Sagatavošanās jaunam ceļojumam

Karina Martina Pereira Korerija de Lima
Mani māca šaubas un bailes veidot pašai savu ģimeni. Kā es spēju iegūt mieru?

Vai vari atrast šajā izdevumā apslēpto Liahonu? Mājiens: vai tā mirdz?

50

50 Kā es varu studēt savā prātā un savā sirdī?

Kāds ir Tā Kunga ceļš atbilžu meklēšanā un Svēto Rakstu izprašanā?

52 Personificē evaņģēlija studēšanu

Iemāciet pēc iespējas labāk izmantot evaņģēlija studiju laiku.

56 Atbildes no Baznīcas vadītājiem: Kā rast patiesu mieru

Elders Kventins L. Kuks

57 Piemirstās grāmatas, nezūdoša liecība

Abigeila D. Ferera

Tieši todien, kad man lūdza dalīties informācijā par Baznīcu, es biju aizmirsusi savus Baznīcas materiālus. Vai ar maniem vienkāršajiem vārdiem būs gana?

58 Viņi redzēja Viņu

Izlasiet šīs liecības par augšāmcelušo Glābēju un padomājiet, kā jūs varētu kļūt par Viņa Augšāmcelšanās lieciniekiem.

62 Vieta mums

63 Plakāts: Uz priekšu, Kristus kareivji!

64 Jautājumi un atbildes

Kā lai es uzzinu, vai Dievs dzird manas lūgšanas?

66 Andrejs un sliktais vārds

Džūlija K. Donaldsone

Viens mazs sliktais vārds, taču īpaši nekaitēs, vai ne?

68 Apustuļa atbildes: Kā es varu palīdzēt stiprināt savu ģimeni?

Elders Deivids A. Bednārs

69 Katru dienu gatavojieties templim

Džoia D. Džounsā

Izlasi par to, kā māsa Džounsā izvirzīja svarīgu mērķi.

70 Stāra mirdz

Džeina Makbraida

Stāra uztraucās par savu pirmo dienu Sākumskolā. Vai viņa varēs ar kādu sadraudzēties?

72 Esi gaisma!

Elizabete Pinborou

Astoņas idejas, kā būt labam draugam.

73 Baznīcas vēstures personības: Dalīšanās evaņģēlijā

74 Domas par Jēzu

Lindsija Tanere

Mija mācās par Svēto Vakarēdienu.

76 Stāsti par Jēzu: Jēzus deva mums Svēto Vakarēdienu

Kima Veba Rīda

79 Lieldienu lilijas

Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas starptautiskais žurnāls

Augstākais prezidijs: Tomass S. Monsons,
Henrijs B. Airings, Dīters F. Uhtdorfs

Dīvpadsmit apustuļu kvorums: Rasels M. Nelsons,
Dalins H. Oukss, M. Rasels Balards, Roberts D. Heilzs,
Džefrijs R. Holands, Deivids A. Bednārs, Kventins L. Kuks,
D. Tods Kristofersons, Nīls L. Andersens, Ronalds A. Rasbands,
Gerijs E. Stīvensons, Deils G. Renlands

Redaktors: Džozefs V. Sitati

Redaktora asistents: Rendals K. Benets, Kerola F. Makonkija

Konsultanti: Braijens K. Eštons, Džina B. Bingema, Legrands
R. Kērtiss, jaun., Kristofels Goldens, Duglass D. Holms,
Erich W. Kopischke, Lerijs R. Lorencs, Kerola M. Stīvensa

Izpildedirektors: Pīters F. Evans

Baznīcas žurnālu direktors: Alans R. Loiborgs

Biznesa menedžeris: Gārfs Kenons

Galvenais redaktors: Adams C. Olsons

Atbildīgā redaktora palīgi: Raiens Kārs

Publikāciju asistente: Kremilda Amarala

Rakstu un redakcijas grupa: Betānija Bartolomeva,
Britnija Betija, Deivids Diksons, Deivids A. Edvards, Metjū D.
Flitons, Lorijs Fullere, Gārfs H. Gārfs, Larēne Portere Gaunta,
Šarlote Larkabala, Maikls R. Moriss, Ēriks B. Mērdoks, Sallija
Džonsone Odekērka, Džoša Dž. Pērkija, Jans Pinborouvs,
Ričards M. Romnijs, Mindija Anna Selu, Marisa Vidisona

Galvenais mākslinieciskais vadītājs:

Dž. Skots Nudsens

Mākslinieciskais vadītājs: Teds R. Pītersons

Dizaina grupa: Anete Endrjūsa, Feija P. Endrusa, C. Kimbala
Būta, Tomass Čailds, Deivids Grīns, Kolina Hinklija, Ēriks P.
Džonsens, Sūzanna Lofgena, Skots M. Mūvjs, Marks V. Robisons,
Račela Smita, Breds Tīrs, Džidži, Džinija Dž. Nīlsona, Geila
Tate Rafertija, Dereks Ričardsons

Intelektuālā īpašuma koordinatore:

Kolette Nebekere Aune

Ražošanas daļas vadītāja: Džeina Anna Pītersa

Produkcijas grupa: Glens Adeirs, Konija Bortorpe Bridža,
Džūlija Bardeta, Braijens V. Džidži, Džinija Dž. Nīlsona, Geila
Tate Rafertija, Dereks Ričardsons

Atbildīgais par pirmsdrukšanas sagatavošanas

darbiem: Džoša Deniss, Amons Heriss

Iespēdarbu vadītājs: Stīvens T. Luiss

Izplatīšanas vadītājs: Troija K. Vellinga

Par pasūtīšanu un cenām ārpus Savienotajām Valstīm un
Kanādas sazinieties ar vietējo Baznīcas materiālu sadales
centru vai jūsu biskapijas vai draudzes vadītāju.

Manuskriptus un jautājumus sūtiet uz adresi:

Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT
84150-0024, USA; vai pa e-pastu:
liahona@ldschurch.org.

Liahona (Mormona Grāmatas termins, kas nozīmē „kompas”
vai „rādītājs”) tiek izdota albāņu, armēņu, bislama, bulgāru,
kambodziešu, sebuāņu, ķīniešu, horvātu, čehu, dāņu,
holandiešu, angļu, igauņu, fidžiešu, somu, franču, vācu,
grieķu, hindi, ungāru, islandiešu, indonēziešu, itāļu, japāņu,
kiribati, korejiešu, latviešu, lietuviešu, malagasišu, māršaliešu,
mongoļu, norvēģu, poļu, portugāļu, rumāņu, krievu,
samoāņu, slovēņu, spāņu, svahili, zviedru, tagalogu, taitiešu,
taizemiešu, tonganiešu, ukraiņu, urdu un vietnamiņu valodā.
(Publikāciju biežums katrā valodā ir atšķirīgs.)

© 2017 by Intellectual Reserve, Inc. Visas tiesības aizsargātas.
Iespēsts Amerikas Savienotajās Valstīs.

Informācija par autortiesībām: Ja vien nav norādīts citādi,
cilvēki drīkst kopēt materiālus no Liahonas savai personīgajai
lietošanai nekomerciālos nolūkos (tostarp Baznīcas
aicinājumiem). Šīs tiesības jebkurā brīdī var tikt atsauktas.
Vizuālos materiālus nedrīkst kopēt, ja mākslas darba paraksts
ir norādīts ierobežojumi. Jautājumi par autortiesībām ir
jāuzdod, rakstot uz: Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-pasts:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2017 Vol. 19 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Latvian
(ISSN 1521-4788) is published two times a year (April and
October) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50
East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$2.00 per year; Canada, \$2.40 plus applicable taxes.
Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days'
notice required for change of address. Include address label
from a recent issue; old and new address must be included.
Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution
Center at address below. Subscription help line: 1-800-
537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American
Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box
26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Idejas ģimenes mājvakaram

Šajā numurā iekļautos rakstus un aktivitātes var izmantot ģimenes mājvakariem.
Turpinājumā ir sniegti divi piemēri.

„Viņi redzēja Viņu”, 58. lappuse: Ko nozīmē — būt Kristus lieciniekam? Kad ģimenē būsiet izlasījuši šo rakstu, jūs varētu pārrunāt to, kā jūs varat būt Kristus liecinieki, pat ja neredzat Viņu fiziski. Jūs varētu padomāt par to, kā tuvināties Glābējam, piemēram, atrodot iespējas, kā kalpot bēgļiem jūsu kopienā, mācoties par Glābēja dzīvi Svēto Rakstu studēšanas laikā, pieskatot bērnus, lai viņu tēvs un māte varētu apmeklēt templi, vai sniedzot pretī roku kādam grūtībās nonākušam draugam. Jūs arī varētu noskatīties video, kas atrodams vietnē mormon.org/easter, un apdomāt Kristus un Viņa Augšāmcelšanās nozīmību mūsu dzīvē.

„Katra dienu gatavojieties templim”, 69. lappuse: māsa Džoja D. Džounsā atgādina mums, cik svarīgi ir izvirzīt templi kā prioritāti savā dzīvē un veikt ģimenes vēstures izpēti, lai palīdzētu sev sagatavoties ieiet templī. Jūs varētu sarīkot ģimenes mājvakarā „ģimenes vēstures un tempļa vakaru”. Jūs varētu mācīties indeksēt vārdus un meklēt ģimenes pierakstus, vai pārrunāt tempļa priekšrakstu nozīmīgumu un apskatīt tempļu attēlus no visas pasaules. Ja jūs dzīvojat blakus templim, jūs varētu apmeklēt tempļa teritoriju un pārrunāt, kā templi var tuvināt mūs Debesu Tēvam un palīdzēt mums sajūst Viņa mīlestību.

VAIRĀK INTERNETĀ

Liahonu un citus Baznīcas materiālus dažādās valodās var atrast vietnē **languages.lds.org**. Apmeklējiet **facebook.com/liahona.magazine** (angļu, portugāļu un spāņu valodā), lai rastu iedvesmojošus vēstījumus, idejas ģimenes mājvakariem un materiālus, kuros dalīties ar draugiem un ģimeni.

ŠĪ NUMURA TĒMAS

Līdzās tēmai norādīta raksta pirmā lappuse.

Augšāmcelšanās, 8, 14, 58, 76, 79

Baznīcas vēsture, 70

Cerība, 22, 48

Derības, 7

Draudzība, 70, 72

Drosme, 40, 57, 63

Dziedināšana, 22

Garīgais spēks, 4, 30, 63, 80

Ģimene, 28, 42, 48, 68

Ģimenes vēsture, 28

Izpirkšana, 8, 22, 74, 76

Jēzus Kristus, 8, 14, 30, 56, 58, 74, 76, 79

Kalpošana, 4, 42, 68

Kārdinājums, 30, 63

Karš Debesīs, 30

Ķermenis, 14

Liecība, 38, 50, 57, 58

Lieldienas, 14, 58, 76, 79

Lūgšana, 41, 62, 64

Miers, 48, 56, 62, 66

Mūžīgā dzīve, 8, 14

Patriarhālās svētības, 44

Pielūgsme templī, 69

Piemērs, 72

Priesterība, 7, 80

Seksuāla vardarbība, 22

Svētais Gars, 50

Svētais Vakarēdiens, 74, 76

Svēto Rakstu studēšana, 43, 52, 57

Ticība, 4, 38, 41, 48, 80

Valoda, 40, 66

Zināšanas, 50, 52

**Prezidents
Dīters F. Uhtdorfs**

Otrais padomnieks
Augstākajā prezidijā

NO TICĪBAS TAISNAIS DZĪVOS

Rabīns un ziepju vārītājs

Ir kāda veca ebreju pasaka par ziepju vārītāju, kurš neticēja Dievam. Kādu dienu, kad viņš pastaigājās ar kādu rabīnu, viņš teica: „Ir kaut kas, ko es nevaru saprast. Reliģija mums ir bijusi tūkstošiem gadu. Taču, kur vien skaties, visur ir ļaunums, samaitātība, negodīgums, netaisnība, sāpes, izsalkums un vardarbība. Liekas, ka reliģija nemaz nav uzlabojusi pasauli. Tāpēc es jautāju tev: „Kāds no tās labums?””

Rabīns kādu laiku neatbildēja, taču turpināja iet kopā ar ziepju vārītāju. Galu galā viņi pienāca pie spēļu laukuma, kur bērni, putekļiem klāti, spēlējās dubļos.

„Ir kaut kas, ko es nesaprotu,” rabīns teica. „Paskaties uz šiem bērniem. Mums ir bijušas ziepes jau tūkstošiem gadu, un tomēr šie bērni ir netīri. Kāds gan labums no ziepēm?”

Ziepju vārītājs atbildēja: „Bet, rabīn, nav godīgi vainot ziepes šo bērnu netīrības dēļ. Ziepes ir jālieto, lai tās varētu pildīt savu mērķi.”

Rabīns uzsmaidīja un teica: „Pilnīgi pareizi.”

Kā mēs dzīvosim?

Apustulis Pāvils, citējot kādu Vecās Derības pravieti, rezumēja, ko nozīmē būt ticīgajam, rakstīdams: „No ticības taisnais dzīvos” (Romiešiem 1:17).

Iespējams, šajā vienkāršajā apgalvojumā mēs saprotam atšķirību starp reliģiju, kas ir vārģa un neauglīga, un reliģiju, kas spēj pārveidot cilvēku dzīvi.

Taču, lai saprastu, ko nozīmē — dzīvot ticībā, mums ir jāsaprot, kas ir ticība.

Ticība ir kas vairāk par pārliecību. Tā ir pilnīga palāvība uz Dievu, ko pavada rīcība.

Tā ir kas vairāk par vēlēšanos.

Tā ir kas vairāk par sēdēšanu krēslā, galvas māšanu un teikšanu, ka mēs piekrītam. Kad mēs sakām: „*No ticības taisnais dzīvos*”, mēs ar to saprotam, ka mūsu ticība mūs vada un virza. Mēs *rīkojamies* tā, lai tas saskanētu ar mūsu ticību — nevis vadoties pēc bezierunu paklausības, bet gan pēc pārliecinošas un patiesas mīlestības pret savu Dievu un to nenovērtējamo gudrību, ko Viņš ir atklājis Saviem bērniem.

Ticībai ir jāiet roku rokā ar rīcību; citādi tai nav dzīvības (skat. Jēkaba v. 2:17). Citādi tā nemaz nav ticība. Citādi tai nav spēka izmainīt nevienu cilvēku, nemaz nerunājot par pasauli.

Ticīgi vīrieši un sievietes uzticas savam žēlīgajam Debesu Tēvam — pat tad, kad valda neskaidrība, kad piemeklē šaubas un likstas un kad viņi nevar visu skaidri redzēt vai saprast.

Ticīgi vīrieši un sievietes visā nopietnībā veic mācekļa pienākumus un cenšas sekot sava mīļotā Glābēja, Jēzus Kristus, piemēram. Ticība mūs motivē un patiesi iedvesmo vērst savu sirdi uz debesīm un aktīvi sniegties pretī saviem līdzcilvēkiem, pacilāt un svētīt viņus.

Reliģija bez rīcības ir kā ziepes, kas paliek trauciņā. Tai var būt brīnumains potenciāls, taču patiesībā tai ir maz spēka pozitīvu pārmaiņu veikšanā, kamēr vien tā nepiepilda savu iecerēto mērķi. Jēzus Kristus atjaunotais evaņģēlijs ir rīcības evaņģēlijs. Jēzus Kristus Baznīcā tiek mācīta patiesa reliģija, kas vēsta par ticību, cerību un žēlsirdību, tajā skaitā par garīgās un laicīgās palīdzības sniegšanu mūsu līdzcilvēkiem.

Pirms dažiem mēnešiem mana sieva, Herieta, un es bijām ģimenes ceļojumā ar dažiem saviem bērniem

Prezidents Uhtdorfs un viņa meita Antje apmeklēja bēgļu nometnē netālu no Atēnām, Grieķijā.

Vidusjūras reģionā. Mēs apmeklējām dažas bēgļu nometnes un tikāmies ar ģimenēm, kuras nākušas no kara plosītām valstīm. Šie cilvēki nebija no mūsu ticības, taču viņi bija mūsu brāļi un māsas un viņiem nekavējoties bija nepieciešama palīdzība. Mūsu sirdis bija dziļi aizkustinātas, kad paši pieredzējām, kā mūsu Baznīcas locekļu aktīvā ticība sniedz palīdzību, atvieglojumu un cerību mūsu līdzcilvēkiem, kas nonākuši grūtībās, neskatoties uz viņu reliģiju, tautību vai izglītību.

Ticība savienojumā ar pastāvīgu rīcību piepilda sirdi ar laipnību, prātu — ar gudrību un sapratni un dvēseli — ar mieru un mīlestību.

Mūsu ticība var svētīt un taisnīgi iespaidot gan mums apkārt esošos, gan mūs pašus.

Mūsu ticība var piepildīt pasauli ar labestību un mieru.

Mūsu ticība var pārvērst naidu mīlestībā un ienaidniekus — par draugiem.

Tādēļ taisnīgie dzīvo, rīkojoties

ticībā; viņi dzīvo, uzticoties Dievam un staigājot Viņa ceļus.

Tā ir tāda ticība, kas var pārveidot atsevišķus cilvēkus, ģimenes, tautas un pasauli. ■

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Prezidents Uhtdorfs skaidro, ka ticība ir kas vairāk, nekā tikai pārliecības izpausme. Patiesa ticība Debesu Tēvam un Jēzum Kristum pieprasa rīcību, un dzīvošanai ticībā ir spēks pārveidot cilvēku dzīvi un mājas. Jūs varētu aicināt tos, kurus mācāt, dalīties brīžos, kad viņi ir redzējuši svētības un spēku, kas gūstams no dzīvošanas ticībā, — vai nu no viņu personīgās, vai citu pieredzes. Mudiniet viņus lūgt pēc vadības, lai zinātu, kā labāk dzīvot saskaņā ar evaņģēliju.

Kalpošana citiem ticībā

Prezidents Uhtdorfs saka mums, ka mūsu ticībai Dievam ir jāiet „kopsoli ar rīcību”. Kad mūsu ticība ir „vienā jūgā ar pastāvīgu rīcību”, viņš skaidro, tā „piepilda . . . dvēseli ar mieru un mīlestību”. Tā kā mums ir apsoluta šī svētība, mēs varam radīt pozitīvas pārmaiņas un mēs varam tās redzēt arī savā dzīvē, ja atvēlam laiku ticības pilnai kalpošanai. Jūs varētu lūgt katru rītu Tam Kungam — palīdzēt jums kalpot citiem. Piemēram, palūdziet Viņam parādīt jums, kad brālim vai māšai ir vajadzīga palīdzība ar kādu mājas darbu vai kad draugam ir nepieciešams kompliments. Tad, kad saņemat pamudinājumu, rīkojieties saskaņā ar to! Ja padarīsiet šādas lūgšanas un šādu kalpošanu par ieradumu, tad jūsu uzticīgā, pastāvīgā rīcība svētīs jūsu dzīvi un citu cilvēku dzīvi. Prezidents Uhtdorfs apsola, ka jūs „varat ietekmēt atsevišķus cilvēkus, ģimenes, tautas un pasauli”.

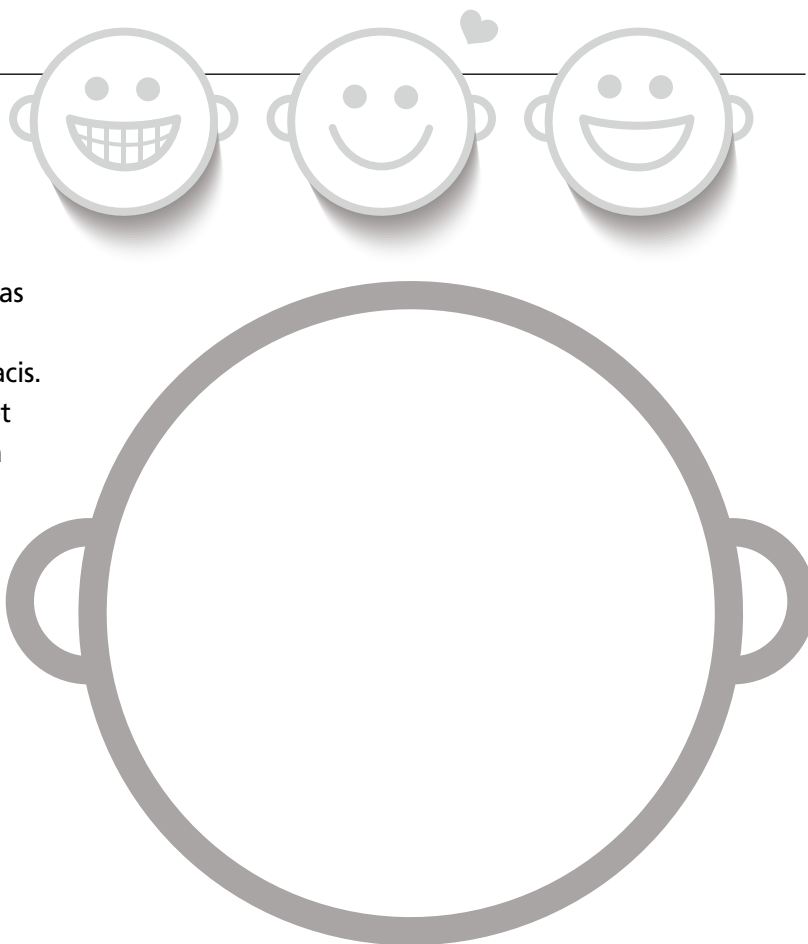
BĒRNI

Paļāvība

Izmēģiniet šo aktivitāti ar draugu. Tev būs jāuzticas savam draugam un uzmanīgi jārīkojas saskaņā ar viņa norādījumiem.

Paņem rokā pildspalvu vai zīmuli un aizver acis. Lai tavs draugs tev pasaka, kur šai sejai uzzīmēt acis, degunu, muti un matus. Tad paskaties. Kā tev izdevās? Tu vari izkrāsot seju un uzzīmēt vēl vienu, un spēlēt vēlreiz!

Dažreiz ir grūti rīkoties saskaņā ar norādījumiem. Taču, kad mēs mēģinām sekot Debesu Tēvam, ieklausoties Svētajā Garā, Viņš palīdzēs mums. Mēs vienmēr varam paļauties uz Viņu.

Priesterības zvērests un derība

Lūgšanu pilnas izstudējiet šo materiālu un meklējiet iedvesmu, lai uzzinātu, ar kurām vēstījuma domām dalīties. Kā izpratne par Palīdzības biedrības mērķi sagatavos Dieva meitas mūžīgās dzīves svētībām?

Jo vairāk mēs, māsas, sapratīsim, ka priesterības zvērests un derība attiecas uz mums personīgi, jo vairāk priesterības svētības un apsolījumus mēs saņemsim.

Elders M. Rasels Balards no Divpadsmit apustuļu kvoruma teica: „Visi, kuri ir noslēguši svētas derības ar To Kungu un tās godā, ir tiesīgi saņemt personīgu atklāsmi, tikt svētīti ar eņģeļu kalpošanu, sarunāties ar Dievu, saņemt evaņģēlija pilnību un, galu galā, kopā ar Jēzu Kristu kļūt par līdzmantiniekiem visam, kas pieder mūsu Tēvam.”¹

Priesterības zvēresta un derību svētības un apsolījumi attiecas gan uz vīriešiem, gan sievietēm. Māsa Šerila L. Djū, bijusī Palīdzības biedrības vispārējā prezidija padomniece,

teica: „Priesterības pilnību, kas ir ietverta Tā Kunga nama augstākajos priekšrakstos, vīrietis un sieviete var saņemt tikai kopā”.²

Māsa Linda K. Bērtone, Palīdzības biedrības vispārējā prezidente, ir izteikusi šādu aicinājumu: „Es jūs aicinu iegaumēt priesterības zvērestu un derību, kas atrodama Mācības un Derību 84:33–44. Ja jūs to darīsiet, es jums apsolu, ka Svētais Gars padziļinās jūsu izpratni par priesterību, iedvesmos un pacilās jūs brīnišķīgos veidos.”³

Džozefa Smita norādījumi Palīdzības biedrībai bija paredzēti, lai sagatavotu sievietes „saņemt īpašumā priesterības privilēģijas, svētības un dāvanas”. Tas ir paveicams caur tempļa priekšrakstiem.

„Tempļa priekšraksti ir priesterības priekšraksti, bet tie ne vīriešiem, ne sievietēm nepiešķir kādu baznīcas amatu. [Šie priekšraksti piepilda] Tā Kunga apsolījumu, ka Viņa ļaudis — vīrieši un sievietes — tiks „apdāvināti ar spēku no augšienes” [M&D 38:32].”⁴

Papildu Svēto Rakstu panti un informācija

Mācības un Derību 84:19–40; 121:45–46; reliefsociety.lds.org

ATSAUCES

1. M. Rasels Balards, „Men and Women and Priesthood Power”, *Liahona*, 2014. g. sept., 36. lpp.
2. Šerija L. Djū, *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011. g.), 128. lpp.
3. Linda K. Bērtone, „Priesthood Power—Available to All”, *Ensign*, 2014. g. jūnijs, 39.–40. lpp.
4. Evaņģēlija tēmas, „Joseph Smith's Teachings about Priesthood, Temple, and Women”, topics.lds.org.

Apdomājiet šo:

Ko jūs varat darīt, lai vēl labāk saprastu, ka jums ir pieejamas apsolītās priesterības zvēresta un derību svētības?

GETZEMANE, J. KIRK RICHARDS

**Elders
Roberts D. Heilz**
no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

Glābēja veiktā Izpirkšana: PATIESĀS — KRISTIETĪBAS PAMATS

*Mēs tapsim augšāmcelti un kļūsim nemirstīgi, pateicoties
Jēzus Kristus izpērkošajam upurim.*

Pravietim Džozefam Smitam (1805–1844) pajautāja: „Kas ir mūsu reliģijas pamatprincipi?” Viņš atbildēja: „Mūsu reliģijas pamatprincipi ir apustuļu un praviešu liecība par Jēzu Kristu — ka Viņš nomira, tika apglabāts un trešajā dienā augšāmcēlās, un uzkāpa Debesīs; un viss pārējais, kas attiecas uz mūsu reliģiju, tam ir tikai pielikumi.”¹

Es gribu pievienoties pravieša Džozefa apgalvojumam. Pamats visam tam, kam mēs ticam, ir mūsu Glābējs un Viņa izpērkošais upuris — „Dieva labvēlība” (1. Nefija 11:16), ar kuru Tēvs sūtīja Savu Dēlu uz Zemes paveikt Izpirkšanu. Jēzus Kristus dzīves galvenais mērķis bija Izpirkšanas upuris. Izpirkšana ir patiesās kristietības pamats.

Kāpēc Glābēja veiktā Izpirkšana ir galvenais evaņģēlija princips Baznīcā un mūsu dzīvēs?

Ticības apliecinājumi 1:3

„Mēs ticam, ka caur Kristus veikto Izpirkšanu visa cilvēce var tikt izglābta, ja tā paklausīs evaņģēlija likumiem un priekšrakstiem.”

Šajā kontekstā „izglābts” nozīmē — sasniegt augstākās pakāpes godību celestiālajā valstībā. Visiem, kas nākuši uz Zemes, ir garantēta augšāmcelšanās, bet, lai saņemtu mūžīgo dzīvi, mūžīgā progresa pilnas svētības, katram cilvēkam ir jāpaklausā likumiem, jāpieņem priekšraksti un jānoslēdz evaņģēlija derības.

Kāpēc Jēzus Kristus bija vienīgais, kas varēja izpirkt pasaules grēkus? Viņš izpildīja visas prasības.

Dievs Viņu milēja un uzticējās Viņam

Jēzus piedzima Debesu Vecākiem pirmismirstīgajā pasaulē. Viņš bija mūsu Debesu Tēva Pirmdzimtais. Viņš bija izvēlēts no paša sākuma. Viņš paklausīja Sava Tēva gribai. Svētie Raksti bieži runā par prieku, kuru Debesu Tēvs juta par Savu Dēlu.

Mateja evaņģēlijā mēs lasām: „Un redzi, balss no debesīm sacīja: „Šis ir Mans mīlais Dēls, uz ko Man labs prāts”” (Mateja 3:17).

Lūka pieraksta: „Un no padebeša nāca balss, sacīdama: „Šis ir Mans Dēls, Mans izredzētais, to klausait!”” (Lūkas 9:35).

Un pie tempļa Pārpilnības zemē pēc Glābēja augšāmcelšanās cilvēki dzirdēja Tēva balsi: „Lūk, šis ir Mans mīlotais Dēls, pie kura Man labs prāts” (3. Nefija 11:7).

Manu sirdi jo īpaši aizkustina, kad es lasu: kamēr Jēzus cieta Ģetzemanes dārzā, Tēvs, Savas lielās mīlestības un līdzjūtības vadīts pret Savu Vienpiedzimušo Dēlu, sūtīja eņģeli mierināt un stiprināt Viņu (skat. Lūkas 22:43).

Jēzus pielietoja Savu rīcības brīvību, lai paklausītu

Jēzum bija labprātīgi jāatdod Sava dzīvība par mums. Lielajā Debesu padomē Lucifers, „rīta dēls” (Jesajas 14:12; M&D 76:26–27), teica:

„Lūk, še esmu es, sūti mani, es būšu Tavs dēls un es atpestīšu visu cilvēci, ka neviena dvēsele netiks pazaudēta, un es to noteikti izdarīšu, tādēļ dod man Savu godu.

Bet, lūk, Mans Mīlotais Dēls, kurš bija Mans Mīlotais un Izraudzītais no sākuma, sacīja uz Mani: Tēvs, Tava griba tiks darīta, un gods būs Tavs mūžīgi” (Mozus 4:1–2; skat. arī Ābrahama 3:27).

Pateicoties lielajai mīlestībai, kas Dēlam bija pret Savu Tēvu un pret katru no mums, Viņš teica: „Sūti Mani.” Kad Viņš teica: „Sūti Mani,” Viņš pielietoja Savu rīcības brīvību.

„Itin kā Tēvs pazīst Mani, Es pazīstu Tēvu; un Es atdodu Savu dzīvību par Savām avīm. . . .

Tāpēc Tēvs Mani mīl, ka Es atdodu Savu dzīvību, lai Es to atkal atgūtu.

Neviens to nav Man atņēmis, bet Es to atdodu pats no Sevis. Man ir vara to atdot un vara to atkal ņemt. Šo uzdevumu Es esmu saņēmis no Sava Tēva” (Jāņa 10:15, 17–18).

Ja Glābējs būtu to gribējis, eņģeļu pulki būtu varējuši Viņu no krusta nogādāt tieši mājās pie Viņa Tēva. Bet Viņš pielietoja Savu rīcības brīvību, lai upurētu Sevi mūsu labā, lai pabeigtu Savu misiju mirstībā un izturētu līdz galam, paveicot Izpirkšanas upuri.

Jēzus vēlējās nākt uz Zemes, un Viņš izpildīja visas prasības. Un, kad Viņš ieradās, Viņš teica: „Es esmu no debesīm nācis, lai darītu, nevis ko Es gribu, bet ko grib Tas, kas Mani sūtījis” (Jāņa 6:38).

Jēzus bija iepriekš izredzēts

Pēteris mācīja, ka Jēzus „bija sagatavots kopš pasaules radīšanas” (skat. 1. Pētera 1:19–21).

Visos evaņģēlija atklāšanas laikmetos pravieši pravietoja par Jēzus Kristus atnākšanu un to, kāda būs Viņa misija. Pateicoties lielai ticībai, Ēnoham tika parādīta brīnumaina vīzija par Glābēja dzimšanu, nāvi, paaugstināšanu un Otro atnākšanu:

„Un, lūk, Ēnohs redzēja Cilvēka Dēla atnākšanas, patiesi miesā, dienu, un viņa dvēsele priecājās, sakot:

ECCE HOMO, J. KIRK RICHARDS

Taisnīgais ir pacelts, un Jērs ir nokauts kopš pasaules radišanas. . . .

Un Tas Kungs sacīja uz Ēnohu: Raugies, un viņš radzījās un redzēja Cilvēka Dēlu, paceltu krustā pēc cilvēku paražas;

un viņš dzirdēja skaļu balsi; un debesis tika aizklātas; un visas Dieva radības sēroja; un zeme vaidēja; un klintis saplaisāja; un svētie cēlās un tika kronēti pie Cilvēka Dēla labās rokas ar godības kroniem. . . .

Un Ēnohs ieraudzīja Cilvēka Dēlu uzkāpjām pie Tēva. . . .

Un notika, ka Ēnohs redzēja Cilvēka Dēla atnākšanas dienu pēdējās dienās, lai dzīvotu uz zemes taisnībā tūkstoš gadu garumā” (Mozus 7:47, 55–56, 59, 65).

Aptuveni 75 gadus pirms Kristus dzimšanas Amuleks liecināja: „Lūk, es saku jums, ka es zinu, ka Kristus nāks starp cilvēku bērniem, lai uzņemtos Savu ļaužu pārkāpumus, un ka Viņš izpirks pasaules grēkus; jo Tas Kungs ir to teicis” (Almas 34:8).

Jēzum bija unikālas īpašības

Vienīgi Jēzus Kristus varēja paveikt Izpirkšanas upuri — piedzimis mirstīgai mātei Marijai un saņēmis dzīvības spēku no Sava Tēva (skat. Jāņa 5:26). Pateicoties šim dzīvības spēkam, Viņš pārvarēja nāvi, kaps zaudēja savu varu, un Viņš kļuva par mūsu Glābēju un Starpnieku, un Augšāmcelšanās Kungu, padarot pestīšanu un nemirstību pieejamu visiem. Mēs tapsim augšāmcelti un kļūsim nemirstīgi, pateicoties Jēzus Kristus Izpirkšanas upurim.

Jēzus labprātīgi izpirka pirmo grēku

Otrais Ticības apliecinājums skan šādi: „Mēs ticam, ka cilvēkus sodīs par viņu pašu grēkiem un nevis par Ādama pārkāpumu.”

Pateicoties mūsu rīcības brīvības pielietošanai, mēs izvēlamies lietot savu ticību. Ar uzcītību mēs varam nožēlot grēkus; bez Izpirkšanas mēs to nevaram.

Mozus grāmatā ir mācīts: „No turienes nāca teiciens starp ļaudīm, ka Dieva Dēls ir izpircis pirmo grēku, ar ko atbildību par vecāku grēkiem nevar prasīt no bērnu galvām, jo viņi ir tīri kopš pasaules radišanas” (Mozus 6:54).

2. Nefija grāmatā mums ir dota diža mācība:

„Jo, kā nāve ir nākusi pār visiem cilvēkiem, lai piepildītu diženā Radītāja žēlsirdīgo ieceri, tā ir vajadzīgs augšāmcelšanās spēks, un krišanas dēļ ir vajadzīgs, lai augšāmcelšanās nāktu pie ļaudīm; un krišana nāca pārkāpuma dēļ; un tādēļ, ka cilvēki kļuva krituši, viņi tika padzīti no Tā Kunga vaiga.

Tāpēc ir vajadzīgs, lai būtu bezgalīga grēku izpirkšana, — ja nebūtu bezgalīgas grēku izpirkšanas, šī iznīcība nevarētu tērpties neiznīcībā. Tāpēc pirmajam sodam, kas nāca pār cilvēku, vajadzētu turpināties bezgalīgi ilgi. Un, ja tā, šai miesai vajadzētu tikt guldītai sapūšanai un sairšanai zemes mātē, lai nekad vairs neceltos” (2. Nefija 9:6–7).

Jēzus bija vienīgā pilnīgā būtne

Mācībā un Derībā Glābējs saka: „Tēvs, redzi Tā, kurš nav darījis grēku, pie kura Tev labs prāts, ciešanas un nāvi; redzi Tava Dēla asinis, kas tika izlietas, Tā asinis, kuru Tu atdevi, lai Tu varētu tikt pagodināts” (M&D 45:4).

Jēzus bija vienīgā pilnīgā cilvēciskā būtne bez grēka. Vecajā Derībā upurēšana nozīmēja asins upuri — jau iepriekš norādot uz mūsu Kunga un Pestītāja upuri

pie krusta, lai piepildītu Izpirkšanas upuri. Kad senajos tempļos notika asins upurēšana, priesteri upurēja nevainojamu jēru, pilnīgu it visā. Svētajos Rakstos Glābēju bieži dēvē par „Dieva Jēru” Viņa šķistības dēļ (skat. piemēram, Jāņa 1:29, 36; 1. Nefija 12:6; 14:10; M&D 88:106).

Pēteris mācīja, ka mēs esam izpirkti „ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm” (1. Pētera 1:19).

Jēzus uzņēmās pasaules grēkus

Turpmākie panti skaidri norāda, ka caur Savu Izpirkšanu Jēzus Kristus samaksāja cenu par mūsu grēkiem:

„Visi mēs kā avis esam nomaldījušies; mēs esam nogriezušies katrs pa savu ceļu; un Tas Kungs ir uzkrāvis Viņam mūsu visu nekrietnības” (Mosijas 14:6).

„Bet Dievs Savu mīlestību uz mums pierāda ar to, ka Kristus par mums miris, kad vēl bijām grēcinieki. . . .

Jo, ja mēs, kas bijām naidā ar Dievu, tikām salīdzināti ar Viņu Viņa Dēla nāvē, cik daudz vairāk, salīdzināti būdami, tiksīm izglābti Viņa dzīvībā!

Bet tas vēl nav viss: mēs pat varam sevi laimīgus teikt Dievā caur mūsu Kungu Jēzu Kristu, kurā tagad esam ieguvuši salīdzināšanu. . . .

Jo, kā ar viena cilvēka nepaklausību neskaitāmi kļuvuši grēcinieki, tāpat ar viena cilvēka paklausību neskaitāmi kļūs taisnoti” (Romiešiem 5:8, 10–11, 19).

„Ka piepildītos Jesajas vārdi, kas saka: Viņš uzņēmās mūsu vājšības un nesa mūsu sērgas” (Mateja 8:17).

„Bet Dievs nepārstāj būt Dievs, un žēlastība pieprasa to, kas patiesi nožēlojis grēkus, un žēlastība nāk dēļ Izpirkšanas; un Izpirkšana atnes mirušo augšāmcelšanos; un mirušo augšāmcelšanās atved cilvēkus atpakaļ Dieva vaiga priekšā; un tā viņi tiek atjaunoti Viņa vaiga priekšā, lai tiktu tiesāti par saviem darbiem saskaņā ar likumu un taisnību. . . .

Un tā Dievs īsteno Savus diženos un mūžīgos nodomus, kas bija sagatavoti no pasaules radišanas. Un tā norisinās

cilvēku glābšana un pestīšana, un arī viņu izdeldēšana un bēdas” (Almas 42:23, 26).

Jēzus pastāvēja līdz galam

Jēzus Kristus izturēja grūtības, ciešanas, upurus un Ģetzemanes pārbaudījumus, kā arī agoniju Golgātā pie krusta. Tad visbeidzot Viņš varēja pateikt: „Viss piepildīts” (Jāņa 19:30). Viņš bija paveicis Savu darbu mirstībā un izturēja līdz galam, tādējādi paveicot Izpirkšanas upuri.

Dārzā Viņš teica: „Mans Tēvs, ja tas var būt, tad lai šis biķeris iet Man garām, tomēr ne kā Es gribu, bet kā Tu gribi” (Mateja 26:39).

Mācībā un Derībā mums tiek mācīts:

„Šīs ciešanas lika Man, tieši Dievam, lielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā, un ciest gan miesā, gan garā — un gribēju, lai Es varētu nedzert to rūgto biķeri un izvairīties —

tomēr, gods lai ir Tēvam, un Es baudīju to un pabeidzu Savus sagatavošanas darbus cilvēku bērniem” (M&D 19:18–19).

Jēzus teica Savam Tēvam: „Es Tevi esmu paaugstinājis virs zemes, pabeigdams to darbu, ko darīt Tu Man esi uzdevis” (Jāņa 17:4).

KUR TIE VIŅU AIZNESUŠI? DŽ. KĒRKS RICHARDS

Tad pie krusta, „etiķi ņēmis, Jēzus sacīja: „Viss piepildīts!” Un, galvu nokāris, atdeva garu Dievam” (Jāņa 19:30).

Jēzus nāca uz Zemes, saglabāja Savu dievišķumu, lai Viņš varētu paveikt Izpirkšanas upuri, un pastāvēja līdz galam.

Atcerieties Viņu caur Svēto Vakarēdienu

Šodien mēs atceramies Glābēja Izpirkšanas upuri ar maizes un ūdens simboliem — Viņa miesas un asins simboliem —, kā tapa ieviests Tā Kunga pēdējās vakariņās kopā ar Viņa apustuļiem.

„Un, maizi ņēmis, Viņš pateicās, pārlauza to un tiem to deva, sacīdams: „Tā ir Mana miesa, kas par jums top dota. To darait Mani pieminēdami!”

Tāpat arī biķeri pēc vakarēdiena, sacīdams: „Šis biķeris ir jaunā derība Manās asinīs, kas par jums top izlietas” (Lūkas 22:19–20).

Jāņa 11:25–26 mēs lasām:

„Es esmu augšāmcelšanās un dzīvība: kas Man tic, dzīvos, arī ja tas mirs,

un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam!”

Mēs lasām arī: „Es esmu dzīvā maize, kas nākusi no debesīm. Kas ēdis no šīs maizes, tas dzīvos mūžīgi. Un maize, ko Es došu, ir Mana miesa, kas dota par pasaules dzīvību” (Jāņa 6:51).

„Pasaules dzīvība” nozīmē — mūžīgā dzīve.

Mums ir jāsagatavojas pašiem un jāsagatavo mūsu ģimenes ik nedēļu būt cienīgiem pieņemt Svēto Vakarēdienu un atjaunot mūsu derības ar nožēlas pilnām sirdīm.

Tēvs un Dēls mūs mīl

Tēvs sūtīja Savu Dēlu uz Zemes — tā bija labvēlība, kas ļāva Viņam tikt sistam krustā un iziet cauri visam, kam Viņam bija jāiziet. Jāņa evaņģēlijā mēs lasām:

„Jēzus saka: „ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība; neviens netiek pie Tēva, kā vien caur Mani.

Ja jūs Mani būtu pazīnuši, jūs būtu pazīnuši arī Manu Tēvu. Jau tagad jūs Viņu pazīstat un esat Viņu redzējuši” (Jāņa 14:6–7).

MESAUBĒS, TOMĀ J. KIRK RICHARDS

„Ši ir tā mīlestība nevis, ka mēs esam mīļējuši Dievu, bet ka Viņš mūs mīlējis un sūtījis Savu Dēlu mūsu grēku izpirkšanai” (1. Jāņa 4:10).

Izpirkšana nozīmē — izlīgums vai atlīdzināšana.

Nobeigums

Ikviens, kas piedzimst uz Zemes un saņem mirstīgu ķermeni, taps augšāmcelts, bet mums ir jāstrādā, lai saņemtu paaugstināšanas svētības caur mūsu uzticību, mūsu rīcības brīvību, mūsu paklausību un mūsu grēku nožēlu. Žēlastība tiks izrādīta taisnīgumā, dodot iespēju nožēlot grēkus.

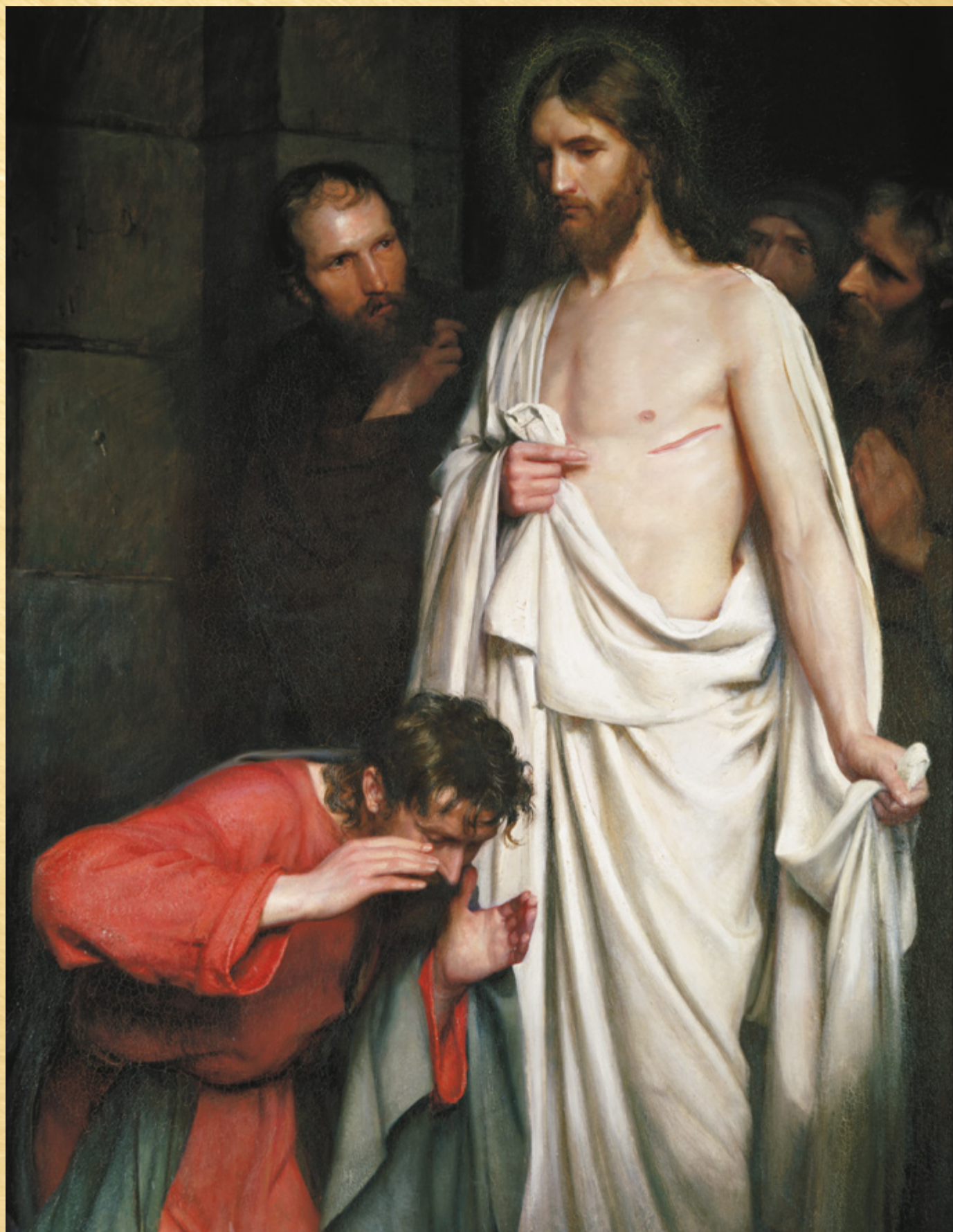
Pateicoties tam, ka esam izvēlējušies sekot Jēzum Kristum un pieņemt Viņu kā mūsu Pestītāju, mēs kristoties uzņemamies Viņa vārdu. Mēs pieņemam paklausības likumu. Mēs apsolām, ka mēs vienmēr atcerēsimies Viņu un ievērosim Viņa baušļus. Mēs atjaunojam savas derības, kad pieņemam Svēto Vakarēdienu.

Atjaunojot mūsu derības, mums tiek apsolīts, ka Viņa Gars vienmēr varēs būt ar mums. Ja mēs ļaujam Viņa Garam ienākt mūsu dzīvē un vadīt to, mēs varam atgriezties Debesu Tēva un Viņa Dēla, Jēzus Kristus, klātbūtnē, kas ir Viņu iecere mūsu laimei — pestīšanas iecere. ■

No uzrunas „Izpirkšana” jauno misijas prezidentu seminārā Provo, Misionāru apmācību centrā, 2008. gada 24. jūnijā.

ATSAUCES

1. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010), 50. lpp.

Jēzus Kristus Augšāmcelšanās UN PATIESĪBA PAR ĶERMENI

Deivids A. Edvards

Baznīcas žurnāli

Jēzus sacīja: „Viss piepildīts!” Un, galvu nokāris, atdeva garu Dievam.” (Jāņa 19:30.) Tobrīd Jēzus Kristus gars atstāja Viņa ķermeni — ķermeni, kurš bija panesis ciešanas, lai Viņš varētu izpirkt visu cilvēku grēkus un glābt viņus savās vājībās (skat. Almas 7:12–13). Tagad šis ķermenis kā tukšs trauks tika noņemts no krusta, ietīts drānās un beigu beigās guldīts kapā. Trešajā dienā uz kapu devās sievietes, kuras gribēja pabeigt ķermeņa sagatavošanu bērēm.

Tāču ķermeņa tur vairs nebija.

Atklājums par tukšo kapu bija tikai sākums. Marija Magdalēna, apustuļi un vēlāk arī daudzi citi pieredzēja kaut ko brīnumainu: viņi redzēja augšāmcelto, godības pilno Jēzu Kristu cilvēka veidolā, kam varēja pieskarties.

Glābējs pārliecinājās, lai tie, kuri redzēja Viņu pēc Viņa Augšāmcelšanās, pilnībā saprastu, kāds ir Viņa ķermenis. Viņš, piemēram, aicināja apustuļus aptaustīt Savu ķermeni, lai viņi varētu pārliecināties, ka Viņš ir fiziska būtne, nevis parādība (skat. Lūkas 24:36–40).¹ Viņš pat ēda kopā ar tiem (skat. Lūkas 24:42–43).

Pēcāk, kad apustuļi bija izpildījuši savu uzdevumu — sludināt Jēzus Kristus evaņģēliju, viņi sastapās ar pretestību un vajāšanām, daļa no kurām izcēlās tādēļ, ka viņi mācīja, ka Jēzus Kristus ir augšāmcelies un ka, pateicoties tam, arī visa cilvēce tiks augšāmcelta (skat. Ap. d. 4:1–3).

Mūsdienās Jēzus Kristus Augšāmcelšanās faktam ir tikpat centrāla loma vēstījumā, ko Viņa Baznīca sludina visai pasaulei, kā sendienās. Praviētis Džozefs Smits teica: „Mūsu reliģijas pamatprincipi ir apustuļu un praviešu liecība par Jēzu Kristu — ka Viņš nomira, tika apglabāts un trešajā dienā augšāmcelās, un uzkāpa debesīs; un viss pārējais, kas attiecas uz mūsu reliģiju, ir tikai pielikumi tam.”²

Augšāmcelšanās palīdz atbildēt uz būtiskiem jautājumiem par Dieva dabu, mūsu dabu un mūsu attiecībām ar Dievu, kā arī šīs dzīves mērķi un cerību, kas mums dota caur Jēzu Kristu. Šie ir daži no patiesajiem principiem, ko izgaismo Jēzus Kristus Augšāmcelšanās.

*Augšāmceloties
Jēzus Kristus
mācīja mums
būtisku patiesību
par ķermeni.*

Ikviens, kurš
„Noraida ķermeniskā Dieva jēdzienu,
noraida gan laicīgo, gan augšām-
cēlušos Kristu.”

— elders Džefrijs R.
Holands

Debesu Tēvam ir godības pilns ķermenis

Lai gan ideja par to, ka Dievam ir cilvēciskais veidols, neapšaubāmi izriet gan no Bībeles,³ gan cilvēciskās iztēles, daudzas teoloģiskās, reliģiskās un filosofiskās tradīcijas ir to noliegušas, izdarot izvēli par labu Dievam „bez ķermeņa, locekļiem un jūtām”⁴. Tādējādi šajā skatījumā ķermenis (un vispārējā matērija) ir kaut kas ļauns un nereāls, kamēr gars, prāts un domas ir patiesais pārpasaulīgās būtnes jeb būtības saturs.

Tādēļ, cik gan apbrīnojami vienkārša un revolucionāra ir atklāsmē par Dieva dabu, kas tika dota caur Viņa Dēlu, Jēzu Kristu!

Kalpojot uz Zemes, Glābējs teica: „Kas Mani ir redzējis, tas ir redzējis Tēvu.” (Jāņa 14:9.) Vēl patiesāks šis teiciens kļuva pēc Augšāmcelšanās nevainojamā, nemirstīgā ķermenī, kas parādīja, ka „Tēvam ir ķermenis no miesas un kauliem, tikpat taustāms kā cilvēka, Dēlam arī” (M&D 130:22).

Tādējādi tika atklāta Debesu Tēva fiziskā daba. Kā vēlāk paskaidroja Džozefs Smits: „Tas, kam nav ķermeņa vai locekļu, nav nekas. Debesis nav cita Dieva, kā vien Tas Dievs, kuram ir miesa un kauli.”⁵

Elders Džefrijs R. Holands no Divpadsmit apustuļu kvoruma to pasaka šādiem vārdiem: „Ja jau ķermenis ne vien nav nepieciešams, bet Dievības skatījumā nav pat vēlams, kādēļ cilvēces Pestītājs atpestīja *Savu* ķermeni, pestījot to no nāves tvēriena un kapa, nodrošinot, ka tas nekad vairs nešķirsies no Viņa gara ne laikā, ne mūžībā? *Ikviens, kurš noraida ķermeniskā Dieva jēdzienu, noraida gan laicīgo, gan augšāmcelušos Kristu.*”⁶

Debesu Tēvs ir visvarens, viszinošs un vismīlošs

Caur Jēzu Kristu Augšāmcelšanās faktu atklājas arī pašas pārākās Debesu Tēva rakstura iezīmes. Kā teicis elders D. Tods Kristofersons no Divpadsmit apustuļu kvoruma: „Ņemot vērā Kristus Augšāmcelšanās īstenumu, nav pamata šaubīties par Tēva, kurš atdeva Savu Vienpiedzimušo Dēlu pasaules glābšanai, visvarenību, viszinību un labsirdību.”⁷

Jēzu Kristu Augšāmcelšanās ir pierādījums Dieva spēkam, zināšanām un labvēlībai, jo tā apliecina Debesu Tēva mīlošās ieceres viedumu, kā arī Viņa (un Viņa Dēla) spēju to īstenot.

Mēs esam Dieva bērni

Bībele mums māca, ka mēs tikām veidoti „pēc Dieva tēla” kā vīrietis un sieviete (1. Mozus 1:27). Jēzu Kristu Augšāmcelšanās apliecina, ka tā ir patiesība. Būtībā Savā Augšāmcelšanās stundā Jēzu Kristu lika uzsvaru uz mūsu attiecībām ar Debesu Tēvu, sakot: „Es aizeimu pie Sava Tēva *un jūsu Tēva*, pie Sava Dieva un jūsu Dieva.” (Jāņa 20:17; uzsvērums pievienots.)

Glābējs atklāja, ka Dievs un cilvēce savā būtībā nav nepavisam tik atšķirīgi. Mūsu ķermeņa pamatveidols līdzinās mūsu gara veidolam,⁸ un

cilvēka gars tika radīts pēc Dieva tēla, jo tāda ir vecāku un bērnu attiecību iedaba.

Ķermenis ir iespēju un pagodinājuma dāvana

Augšāmceļoties Glābējs parādīja mums, ka fiziskai, ķermeniskai esamībai ir neatņemama loma Dieva un Viņa bērnu mūžīgajā pastāvēšanā. Kā Tas Kungs atklāja Džozefam Smitam: „Elementi ir mūžīgi, un gars un elements, nedalāmi savienoti, saņem prieka pilnību.” (M&D 93:33.) Šajā nedalāmajā savienībā gars un fiziskā matērija tiek sapludināta, kļūstot par vienu nemirstīgu, neiznīcīgu, godības pilnu un pilnīgu ķermeni — vienīgo ķermeņa veidu, kas spēj izjust tādu prieka pilnību, kādu bauda Dievs.

Turpretī pēc tam, kad cilvēkiem ir bijis fiziskais ķermenis, no kura viņi pēc tam, dodoties uz garu pasauli, tiek šķirti, „mirušie [raugās] uz savu garu . . . prombūtni no saviem ķermeņiem kā jūgu” (M&D 138:50; skat. arī M&D 45:17).

Pat mūsu laicīgie ķermeņi ir būtiska Debesu Tēva ieceres daļa, jo tie ir dievišķa dāvana. Kad mūsu pirmslaicīgie gari uzsāk šo Zemes dzīvi, tiem tiek „pielikts klāt” (Ābrahāma 3:26) ķermenis. Praviētis Džozefs Smits mācīja: „Mēs nācām uz šo Zemi, lai varētu iegūt ķermeni un to tīru stādītu Dieva priekšā celestiālajā valstībā. Diženais laimes princips pieprasa saņemt ķermeni. Velnam nav ķermeņa, un tas ir viņa sods.”⁹

Elders Deivids A. Bednārs no Divpadsmit apustuļu kvoruma ir mācījis: „Pateicoties fiziskajam ķermenim, mēs spējam gūt vērienīgu, padziļinātu un intensīvu pieredzi, kas pirmslaicīgajā esamībā vienkārši nebūtu iespējama. Tādējādi, pateicoties mūsu fiziskajam ķermenim, pieaug mūsu spēja — veidot attiecības

ar līdzcilvēkiem, kā arī mūsu spēja — atpazīt un rīkoties saskaņā ar patiesību un paklausīt Jēzus Kristus evaņģēlija principiem un priekšrakstiem. Laicīgās dzīves skolā mēs pieredzam maigumu, mīlestību, laipnību, laimi, bēdas, vilšanos, sāpes un fiziskus ierobežojumus, kas sagatavo mūs mūžībai. Vienkārši sakot, ir mācības, kuras mums jāapgūst, un pieredzes, kurām jāiziet cauri, kā Rakstos teikts, „[esot] miesā” (1. Nefija 19:6; Almas 7:12–13).”¹⁰

Papildus tam, praviētis Džozefs Smits mācīja: „Visām būtnēm, kurām ir ķermeņi, ir vara pār tiem, kuriem nav ķermeņa.”¹¹ Sātans var mūs kārdināt, bet viņš nevar mūs piespiest. „Velnam nav nekādas varas pār mums, ja vien mēs viņam to nedodam.”¹²

Galu galā pilnīga, augšāmcelta ķermeņa dāvana palīdz mums uz mūžiem pacelties pāri Sātana varai. Ja nebūtu Augšāmcelšanās, tad „mūsu gari tiktu pakļauti . . . [velnam], lai nekad vairs neceltos. Un mūsu gariem vajadzētu kļūt tādiem, kā viņš, un mēs kļūtu par

Mūsu laicīgie ķermeņi ir būtiska Debesu Tēva ieceres daļa, jo tie ir dievišķa dāvana. Kad mūsu gari uzsāk šo Zemes dzīvi, tiem tiek „pielikts klāt” (Ābrahāma 3:26) ķermenis.

velniem, velna eņģeļiem, lai tiktu padzīti no mūsu Dieva vaiga un paliktu ar melu tēvu postā, kā viņš pats.” (2. Nefija 9:8–9.)

Gars un ķermenis nav pretinieki

Kaut arī gars un ķermenis ir atšķirīgi, tie nepieder divām būtiski atšķirīgām un nesavienojamām esamībām. Džozefs Smits mācījās, ka „nav tādas lietas kā nemateriāla matērija. Viss gars ir matērija, bet tā ir smalkāka jeb tīrāka un var tikt atšķirta tikai ar tīrākām acīm; mēs to nevaram redzēt; bet, kad mūsu ķermeņi tiks šķīstīti, mēs redzēsim, ka tas viss ir matērija.” (M&D 131:7–8.)

Savā godības pilnajā, augšāmceltajā stāvoklī Jēzus Kristus parāda nevainojamu gara un ķermeņa vienotību, demonstrējot, ka „gars un ķermenis ir cilvēka dvēsele” (M&D 88:15). Šajā dzīvē mēs cenšamies pievērsties garīgām, nevis miesīgām domām (2. Nefija 9:39), atmest „miesīgo cilvēku” (Mosijas 3:19) un savaldīt „visas savas kaisles” (Almas 38:12). Taču tas nenozīmē, ka gars un miesa būtu pretinieki. Jēzus Kristus parādīja mums, ka ķermeni nevajag nievāt un nicināt, bet to vajag iemācīties vadīt un pārveidot.

Dzīvei laicīgajā ķermenī ir būtiska nozīme

Priekšstats, ka šī dzīve ir pārbaudījums, kļūst saprotamāks, apdomājot, ko mēs zinām par to, kas notika pirms šīs dzīves, un to, kas notiks pēc tās. Pirms nākšanas pasaulē mēs dzīvojam kā gari, un Debesu Tēvs bija iecerējis, lai mēs

kļūtu tādi kā Viņš un dzīvotu mūžīgi nemirstīgā, fiziskā ķermenī. Šis patiesais apgalvojums nozīmē, ka šis mūsu pārbaudes laiks šajos laicīgajos ķermeņos nav nekāda iegriba, tam ir jēgpilns mērķis.

Kā paskaidrojis elders Kristofersons: „Ar savām izvēlēm mēs parādītu Dievam (un pašiem sev) savu apņemšanos un spēju dzīvot pēc Viņa celestiālā likuma, neesot Viņa klātbūtnē un atrodoties fiziskajā ķermenī ar visām tā iespējām, tieksmēm un kaislībām. Vai mēs spētu savaldīt savu ķermeni tā, lai tas kļūtu par mūsu gara instrumentu, nevis valdnieku? Vai mums varētu uzticēt (gan laicīgajā dzīvē, gan mūžībā) dievišķus spēkus, tostarp dzīvības radīšanu? Vai mēs savā personīgajā dzīvē gūtu virsroku pār ļaunumu? Tiem, kas to spētu, „tiktu pievienota godība pār viņu galvām mūžīgi mūžos” [Ābrahāma 3:26] — ļoti būtisks šīs godības aspekts ir augšāmcelts, nemirstīgs un godības pilns ķermenis.”¹³

Mūsu pieredze mūsu tagadējā ķermenī, ieskaitot attiecības citam ar citu, ir jēgpilna, jo tā ir līdzīga tam, ko vēl piedzīvosim. Džozefs Smits mācījās, ka „tas pats draudzīgums, kas ir starp mums šeit, būs starp mums tur, tikai tas būs saistīts ar mūžīgo godību, kuru mēs tagad nebaudām” (M&D 130:2).

Mums ir dota cerība Jēzū Kristū

Jau kopš tukšā kapa ainas augšāmceltais Jēzus Kristus ir devis mums cerību, jo Viņa Augšāmcelšanās sniedz mums izredzes uz mūsu pašu augšāmcelšanos, caur kuru mums

Savā godības pilnajā, augšāmceltajā stāvoklī Jēzus Kristus parāda nevainojamu gara un ķermeņa vienotību, demonstrējot, ka „gars un ķermenis ir cilvēka dvēsele” (M&D 88:15).

*Jau kopš tukšā
Jaka ainas aug-
šāmceltais Jēzus
Kristus ir devis mums
cerību, jo Viņa
Augšāmcelšanās
sniedz mums izre-
dzes uz mūsu pašu
augšāmcelšanos.*

tiks atlidzināti visi mūsu zaudējumi, ja vien mēs turpināsim būt uzticīgi.¹⁴

Glābēja sākotnējie apustuļi varēja droši liecināt par Viņa Augšāmcelšanos, jo bija Viņu redzējuši un Tam pieskārušies. Taču tas nozīmēja daudz vairāk nekā tikai to. Gluži kā Jēzus Kristus bija dziedinājis ķermeniskās nepilnības, lai parādītu, ka Viņam ir vara piedot grēkus (skat. Lūkas 5:23–25), Viņa Augšāmcelšanās kā uzskatāms piemērs Viņa varai pār fizisko nāvi deva Viņa sekotājiem pārliecību par to, ka Viņš var uzveikt arī garīgo nāvi. Solījumi, ko Viņš bija devis caur Savām mācībām (grēku piedošana, miers šajā pasaulē un mūžīgā dzīve Tēva valstībā), kļuva pavisam reāli, un viņu ticība kļuva nesatricināma.

„Ja Kristus nav uzmodināts, tad veltīga ir [mūsu] ticība.”
(1. korintiešiem 15:17–15, 17.) Taču, tā kā Viņš *uzcēlās* no

mirušajiem, mums var būt „cerība caur Kristus Izpirkšanu un Viņa augšāmcelšanās spēku tikt uzceltiem mūžīgā dzīvē, un tas ir dēļ mūsu ticības Viņam, saskaņā ar solījumu” (Moronija 7:41).

Savā laicīgajā dzīvē Jēzus Kristus aicināja ļaudis Viņam sekot. Pēc Viņa nāves un Augšāmcelšanās mūsu galamērķis ir kļuvis vēl uzskatāmāks. Ja mēs caur paklausību evaņģēlija likumiem un priekšrakstiem izlošosim sevī „celestiālu garu”, mēs varēsim saņemt „to pašu ķermeni, kas bija dabīgais ķermenis”, un tikt „atdzīvināti ar daļu no celestiālās godības [un saņemti] no tās, patiesi, pilnību” (M&D 88:28–29). Viņš ir parādījis ceļu. Viņš ir ceļš. Tikai ar Viņa spēku — caur Viņa īstenoto Izpirkšanu un Augšāmcelšanos — mums ir dota iespēja iegūt celestiālo pilnību, kas ietver sevī prieka pilnību augšāmceltā ķermenī. ■

ATSAUCES

1. Kad Jēzus Kristus parādījās Jaunās pasaules ļaudīm, viņš tiem (tūkstošiem ļaužu) lūdza nākt citam aiz cita un pieskarties Viņa rokām, kājām un sāniem, lai viņi varētu liecināt, ka viņi ir pieskārušies augšāmceltajam Kungam un redzējuši To (skat. 3. Nefija 11:14–15; 18:25).
2. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010. g.), 50. lpp.
3. Skat. 1. Mozus 1:27; 2. Mozus 33:11; Ap. d. 7:56.
4. Kaut arī līdzīga doma ir ietverta arī citos kristīgās ticības apliecinājumos, šis formulējums

ir ņemts no 39 anglikāņu baznīcas ticības apliecinājumiem (1563. g.).

5. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits*, 42. lpp.
6. Jeffrey R. Holland, „The Only True God and Jesus Christ Whom He Hath Sent”, *Liahona*, 2007. gada nov., 42. lpp.
7. D. Tods Kristofersons, „Jēzus Kristus Augšāmcelšanās” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2014. g. maijs, 113. lpp.
8. Par šo faktu liecina arī atklāsme par pirms-laicīgo Jēzu Kristu, jo tā parāda, ka Viņa gara ķermenim bija cilvēciska forma (skat. Etera 3:16).

9. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits*, 209. lpp.
10. Deivids A. Bednārs, „Mēs ticam, ka mums jābūt šķīstiem” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2013. g. maijs, 41. lpp.
11. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits*, 209. lpp.
12. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits*, 211. lpp.
13. D. Tods Kristofersons, „Kāpēc laulība, kāpēc ģimene?” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2015. g. maijs, 51. lpp.
14. Skat. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits*, 52. lpp.

Nāc pie Kristus!

Izjusti ♩. = 44-48

Vārds: Steven K. Jones
Mūzika: Michael F. Moody

mp

1. Mūs
(2. Kā)
(3. Reiz,)

5

L.R.

mī - lot, Kungs nā - ca pa - sau - lē šai Nest glā - bi - ņu cil - vē - cei
cil - vēks Viņš reiz te mī - ta starp mums, Vis - lie - lā - kās sā - pes te
cie - ša - nas ju - tis, glu - ži kā mēs, Viņš ti - cī - go dvē - se - lēm

8

rall.

grē - cī - gai. Ik sir - di Viņš skar, ce - rī - bu dod, No
iz - cie - ta Kungs. Viņš dzie - di - nāt spēj, mie - ri - nāt, glābt, Kas,
pa - lī - dzēt spēs. No grē - ka Viņš glābs, re - dzēt mums ļaus, Ik -

11

a tempo

skum - jām un cie - ša - nām at - brī - vo - jot. Nāc, nāc, ak,
sirds - sāp - ju māc - ti, pēc glā - bi - ņa nāk. Nāc, nāc, ak,
vie - nu, kas se - ko, to mī - lo - šī skaus. Nāc, nāc, ak,

2

14

nāc!
nāc!
nāc!

Tu - vāk nāc! Pes - tī - tājs lūdz. Viņš

17

pa - ze - mī - gi ai - ci - na mūs: Nāc, nāc, ak,

20

nāc!

1. 2. 3.

2. Kā
3. Reiz,

Ak,

23

rall.

nāc, tu - vāk nāc!

© 2016 Steven K. Jones and Michael F. Moody. Visas tiesības aizsargātas.
Šo dziesmu drīkst pavairot un izmantot Baznīcā vai mājās nekomerciālos nolūkos.

TILTS UZ cerību UN dziedināšanu

*Ar atbilstošu palīdzību
seksuālās vardarbības
upuri var saņemt
dziedināšanu, pēc
kuras tik ļoti ilgojas.*

Autors: Nanons Talijs

PDS Ģimenes pakalpojumu birojs, Teksasa, ASV

Iedomājieties, ka jūs stāvat uz klints malas un vēlaties nokļūt dziļā kanjona otrā pusē, kur, saskaņā ar dzirdēto, jūs gaida liela laime. Meklējot ceļu, lai nokļūtu otrā pusē, jūs atrodat kaudzi ar lietām, no kurām, pareizi saliekot kopā, jūs varēsiet izveidot tiltu, pa kuru tikt pāri kanjonam.

Ja jūs nezināsi, kā uzcelt tiltu, šīs lietas būs nederīgas, un jūs jutīsiet neapmierinātību un bezcerību. Bet, ja jūs saņemsiet palīdzību no kāda, kuram ir pieredze tiltu būvniecībā, jūsu zināšanas un izpratne pieaugs, un kopā šis uzdevums būs paveicams.

Pēdējos 18 gadus mans darbs ir bijis saistīts ar vadības sniegšanu cilvēkiem, palīdzot šķērsot emocionālu vai garīgu ciešanu bezdibeni. No visiem cilvēkiem, kuriem esmu sniedzis palīdzību, visievainojamākie šķiet tie, kuri ir bijuši seksuālās vardarbības upuri. Esmu redzējis, kādu ietekmi šis pārbaudījums atstāj uz cilvēka spēju pastāvēt līdz galam.

Tomēr es arī esmu uzzinājis, ka mēs caur Glābēju varam rast paliekošu atvieglojumu no mūsu cīņām un ciešanām. Viņa mīlestība cilvēkus izceļ no tumsības gaismā.

Kāpēc seksuālā vardarbība nodara tādu ļaunumu?

Vardarbības upuri man stāsta par dzīvi, kurā valda depresija, sevis apšaubīšana un citas dziļas, emocionālas sāpes. Prezidents Gordons B. Hinklijs (1910–2008) palīdzēja mums saprast, kāpēc seksuālā vardarbība izraisa tik dziļas sāpes:

„Pasaulē pastāv briesmīga, izvirtusi seksuālās vardarbības piekropšana. Tas ir kas prātam neaptverams. Tas ir apvainojums krietnumam, kam vajadzētu būt katrā vīrietī un sievietē. Tas ir *pārkāpums pret visu to, kas ir svēts un dievišķs*. Tas bērnu dzīvēs ienes iznīcību. Tas ir nosodāmi un *ir pelnījis vissmagāko nosodījumu*.”

Lai kaunas katrs vīrietis un sieviete, kas seksuāli izmanto bērnu. To darot, varmāka ne vien *izdara visnopietnāko ievainojumu*, bet arī paliek nosodīts Tā Kunga priekšā.”¹

Radišanas spēks ir svēts un dievišķs spēks, ko Debesu Tēvs ir devis Saviem bērniem. Elders Deivids A. Bednārs, no Divpadsmit apustuļu kворuma, mācīja: „Radišanas spēkam ir liela garīgā nozīme. . . . Mūsu Debesu Tēvs un

Viņa Mīļotais Dēls ir Radītāji, un Viņi katram no mums ir uzticējuši nelielu daļiņu no sava radišanas spēka.”² Tāpēc nav jābrīnās, ka šī svētā spēka pārkāpšana ir „pelnījusi vissmagāko nosodījumu” un „izraisa visnopietnākos ievainojumus”.

Izpratne par ciešanām

Seksuālā vardarbība ir jebkura mijiedarbība starp diviem cilvēkiem, kurā viens no viņiem tai nav piekritis, tā ietver pieskārienus vai cita veida uzvedību, caur kuru kāda persona izmanto citu personu, lai gūtu seksuālu apmierinājumu. Ārkārtīgi bieži seksuālās vardarbības upuri izjūt apjukumu, mazvērtību un kaunu, ko ir gandrīz neiespējami paciest. Upuru piedzīvotās sāpes un ciešanas bieži vien pastiprina citu cilvēku komentāri, kas sakņojas neizpratnē par seksuālo vardarbību un tās sekām. Daudzi upuri tiek apsūdzēti melos, vai arī viņiem tiek pateikts, ka piedzīvotā vardarbība ir viņu pašu vaina. Citiem liek kļūdaini domāt, ka viņiem ir jānožēlo grēki, it kā viņi, kļūstot par upuriem, kaut kā būtu sagrēkojuši.

Daudziem maniem klientiem, kuri ir pieredzējuši seksuālu vardarbību bērnībā vai jaunībā, ir teikts, lai viņi „tiek tam pāri”, „to atstāj pagātnē” vai „vienkārši piedod un aizmirst”. Šāda veida apgalvojumi — jo īpaši, ja tie nāk no tuviem draugiem, ģimenes locekļiem vai Baznīcas vadītājiem, — var likt upurim vēl vairāk noslēgties un izjust kaunu, nevis dziedināšanu un mieru. Līdzīgi kā nopietniem fiziskiem ievainojumiem vai infekcijai, šīs emocionālās rētas nepazūd, ja tās ignorē. Drīzāk, apjukums, kas sākas ar vardarbības piedzīvošanas brīdi, palielinās, un kopā ar gūtajām, sāpīgajām emocijām cilvēka domāšana var tikt izmainīta, galu galā viņu novedot pie neveselīgas uzvedības veidošanās. Tas nav nekas neparasts, ka vardarbības upuri neatzīst, ka tas, kas ar viņiem ir noticis, bija vardarbība, tomēr tas tik un tā var veidot neveselīgu uzvedību un sāpīgas emocijas.

Hanna (vārds ir izmainīts) pieredzēja seksuālu vardarbību agrā bērnībā. Līdzīgi citiem upuriem, viņa uzauga, domājot,

ka viņa ir briesmīgs cilvēks, kuram nav nekādas vērtības. Lielāko savas dzīves daļu viņa centās aktīvi kalpot citiem, lai kompensētu sajūtu, ka viņa nav „pietiekami laba”, lai Debesu Tēvs vai kāds cits viņu mīlētu. Nodibinot attiecības, viņa baidījās: ja kāds viņu patiešām iepazītu, viņš domātu, ka viņa ir briesmīga, jo viņa domāja, ka tāda ir. Viņa izjuta lielas bailes no atraidījuma, kas noveda pie tā, ka viņa baidījās dzīvē izmēģināt kaut ko jaunu vai paveikt tik vienkāršus uzdevumus, kā kādam piezvanīt. Viņa bija svētīta ar mākslinieces talantu, bet to neattīstīja, jo baidījās, ka nevarēs tikt galā ar kritiku.

Vairāk nekā 50 gadus viņas bezpalīdzība, bezspēcība, bailes, dusmas, apjukums, kauns, vientulība un izolētība noteica viņas ikdienas lēmumus.

Aizstāt sāpes ar mieru

Glābējs izcietā „visādas sāpes un ciešanas, un kārdinājumus”. Viņš to darīja, lai „[zinātu] miesā, kā palīdzēt Saviem ļaudīm” (Almas 7:11–12). Viņš cieta ne vien tāpēc, lai izpirktu mūsu grēkus, bet arī lai spētu mūs dziedināt, kad kāda cita grēki mums izraisa ciešanas.

Ja Viņš šodien būtu šeit, es domāju, ka Glābējs svētītu tos, kas ir tikuši seksuāli izmantoti, un raudātu kopā ar tiem, tāpat kā Viņš svētīja nefijiešus un raudāja kopā ar tiem (skat. 3. Nefija 17. nodaļu). Lai gan Viņš

šeit neatrodas fiziski, Viņa Gars var būt kopā ar mums, un Viņš ir nodrošinājis veidu, kā mēs varam tikt dziedināti, sajūst mieru un piedot.

Daudziem, kuri ir tikuši sāpināti, doma par to, ka sāpes, ko viņi izjūt, var aizstāt miers, ir gandrīz neticama. Bieži vien vardarbības upuru ievainojumus citi gadiem ilgi nemaz nepamana un atstāj bez ievēribas. Ciešanas tiek apslēptas aiz smaidīgām sejām, vēlmi citiem palīdzēt un dzīvot tā, it kā viss būtu kārtībā, tomēr sāpes pastāvīgi ir klātesošas.

Salīdzināsim emocionālās dziedināšanas procesu ar rūpēm par fiziska ievainojuma aprūpi. Pieņemsim, ka jūs jaunībā salauzāt kāju. Tā vietā, lai dotos pie ārsta un ieliktu kaulu vietā, jūs klibojāt apkārt, līdz lielās sāpes pārgāja, taču, vienmēr sperot soli, tāpat tās sajūtāt. Pēc daudziem gadiem jūs sapratāt, ka gribat, lai sāpes pazūd, tāpēc devāties pie ārsta. Ārstam bija jāieliek vietā kauls, tas jāattīra no izaugumiem, kas bija radušies, jāuzliek ģipsis un jāsūta uz fizioterapiju, lai to nostiprinātu.

IZPLATĪTA UPURU UZVEDĪBA

Upuriem bieži vien ir grūti saglabāt attiecības un viņi pastāvīgi cenšas saņemt atzinīgu novērtējumu no citiem, kļūst pasīvi, novelk robežas, lai izvairītos no tuvām attiecībām ar cilvēkiem un netiktu sāpināti, kļūst pārlieku seksuāli aktīvi, lai caur to sajūtu tuvību (tostarp pornogrāfiju un masturbāciju), vai dara tieši pretējo un izvairās no jebkā, kas ir saistīts ar dzimumattiecībām. Kauns, kas saistīts ar šāda veida uzvedību, bieži vien neļauj cilvēkiem meklēt palīdzību pie vecākiem, priesterības vadītājiem vai profesionāļiem, jo viņi nesaprot saistību starp savu uzvedību un to, kas ar viņiem notika.

Cenšoties dzīvot saskaņā ar evaņģēliju, daži upuri nosliecas uz otru pusi, kļūstot pārlieku reliģiozi. Cenšoties apslēpt to, kas, viņuprāt, viņus padara nevērtīgus, viņi visu mēģina darīt pareizi. Citi domā, ka viņi nekad nebūs mūžīgās dzīves cienīgi, un dažkārt padodas.

MĀCĪBAS NO MĀCĪBAS UN DERĪBU 123. NODAĻAS

Kamēr pravietis Džozefs Smits bija ieslodzīts Libertī, Misūri cietumā, viņš uzrakstīja vēstuli Baznīcai, kas tagad ietver Mācības un Derību 121.–124. nodaļu, kurā bija rakstīts par „svēto pienākumu pret to vajātājiem” (M&D 123. nodaļa, nodaļas priekšvārds). Viņš neteica svētajiem, kuri bija pieredzējuši vajāšanu un fiziskus ievainojumus, paturēt savas ciešanas pie sevis un izlikties, ka nekas nav noticis. Apdomājiet, kā padomu, kas sniegts 123. nodaļā, var attiecināt uz vardarbību.

Vardarbībā cietušo dziedināšanas process ir līdzīgs, jo upurim sākumā ir jāatzīst, ka sāpes ir īstas un ka ar tām var kaut ko darīt. Process ietver notikušā atzišanu un palīdz saprast, ka ciešanas, bailes un skumjas drīkst izjust, atzīt un novērtēt. Bieži vien ir noderīgi strādāt kopā ar profesionāli, kuram ir liela pieredze šajā dziedināšanas procesā. (Kopā ar savu priesterības vadītāju pārbaudiet, vai jūsu apgabalā ir pieejami PDS Ģimenes pakalpojumi).

Neatkarīgi no tā, vai upurim ir vai nav pieejama profesionāla palīdzība, vislabāk būtu lūgt, studēt Glābēja dzīvi un Viņa Izpirkšanu un regulāri tikties ar priesterības vadītāju. Viņš var palīdzēt atvieglot ciešanas un saņemt iedvesmu, lai palīdzētu upurim izprast viņa dievišķo vērtību un attiecības ar Debesu Tēvu un Glābēju. Māsa Kerola M. Stīvensa, pirmā padomniece Palīdzības biedrības vispārējā prezidijā, nesen mācīja: „Dziedināšana var būt ilgstošs process. Jums būs nepieciešams caur lūgšanu meklēt vadību un palīdzību, tostarp vērsties pie atbilstoši ordinētiem priesterības nesējiem. Mācoties atklāti izrunāties, novelciet

atbilstošas robežas un, iespējams, meklējiet profesionālu palīdzību. Ir ļoti būtiski, lai jūs šajā procesā saglabātu garīgo veselību!”³

Hannai dzīve kļuva tik nepanesama, ka viņa nolēma meklēt palīdzību. Saskaņā ar savu liecību viņa zināja, ka savā dzīvē var izjust mieru un apmierinātību, taču pārsvarā viņa tā nejutās. Lūdzot un runājot ar savu bīskapu, viņa nonāca līdz terapijai, kurā viņa apguva prasmes, kas viņai palīdzēja iznest patiesību no tumsības un dalīties ar savu briesmīgo nastu, ko viņa bija nesusi vienatnē. To darot, viņa varēja atbrīvoties no sāpēm un sajūst Glābēja apsolīto mieru (skat. Jāņa 14:27). Kopā ar šo mieru un mierinājumu viņa izjuta vēlmi un spēju piedot.

Vajadzība piedot

Bieži vien vardarbības upuriem ir grūti uz klausīt domu par piedošanu un viņi to bieži pārprot. Ja viņi domās, ka piedot nozīmē, ka varmākam nevajag izciest savas rīcības sekas, vai ka tas nozīmē — pateikt, ka tam, ko viņš izdarīja, vairs nav nozīmes, upuris jutīsies nenovērtēts. Lai gan mums ir pavēlēts piedot (skat. M&D 64:10), situācijās,

kurās ir nodarīts liels ļaunums, upurim sākumā ir jātiek dziedinātam, pirms viņš pilnībā var piedot varmākam.

Tie, kuri cieš sāpes, kuras radījusi varmācība, var rast mierinājumu padomā, kas sniegts Mormona Grāmatā: „Es, Jēkabs, runāšu uz jums, kas esat sirdsšķīsti. Raugieties uz Dievu ar stingru prātu un lūdziet Viņu ar lielu ticību, un Viņš mierinās jūs jūsu ciešanās, un Viņš aizstāvēs jūs un sūtīs lejā tiesu pār tiem, kas tiecas jūs iznīcināt” (Jēkaba 3:1). Nepieciešamību pēc taisnīguma un tiesības uz atmaksu var nodot Tām Kungam, lai Viņš mūsu ciešanas var aizstāt ar mieru.

Ar laiku Hanna saprata, ka viņa savu nepieciešamību pēc taisnīguma var nodot Glābēja rokās un tā vietā savā dzīvē sajust mieru, ko nekad iepriekš nebija jutusi. Iepriekš viņa baidījās apmeklēt ģimenes pasākumus, kuros varētu atrasties arī varmāka. Tagad, pateicoties viņas vēlmei dziedināt sarežģītās, emocionālās brūces, viņa vairs nebaidās atrasties viņa klātbūtnē un var pat izjust līdzjūtību pret viņa vecumdienās.

Atbrīvošanās no liekām nastām

Elders Ričards G. Skots (1928–2015), no Divpadsmī apustuļu kvoruma, teica, ka „pilnīgu dziedināšanu jūs iegūsiat caur ticību Jēzum Kristum un ticību tam, ka Viņam ir vara un spējas caur Izpirkšanu dziedēt netaisnīgi un nepelnīti gūtus ievainojumus. . . .

Viņš jūs mīl. Viņš atdeva Savu dzīvību, lai jūs varētu būt brīvi no liekām nastām. Viņš jums palīdzēs no tām atbrīvoties. Es zinu, ka Viņam ir spēks jūs dziedināt.”⁴

Pretinieks vēlas cilvēkus turēt piesaistītus sāpēm un ciešanām, jo viņš pats ir nožēlojams (skat. 2. Nefija 2:27). Ar mūsu Glābēja, Jēzus Kristus, palīdzību sāpes tik tiešām var aizstāt miers, ko var sniegt vienīgi Glābējs, un mēs varēsim dzīvot, izjutot prieku. „Ādams krita, lai cilvēki varētu būt; un cilvēki ir, lai viņi varētu gūt prieku.” (2. Nefija 2:25). Ja mēs dzīvosim ar prieku, tad mēs daudz labāk varēsim izturēt pārbaudījumu brīžus un tas mums palīdzēs mācīties, augt un kļūt līdzīgākiem mūsu Debesu Tēvam.

Es izjūtu pazemību par svētību, kas man dzīvē tikusi dota — būt līdzās tiem, kuri ir pieredzējuši vardarbības ļaunumu, un redzēt, kā dziedināšanas brīnums patiesi nāk tikai caur Glābēju. Ja jūs ciešat, lūdzu vērsties pēc palīdzības, lūdzot Dievu. Jums nav jānes smagā nasta vieniem pašiem. Es zinu, ka Viņš dziedina, jo esmu to pieredzējis neskaitāmas reizes. ■

ATSAUCES

1. Gordons B. Hinklijs, „Save the Children”, *Ensign*, 1994. g. nov., 54. lpp.; slīpraksts pievienots.
2. Deivids A. Bednārs, „Mēs ticam, ka mums jābūt šķīstiem”, *Liahona*, 2013. g. maijs, 42. lpp.
3. Kerola M. Stīvensa, „Izcilais Dziedinātājs” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2016. g. nov., 11. lpp.
4. Ričards G. Skots, „To Be Free of Heavy Burdens”, *Liahona*, 2002. g. nov., 88. lpp.

PADOMS VADĪTĀJIEM, ĢIMENĒM UN DRAUGIEM

Kad upuris jums ir pietiekami uzticējies, lai dalītos savās ciešanās un pāridarījumos, sarunās ar viņiem būtu jāpauž mīlestība un līdzjūtība. Pārāk bieži upuri man ir stāstījuši, ka, dodoties pie sava bīskapa, pirmais, uz ko tika vērsta uzmanība, bija nepieciešamība piedot pāridarītājam. Tas upurim var likt sajūties tā, it kā svarīgāks būtu varmāka. Kad tas notiek, cilvēki reti atgriežas pie bīskapiem pēc palīdzības un nesaņem garīgu dziedināšanu, kas ir iespējama ar Baznīcas vadītāja mīlestību un atbalstu.

Piedošana ir dziedināšanas procesa svarīga sastāvdaļa un bauslis — taču, lūdzu, ticiet, ka, ļaujot kādam atzīt savas ciešanas, izjust savas sajūtas un par tām runāt ar kādu, kuram uzticieties, ar laiku novedīs pie dziedināšanas, ko pavada spēja piedot varmākam.

Baznīcas vadītāji var aplūkot **ministering.lds.org**, meklējot sadaļu „Abuse: Help for the Victim” (Vardarbība: palīdzības sniegšana upurim), lai iegūtu papildu informāciju.

Vecais ģimenes albums: ģimenes stāstu spēks

Manu senču mantojums turpina dzīvot caur mani, pastāvīgi ietekmējot manu dzīvi uz labu.

Amneris Puskasu

Kādā vasaras rītā pirms Pirmā pasaules kara mans vectēvs pamodās kā ierasts — pirms saullēkta. Viņš izgāja pakalniņā pie savas mājas, pārlūkoja zaļo ieleju un savu ciematu Rumānijā un, dziļi iegrimis domās, apsēdās zālītē, kuru klāja agra rīta rasa, — jau ilgu laiku viņu nomāca vienas un tās pašas domas. Viņš bija izglītots vīrs ar plašu sirdi un zinātkāru prātu, un ciematā visi viņu mīlēja un cienīja.

Kad saule uzlēca, viņš atgriezās mājā un atzinās savai sievai, ka viņu nomāca ziņkāre redzēt, kādas būtu viņa

bēres, un ka viņš vēlas izmēģinājumu savām bērēm. Viņš noteica datumu, nopirka zārku, noalgoja priesteri un profesionālus apraudātājus un iegādājās visu, ko pieprasīja grieķu pareizticīgo tradīcijas. Tad pienāca izmēģinājuma bērū diena. Ciemata vidū tika novietoti galdi bērū mielastam, visa ģimene bija tērpta melnā, ieradās priesteris, mans vecvectēvs gulēja zārkā uz spilvena, kas bija sakārtots tā, lai viņam būtu ērts skats, un bērū ceremonija sākās. Kad ceremonija beidzās, visus ciemata iedzīvotājus ielūdza uz mielastu, un mans vecvectēvs piepildīja savu sapni — dejojot pats savās bērēs. Viņš nodzīvoja vēl 20 gadus un bieži pārbaudīja, vai viņa zārks vēl viņam derēja.

Daudz vairāk par vārdiem un datumiem

Es nekad neesmu saticis savu vecvectēvu, bet viņa stāsts, kuru man izstāstīja mani vecvecāki, man vienmēr paticis vislabāk. Katru dienu mani vecvecāki man un maniem brāļiem un māsām stāstīja stāstus par mūsu senčiem: no kurienes viņi nākuši, kādi viņi bija, kādas bija viņu vērtības, sapņi un cerības. Katru svētdienu, pēc maltītes, mani vecvecāki paņēma ģimenes albumu, un ar

katru pāršķirto lapu stāsti atdzīvojās un sirdis savijās kopā mīlestības gobelēnā, kurā ieaustas sešas paaudzes. Tās nebija tikai vecas fotogrāfijas ar aizmugurē uzskribelētiem vārdiem un datumiem. Aiz katras sejas bija kāds tēvs vai māte, dēls vai meita, brālis vai māsa, un tā viņu mantojums līdz ar citām ģimenes tradīcijām tika nodots man.

Spēks pārbaudījumos

Līdz brīdim, kad man palika 19 gadi, mani vecāki un lielākā daļa no tuvākās ģimenes locekļiem bija miruši, un liela daļa īpašumu, kuru bija mantojis, bija zuduši vai nozagti. Un tomēr ir kas tāds, ko laiks, dabas katastrofas vai pat nāve nevarēja iznīcināt, — tiltu, kas savieno pagātni, tagadni un nākotni, kuru veidojis katrs manas ģimenes loceklis. Pateicoties viņu uzcītībai, saite, kas savieno manas ģimenes sirdis, ir devusi man spēku pārvarēt sarežģītas situācijas.

Kad mani vecāki un vecvecāki nomira, es jutu tik dziļas skumjas, ka nezināju, vai man pietiks spēka turpināt iet uz priekšu. Man bija tā svētība — sajust viņu ietekmi no priekškara otras puses, un tas man palīdzēja iegūt stipru liecību par pestīšanas ieceri, par dzīvi pēc nāves un vēlāk — par tempļa priekšrakstiem, kas ir tik ļoti nepieciešami mūsu

pestīšanai. Es nekad neesmu saticis savus vecvecvecākus vai lielāko daļu no tantēm un tēvočiem, bet ik reizi, kas es paņemu veco ģimenes albumu, es viņu acīs redzu sevi. Es esmu tas, kas esmu, pateicoties visiem tiem, kas bija pirms manis. Viņu pieredzes un gudrība ir palīdzējušas man veidot manu raksturu un ir mani vadījušas manā dzīvē.

Viena no lielākajām dāvanām, kuru man devusi mana ģimene kopš agras bērnības, ir zināšanas par manas ģimenes vēsturi un pārliecība, ka es esmu saite starp pagātni un nākotni. Es zinu arī to, ka es nācu uz šīs zemes, lai izdzīvotu pats savu stāstu, pētot, pieredzot un novērtējot to. Tieši zināšanas par manas ģimenes vēsturi atbalsta mani visās dzīves grūtībās.

Es bieži domāju par savu ģimeni priekškara otrajā pusē un par upuriem, kurus viņi ir nesuši manā labā, lai man būtu labāka dzīve. Es domāju par tempļa priekšrakstiem, kas dod mums iespēju kādu dienu atkal būt kopā kā ģimenei. Un es domāju par mana Glābēja veikto Izpirkšanu, kas to visu padarīja iespējamu. Viņš samaksāja cenu, lai mēs varētu dzīvot. Par to mēs Viņu mīlam un pielūdzam Viņu ar pateicību šodien un mūžīgi. ■

Autors dzīvo Ņujorkā, ASV.

Elders Lerijs R. Lorencs
no Septiņdesmitajiem

Karš turpinās

*Karš, kas izcēlās debesīs, turpinās arī mūsdienās.
Patiesībā cīņa kļūst vēl spraigāka, jo Sātans
gatavojas Glābēja atgriešanās laikam.*

Ikviens, kurš seko starptautiskajām ziņām, piekritīs, ka mēs dzīvojam laikā, kad norisinās „[kari un karu daudzinašana]” (M&D 45:26). Par laimi, visi uz šīs zemes ir kara veterāni. Mēs esam cīnījušies ar ļaunuma pulkiem nebeidzamā karā, kas izcēlās pirmslaicīgajā esamībā — vēl pirms mūsu dzimšanas.

Tā kā mums vēl nebija fizisku ķermeņu, mēs Debesu karā cīnījāmies bez zobeniem, ieročiem vai mīnām. Taču cīņa bija tikpat spraiga, kā jebkura mūsdienās notiekošā un tajā bija miljardiem kritušo.

Primslaicīgajā karā cīņa norisinājās ar vārdiem, idejām, debatēm un pārliecināšanu (skat. Jāņa atkl. 12:7–9, 11). Sātana stratēģija bija nobiedēt cilvēkus. Viņš zināja, ka bailes ir vislabākais veids, kā iznīcināt ticību. Iespējams, viņš izmantoja tādus argumentus kā: „Tas būs pārāk grūti”. „Jūs nevarēsiet atgriezties šķīsti.” „Tas ir pārāk riskanti.” „Kā jūs zināt, ka varat uzticēties Jēzum Kristum?” Viņš ļoti apskauda Glābēju.

Par laimi, Dieva plāns guva uzvaru pār Sātana meliem. Dieva plāns ietvēra cilvēces rīcības brīvību un lielu upuri. Jehova, ko mēs pazīstam kā Jēzu Kristu, brīvprātīgi pieteicās nest šo upuri — ciest par visiem mūsu grēkiem. Viņš bija gatavs atdod dzīvību par Saviem brāļiem un māsām, lai tie, kuri nožēlo grēkus, varētu atgriezties tīri un galu galā kļūt līdzīgi viņu Debesu Tēvam. (Skat. Mozus 4:1–4; Ābrahāma 3:27.)

Debesu karā mēs mīlējām un atbalstījām mūsu Debesu Tēvu. Mēs vēlējamies kļūt līdzīgi Viņam.

Vēl viena priekšrocība, kas Jehovam palīdzēja iegūt Dieva bērnu uzticību, bija spēcīgās liecības, ko sniedza Viņa atbalstītāji, kurus vadīja erceņģelis Miķelis (skat. Jāņa atkl. 12:7, 11; M&D 107:54). Pirmslaicīgajā dzīvē Ādams tika saukts par Miķeli un Sātans — par Luciferu, kas nozīmē „Gaismas nesējs”.¹ Tas var šķist dīvains vārds tumsības princim (skat. Mozus 7:26), taču Svētajos Rakstos tiek mācīts, ka pirms krišanas Sātans bija „Dieva eņģelis, kuram bija vara Dieva klātbūtnē” (skat. D&C 76:25–28).

Kā gars, kuram bija tik daudz zināšanu un pieredzes, varēja atkrist? Tas notika viņa lepnības dēļ. Luciferam sacēlās pret mūsu Debesu Tēvu, jo Viņš vēlējās Dieva valstību sev pašam.

Prezidents Ezra Tafts Bensons (1899–1994) savā klasiskajā runā „Beware of Pride” (Bīsties lepnības) mācīja, ka Luciferam „vēlējās saņemt vislielāko godu” un ka „viņa lepnības pilnā vēlme bija gāzt no troņa Dievu”.² Arī jūs esat dzirdējuši, ka Sātans vēlējās iznīcināt cilvēka rīcības brīvību, bet tas nebija vienīgais iemesls, kādēļ viņš zaudēja Dieva labvēlību. Viņš tika padzīts no debesīm par sacelšanos pret Tēvu un Dēlu (skat. M&D 76:25; Mozus 4:3).

Kāpēc mēs ar jums cīnījāties pret velnu? Mēs to darijām uzticības dēļ. Mēs mīlējām un atbalstījām mūsu Debesu Tēvu. Mēs gribējām kļūt līdzīgi Viņam. Luciferam bija citāds mērķis. Viņš vēlējās aizstāt Tēvu (skat. Jesajas 14:12–14; 2. Nefija 24:12–14). Iedomājieties, kā Sātana nodevība sāpināja mūsu Debesu Vecākus. Svētajos Rakstos mēs varam lasīt, ka „debesis raudāja par viņu” (M&D 76:26).

Pēc smagas cīņas Miķelis ar savu armiju guva virsroku. Divas trešdaļas debesu pulku izvēlējās sekot Tēvam (skat.

M&D 29:36). Sātans un viņa sekotāji tika izraidīti no debesīm, taču netika uzreiz padzīti ārējā tumsībā. Pirmkārt, viņi tika atsūtīti uz šo zemi (skat. Jāņa atkl. 12:7–9), kur bija jāpiedzimst Jēzum Kristum un kur Viņam bija jāisteno Izpiršanas upuris.

Kāpēc Sātana pulkiem tika ļauts atrasties uz Zemes? Tas tika darīts, lai tiem, kuri tiek pārbaudīti, tiktu sniegti pretstatīti (skat. 2. Nefija 2:11). Vai viņi beigu beigās tiks padzīti ārējā tumsībā? Jā. Pēc Tūkstošgades Sātans ar saviem pulkiem tiks padzīts uz visiem laikiem.

Sātans zina, ka viņa dienas ir skaitītas. Jēzus Otrajā atnākšanā Sātans ar saviem eņģeļiem tiks sasaistīts uz

1000 gadiem (skat. Jāņa atkl. 20:1–3; 1. Nefija 22:26; M&D 101:28). Tā kā šis termins tuvojas, ļaunā spēki izmisīgi cīnās, lai sagūstītu tik daudz dvēseļu, cik vien iespējams.

Jānim Atklājējam, kā daļa no diženas vīzijas, tika parādīts karš debesīs. Viņam tika parādīts, kā Sātans nokļuva uz Zemes, lai kārdinātu cilvēci. Šāda bija Jāņa reakcija: „Vai zemei un jūrai! Jo velns nonācis pie jums lielās dusmās, zinādams, ka tam maz laika atlicis” (Jāņa atkl. 12:12).

Tātad, ko dara Sātans, zinot, ka viņš nevar velti izniekot laiku? Apustulis Pēteris rakstīja, ka „velns staigā apkārt kā lauva rūkdams un meklē, ko tas varētu aprīt” (1. Pētera 5:8).

Kas motivē Sātanu? Viņam nekad nebūs ķermeņa, viņam nekad nebūs sievas vai ģimenes un viņam nekad nebūs prieka pilnības, tādēļ viņš vēlas, lai visi vīrieši un sievietes būtu „nelaimīgi, līdzīgi viņam pašam” (2. Nefija 2:27).

Velns mērķē uz visiem cilvēkiem, bet jo īpaši uz tiem, kuriem ir vislielākais potenciāls iegūt mūžīgo laimi. Viņš nepārprotami apskauž ikvienu, kurš ir uz ceļa, lai iegūtu paaugstināšanu. Svētajos Rakstos tiek mācīts, ka Sātans „karo ar Dieva svētajiem un ielenc tos visapkārt” (M&D 76:29).

Karš, kas izcēlās debesīs, joprojām turpinās. Patiesībā cīņa kļūst vēl spraigāka, jo Sātans gatavojas Glābēja atgriešanās laikam.

Prezidents Brigams Jangs (1801–1877) pareģoja, ka, „Baznīcai izplešoties, augot un paplašinoties, proporcionāli evaņģēlija izplatībai starp tautām pieaugs arī Sātana vara”.³

Es domāju, ka visi piekritīs, ka šis pravietojums piepildās, skatoties, kā ļaunums iefiltrējas pasaules sabiedrībā. Prezidents Jangs mācīja, ka mums ir jāapgūst ienaidnieka taktika, lai mēs varētu viņu sakaut. Es padalīšos ar četrām Sātana pārbaudītām stratēģijām un dažām idejām, kā tām pretoties.

Sātana stratēģijas

1. Kārdināšana. Kad velns kārdina mūsu prātus ar ļaunām domām, viņš kļūst nekaunīgs. Mormona Grāmatā tiek mācīts, ka Sātans čukst netīras un nelaipnas domas un iesē šaubas. Viņš atkal un atkal mūs mudina rīkoties saskaņā

ar atkarību izraisošām tieksmēm un lolot savtīgumu un alkatību. Viņš nevēlas, lai mēs saprastu, no kurienes nāk šīs domas, tāpēc viņš čukst: „Es neesmu velns, jo tāda nemaz nav” (2. Nefija 28:22).

Kā mēs varam pretoties šiem tiešajiem kārdinājumiem? Viena no visiedarbīgākajām metodēm ir vienkārši sūtīt Sātanu projām. To darītu Jēzus.

Jaunās Derības stāstā par Glābēju, kurš atradās kārdināšanas kalnā, ir doti norādījumi. Pēc katra velna kārdinājuma Jēzus izmantoja divu soļu aizsargtaktiku: pirmkārt, Viņš pavēlēja Sātanam iet projām un pēc tam citēja Svētos Rakstus.

Es jums sniegšu piemēru: „Atkāpies, sātan!”, Jēzus pavēlēja, „jo stāv rakstīts: tev būs Dievu, savu Kungu, pielūgt un Viņam vien kalpot” (Mateja 4:10). Un nākamajos pantos ir rakstīts: „Tad velns Viņu atstāja. Un redzi, eņģeļi pie Viņa piestājās un Viņam kalpoja” (Mateja 4:11). Glābēja aizsargāšanās bija ļoti iedarbīga.

Prezidenta Hibera Dž. Granta (1856–1945) biogrāfijā tiek sniegts ieskats, kā prezidents Grants, būdams jauns vīrietis, pretojās velnam. Kad prezidents Grants saprata, ka Sātans viņam kaut ko čukst, cenšoties viņa sirdī iesēt šaubas, viņš vienkārši skaļi noteica: „Sātana kungs, aizveries!”⁴

Jums ir tiesības likt Sātanam doties projām, sastopoties ar viņa kārdinājumiem. Svētajos Rakstos ir mācīts: „Stājieties pretim velnam, un viņš bēgs no jums” (Jēkaba v. 4:7).

Otra Glābēja aizsargtaktika bija Svēto Rakstu citēšana. Svēto Rakstu iegaumēšanā slēpjas liels spēks, un Jēzus to bija apguvis. Svēto Rakstu panti var kļūt par garīgās munīcijas arsenālu.

Kad jūs tiekāt kārdināti, jūs varat citēt baušļus, piemēram, „piemini sabata dienu, ka tu to svēti”, vai „lai tikumība rotā tavas domas nepārtraukti” (2. Mozus 20:8; Lūkas 6:27; M&D 121:45). Svēto Rakstu spēks ne vien iebiedē Sātanu, bet arī ļauj sajūst sirdī Garu, sniedz apliecinājumu un stiprina, pretojoties kārdinājumiem.

2. Meli un maldināšana. Svētie Raksti atklāj, ka Sātans ir „visu melu tēvs” (2. Nefija 9:9). Netici viņam, kad viņš

čukst kaut ko tādu, kā: „Tu nekad neko nedari pareizi”, „Tu esi pārāk daudz grēkojis, lai saņemtu piedošanu”, „Tu nekad nemainīsies”, „Tu nevienam nerūpi”, „Tev nav talantu”.

Vēl vieni viņa bieži izmantotie meli ir šādi: „Tev visu vajag izmēģināt vismaz vienreiz — lai tu vienkārši gūtu pieredzi. No vienas reizes jau nekas slikts nebūs.” Rūgtā patiesība, ko viņš nevēlas, lai tu zinātu, slēpjas tajā, ka grēks izraisa atkarību.

Vēl vieni iedarbīgi meli, ko Sātans uz jums izmēģinās, ir šādi: „Visi tā dara. Tas ir normāli.” Tas NAV normāli! Tāpēc pasakiet sātānam, ka jūs nevēlaties nonākt telestiālajā valstībā — pat ja visi pārējie to grib.

Lai gan Sātans jums melos, jūs varat rēķināties ar to,

ka Gars jums teiks patiesību. Tieši tāpēc Svētā Gara dāvana ir tik svarīga.

Velns tiek dēvēts par „lielo maldinātāju”.⁵ Viņš cenšas viltot katru Tā Kunga sniegto, patieso principu.

Atcerieties, viltojums nav tas pats, kas pretstats. Baltā pretstats ir melnais, bet baltā viltojums varētu būt bēss vai pat pelēks. Viltojumam jālīdzinās īstajai lietai, lai maldinātu nezinošus cilvēkus. Tā ir apgrieztā versija labajam un, līdzīgi viltotai naudai, nav vērtīga. Aplūkosim šādu piemēru.

Viens no Sātana ticības viltojumiem ir mānītība. Viņa viltojums mīlestībai ir iekāre. Viņš vilto priesterību, ieviešot viltus priesterību, un viņš atdarina Dieva brīnumus ar burvestību palīdzību.

Jūs varat rēķināties ar to, ka Gars jums teiks patiesību. Tieši tāpēc Svētā Gara dāvana ir tik svarīga.

Laulība starp vīrieti un sievieti ir Dieva noteikta, bet viendzimuma laulības ir tikai viltojums. Tā nedod nedz pēcnācējus, nedz paaugstināšanu. Lai gan viņa atdarinājumi maldina daudzus cilvēkus, tie nav patiesi. Tie nevar sniegt paliekošu laimi.

Tas Kungs mūs brīdināja par viltojumiem Mācībā un Derībā. Viņš teica: „Tas, kas neiedvesmo, nav no Dieva, un ir tumsa” (M&D 50:23).

3. Strīdi. Sātans ir visu strīdu tēvs. Glābējs māca: „Viņš uzkūda cilvēku sirdis strīdēties ar dusmām vienam ar otru” (3. Nefija 11:29).

Velns no gadsimtiem ilgas pieredzes ir sapratis, ka Tā Kunga Gars nemitīs tur, kur būs strīdi. Jau kopš brīža, kad viņš pārliecināja Kainu nogalināt Ābelu, Sātans cenšas, lai brāļi ar māsām savstarpēji strīdētos. Tāpat viņš uzjundī

problēmas laulībā, draudzes locekļu un misionāru pārinieku vidū. Viņš priecājas, redzot labus ļaudis strīdamies. Viņš cenšas uzsākt ģimenes strīdus tieši pirms dievkalpojuma apmeklēšanas, ģimenes mājvakariem pirmdienas vakaros un ik reizi, kad pāris plāno apmeklēt kādu tempļa sesiju. Viņa laika izvēle ir paredzama.

Kad vien jūsu mājās vai darbavietā izceļas strīdi, nekavējoties pārtrauciet darīt iesākto un centieties rast izlīgumu. Nav svarīgi, kurš to sāka.

Strīdi bieži vien sākas ar zūdišanos. Džozefs Smits mācīja, ka „velns mums glaimo, sakot, ka mēs esam ļoti taisnīgi, norādot uz citu kļūdām”.⁶ Ja tā labi padomā, paštaisnums ir tikai īsta taisnīguma viltojums.

Sātanam ļoti patīk izraisīt strīdus Baznīcā. Viņš specializējas uz Baznīcas vadītāju kļūdu norādišanu. Džozefs Smits brīdināja svētos, ka pirmais atkrišanas solis ir uzticības zaudēšana Baznīcas vadītājiem.⁷

Gandrīz visa antimormoņu literatūra ir balstīta uz meliem par Džozefa Smita raksturu. Ienaids cītīgi strādā, lai Džozefam celtu neslavu, jo Atjaunošanas vēstījums ir atkarīgs no pravieša stāstījuma par to, kas notika Svētbirzī. Mūsdienās velns strādā vēl cītīgāk nekā jebkad iepriekš, lai liktu Baznīcas locekļiem apšaubīt iecības par Atjaunošanu.

Laiku atklāšanas sākumā daudzi priesterības brāļi, viņiem par nožēlu, pravietim nepalika uzticīgi. Viens no viņiem bija Laimans E. Džonsons, kurš tika izslēgts no Baznīcas netaisnīgas rīcības dēļ. Vēlāk viņš nožēloja, ka bija atstājis Baznīcu: „Es pārciestu to, ka mana labā roka tiktu nocirsta, ja vien es vēlreiz varētu ticēt. Tolaik es biju prieka un līksmības pilns. Mani sapņi bija jauki. Kad es no rīta pamodos, mans gars bija priecīgs. Es biju laimīgs kā dienā, tā naktī, pilns miera, prieka un pateicības. Bet tagad es jūtu vien tumsību, sāpes, bēdas un lielas ciešanas. Kopš tā brīža es vairs neesmu pieredzējis laimi.”⁸

Padomājiet par šiem vārdiem. Tie ir brīdinājums visiem Baznīcas locekļiem.

Es pievienojos Baznīcai kā jaunpievērsta. Es tiku kristīts, kad man bija 23 gadi. Es biju jaunais neprecētais, kurš

mācījās Arizonas, ASV, medicīnas skolā. Es pats esmu pieredzējis, kā Sātans strādā ar klausītājiem, lai tiem liktu apjukt un zaudēt drosmi, meklējot patiesību.

Visu savu jaunību es noraudzījos uz savu draugu — pēdējo dienu svēto — piemēriem. Es biju pārsteigts par to, kā viņi dzīvoja. Es pieņēmu lēmumu — uzzināt par Baznīcu vairāk, taču nevēlējos kādam teikt, ka pētu mormoņu mācību. Lai izvairītos no draugu spiediena, es nolēmu to darīt vienatnē.

Tas bija daudzus gadus pirms interneta parādīšanās, tāpēc es apmeklēju bibliotēku. Es atradu Mormona Grāmatas kopiju un Divpadsmit apustuļu kворuma locekļa, eldera Legranda Ričardsa (1886–1983), grāmatu ar nosaukumu *A Marvelous Work and a Wonder* (Brīnumainais darbs un brīnums). Ar lielu interesi es sāku lasīt šīs grāmatas, un man tās likās iedvesmojošas.

Kamēr mans gars tiecās uzzināt ko vairāk, Sātans man sāka čukstēt ausī. Viņš man teica: lai es būtu pilnīgi objektīvs, man vajag izlasīt arī to, ko ir uzrakstījuši Baznīcas kritiķi. Es devos atpakaļ uz bibliotēku un uzsāku meklējumus. Protams, es atradu grāmatu, kas cēla neslavu pravietim Džozefam.

Lasot šo antimormoņu grāmatu, es apjuku. Es pazaudēju jaukās sajūtas un ietekmi, kas bija vadījusi manus meklējumus. Es biju vilies un jau grasījos pamest patiesības meklējumus. Es lūdzu pēc atbildes, lasot antimormoņu literatūru!

Man par pārsteigumu, es saņēmu zvanu no savas vidusskolas draudzenes, kura studēja Brigama Janga universitātē. Viņa mani uzaicināja pie sevis ciemos uz Jūtu, solot, ka man ļoti patiks gleznainais ceļojums. Viņai nebija ne jausmas, ka es slepus studēju par viņas Baznīcu.

Es pieņēmu viņas ielūgumu. Mana draudzene teica, ka mēs varētu aizbraukt uz Soltleiksitiju un apmeklēt Tempļa laukumu. Viņu pārsteidza mana sajūsmas pilnā atbilde. Viņa nezināja, cik ļoti es gribēju uzzināt patiesību par Džozefu Smitu un Atjaunošanu.

Tempļa laukuma misionāres bija ļoti izpalīdzīgas. Viņas, pašām nenojaušot, atbildēja uz daudziem no maniem jautājumiem. Viņu liecības lika man „apšaubīt [manas] šaubas”⁹, un mana ticība sāka augt. Sirsnīgas liecības spēks ir nenovērtējams.

Arī mana draudzene man liecināja un aicināja mani lūgt un prasīt Dievam, vai Baznīca ir patiesa. Garajā atpakaļceļā

*Velns mērķē uz visiem cilvēkiem,
bet jo īpaši uz tiem, kuriem ir vislie-
lākais potenciāls iegūt mūžīgo laimi.*

uz Arizonu es sāku lūgt ar ticību — pirmo reizi „sirsnīgi, ar patiesu nolūku” (Moronija 10:4). Vienā šī brauciena brīdī man šķita, ka visa mana mašīna piepildās ar gaismu. Es sapratu, ka gaisma var izkļaidēt tumsību.

Pēc tam, kad es biju nolēmis kristīties, velns man deva pēdējo pārbaudījumu. Viņš maldināja manu ģimeni, kura darīja visu iespējamo, lai mani atrunātu no kristībām, un atteicās tās apmeklēt.

Es tik un tā tiku kristīts, un pakāpeniski viņu sirdis tika mīkstinātas. Viņi man sāka palīdzēt veikt ģimenes vēstures darbu. Pēc dažiem gadiem es kristīju savu jaunāko brāli. Draudzene, kura mani uzaicināja ciemos uz Jūtu, tagad ir mana sieva.

4. Bezcerība. Šo taktiku Sātans veiksmīgi izmanto pret visuzticīgākajiem svētajiem, kad visi pārējie viņa centieni ir cietuši neveiksmi. Kad mani pārņēma bezcerība, man palīdz tas, ka es saprotu, kurš mani cenšas nomākt. Tas mani padara pietiekami dusmīgu, lai es atkal kļūtu priecīgs — vienkārši lai iespīdētu velnam.

Pirms vairākiem gadiem prezidents Bensons sniedza uzrunu ar nosaukumu „Do Not Despair” (Nekrītiets izmisumā). Šajā atziņām bagātajā uzrunā viņš brīdināja: „Sātans arvien vairāk cenšas atņemt drosmi un novest svētos izmisumā, bezcerībā un depresijā”.¹⁰ Prezidents Bensons mudināja Baznīcas locekļus būt modriem un sniedza 12 reālus ieteikumus, lai cīnītos ar bezcerību.

Viņš ieteica kalpot citiem, cītīgi strādāt un izvairīties no bezdarbības, attīstīt labus un veselīgus ieradumus, tostarp nodarboties ar fiziskām aktivitātēm un ēst veselīgu pārtiku, tiekties pēc priesterības svētībām, klausīties iedvesmojošu mūziku, uzskaitīt savas svētības un izvirzīt mērķus. Un pats svarīgākais, saskaņā ar Svētajos Rakstos mācīto, ir vienmēr lūgt, lai mēs varētu uzvarēt Sātanu (skat. M&D 10:5).¹¹

*Sātans lielās dusmās trīc,
Kad vājākais uz ceļiem krīt.*¹²

Ir svarīgi zināt, ka ļaunuma spēkam ir ierobežojumi. Šos ierobežojumus nosaka Dievība, un Sātanam nav ļauts tos

pārkāpt. Piemēram, Svēto Rakstu panti apliecina, ka „Sātanam nav dota vara kārdināt mazus bērnus” (M&D 29:47).

Vēl viens nozīmīgs ierobežojums ir tāds, ka Sātans nezina mūsu domas, ja vien mēs tās viņam nepasakām. Tas Kungs paskaidroja, ka „nav neviena cita, izņemot Dievu, kas zinātu tavas domas un tavas sirds vēlmes” (M&D 6:16).

Iespējams, tāpēc Tas Kungs mums ir devis tādus baušļus, kā, piemēram, „nekurnēt” (M&D 9:6) un „tev nebūs ļaunu runāt par savu tuvāko” (M&D 42:27). Ja jūs varat iemācīties apvaldīt savu mēli (skat. Jēkaba v. 1:26), jūs nevarēsiet nodot pārāk daudz informācijas velnam. Kad viņš dzird kurnēšanu, sūdzēšanos un kritiku, viņš to rūpīgi atzīmē. Jūsu negatīvie vārdi parāda ienaidniekam jūsu vājības.

Man jums ir labas ziņas. Dieva armija ir lielāka nekā Lucifera armija. Iespējams, jūs noraugāties apkārt un pie sevis nodomājat: „Pasaule kļūst arvien ļaunāka. Sātans uzvarēs šajā karā.” Neļaujiet sevi apmuļķot. Patiesībā mēs skaitliski pārspējam ienaidnieku. Atcerieties, divas trešdaļas no Dieva bērniem izvēlējās Tēva ieceri.

Brāļi un māsas, pārliecinieties, ka jūs cīnāties Tā Kunga pusē. Pārliecinieties, ka jums ir Gara zobens.

Tā ir mana lūgšana, lai dzīves noslēgumā jūs, tāpat kā apustulis Pāvils, varētu teikt: „Labo cīņu es esmu izcīnījis, skrējieni esmu pabeidzis, ticību esmu turējis” (2. Timotejam 4:7). ■

ATSAUCES

1. Svēto Rakstu celvedis, „Lucifers”, scriptures.lds.org.
2. Ezra Tafts Bensons, „Beware of Pride”, *Ensign*, 1989. g. maijs, 5. lpp.
3. *Discourses of Brigham Young*, atlasījis John A. Widtsoe (1954. g.), 72. lpp.
4. Skat. Francis M. Gibbons, *Heber J. Grant: Man of Steel, Prophet of God* (1979. g.), 35.–36. lpp.
5. Skat., piemēram, Dīters F. Uhtdorfs, „Jūs esat Viņam svarīgi” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2011. g. nov., 20. lpp.; Gordons B. Hinklijs, „The Times in Which We Live”, *Liahona*, 2002. g. janv., 86. lpp.
6. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits* (2010. g.), 454. lpp.
7. Skat. *Baznīcas prezidentu mācības: Džozefs Smits*, 318. lpp.
8. Lyman E. Johnson citēts Brigham Young, *Deseret News*, 1877. g. 15. aug., 484. lpp.
9. Dīters F. Uhtdorfs, „Nāciet, pievienojieties mums!” (vispārējās konferences runa), *Liahona*, 2013. g. nov., 23. lpp.
10. Ezra Tafts Bensons, „Do Not Despair”, *Ensign*, 1974. g. nov., 65. lpp.
11. Skat. Ezra Tafts Bensons, „Do Not Despair”, 65.–67. lpp.
12. William Cowper, citēts Robert Andrews, apkop., *The Concise Columbia Dictionary of Quotations* (1987. g.), 78. lpp.

Skaidrīte ir viena no priekpilnākajiem cilvēkiem, ko esmu satikusi. Viņas dzīve šķiet nevainojama. Taču bērnībā viņa dzīvoja kopā ar savu māti, alkoholiķi, kura nespēja parūpēties par Skaidrīti un viņas māsu. Skaidrītes māsa nomira viņas rokās no bada. Kopš astoņu gadu vecuma Skaidrīte dzīvoja vairākās audžuģimenēs. Viņa tika sistā, spārdīta, un viņai tika aizliegts lūgt. Pret viņu izturējās kā pret verdzeni. Laika gaitā viņa bija sākusi domāt par pašnāvību.

Pēc vairākiem gadiem, meklējot cerību, Skaidrīte ienāca PDS dievnāmā.

LESLIJA NILSONA FOTOGRĀFIJA

Skaidrīte Bokuma

Liepāja, Latvija

Māsa misionāre mani pasveicināja un uzsmaidīja man. Man šķita, ka viņa ir eņģelis. Kopš tās dienas mana dzīve mainījās. Kopš tā laika ir pagājuši 17 gadi, un visas domas par pašnāvību ir izgaissušas. Šobrīd es domāju pozitīvi. Kad mani nomāc dzīves nastas, es nododu tās Dievam. Es esmu iemācījusies it visā paļauties uz Viņu. Mana dzīve ir skaista.

Lai apskatītu vēl kādas Skaidrītes fotogrāfijas un izlasītu viņas stāstu, apmeklējiet: lds.org/go/41740.

Uzziniet, kā atpazīt cilvēkus, kas apsver pašnāvības veikšanu, un kā palīdzēt viņiem, apmeklējot lds.org/go/41739.

LŪDZU, NESPĒLĒ TO DZIESMU

Pirms kāda laika mana ģimene un es dzīvojām Verakrūzā, Meksikā, kur mani bērni mācījās pamatskolā. Katru rītu, kamēr palīdzēju saviem trīs bērniem sagatavoties skolai, mēs klausījāmies radio — vispopulārāko radio staciju pilsētā — ar ļoti patīkamu programmu, ko vadīja jauns radio diktors.

Mēs sākām klausīties kādu ļoti lipīgu dziesmu. Kad uzmanīgāk ieklausījās dziesmas vārdos, es atskārtu, ka tie, lai arī nebija vulgāri, bija divdomīgi un nepieklājīgi.

Es apņēmīgi pateicu bērniem: „Mēs nevaram klausīties šādu valodu.” Varbūt viņi nemaz neklausījās dziesmas vārdos, taču viņi klausījās pietiekami uzmanīgi, lai dungotu dziesmas melodiju.

Viņi redzēja, ka es izslēdzu mūzikas centra skaņu, un vaicāja, ko es daru. „Es pateikšu radio diktoram vairs neatskaņot šo dziesmu.” Viņu izbrīns pamudināja mani uz tālāku rīcību.

Ne viņi, ne es nespēja tam noticēt, taču es paņēmu telefonu un piezvanīju radio stacijai. Es necerēju, ka man atbildēs, taču, man par pārsteigumu, tas pats radio diktors, kura balsi tikko dzirdējām skanam pa radio, gandrīz nekavējoties atbildēja uz manu zvanu.

Es pateicu viņam, ka nepiekrītu, ka klausītājiem būtu jāklausās šī

Kad mēs pa radio izdzirdējām kādu ļoti lipīgu dziesmu, es sāku uzmanīgāk ieklausīties dziesmas vārdos.

dziesma, tā kā daudzas ģimenes no rītiem bija iecienījušas šo radio staciju. Viņš pajautāja man, ar ko es ieteiktu šo dziesmu aizstāt, taču viņa izturēšanās bija tik pieklājīga, ka es vienīgi palūdzu, lai viņš nespēlētu to dziesmu laikā, kad mājās bija bērni.

Es tā arī neuzzināju, vai mans zvans atskanēja ēterā, taču es biju vienkārši pateicīga, ka radio diktors uzklausīja mani. Un dažas nākamās dienas es ievēroju, ka mans lūgums ir izpildīts.

Šī pieredze man apstiprināja to, ka mums ir jābūt drosmīgiem, kad pieņemam lēmumus un darām visu nepieciešamo, lai aizsargātu savus bērnus no negatīvām ietekmēm. Tā rīkojoties, Svētais Gars var arī turpmāk būt mūsu pastāvīgais pavadonis. ■

Marija Hernandez, Teksasa, ASV

PAZUDUŠAIS MAKS

Nesen es pārvācos uz jaunu dzīvesvietu un palūdzu dažiem Baznīcas locekļiem palīdzēt man jaunajā mājā paveikt dažus darbus. Šo darbu laikā es devos nopirkt dažus materiālus, kas mums bija vajadzīgi, lai pabeigtu darbu. Kad bijām pabeiguši darbu, es atskārtu, ka man nebija maka. Es kritu panikā, jo manā makā bija visi mani personīgie dokumenti un nauda, ko tajā rītā biju saņēmis no kāda sava klienta. Es atgriezos atpakaļ veikalā, kur biju iegādājies materiālus, taču maku neatradu. Es devos mājās un meklēju, vai nebiju to kaut kur pazaudējis, taču joprojām to neatradu. Es sāku domāt par to, ka man būs jāiegūst visu dokumentu kopijas no jauna. Tad, pirms devos prom no mājām, kāds draugs pajautāja: „Vai tu jau lūdzi Dievu?”

Es tūlīt nodomāju: „Protams, ka es jau lūdzu!”

Taču patiesībā es nebiju lūdzis ar patiesu nolūku. Tā vietā es vēlējos uzspiest savu gribu Debesu Tēvam un kaut kā panākt, lai Viņa pienākums būtu palīdzēt man atrast manu maku. Taču tad es atcerējos Svēto Rakstu pantu Jesajas 55:8: „Jo Manas domas nav jūsu domas, un jūsu ceļi nav Mani ceļi,” saka Tas Kungs.”

Svētdien es devos uz Baznīcu, un Baznīcas loceklis, kas bija kopā ar

Es lūdzu Debesu Tēvam atbildēt uz mūsu lūgšanu, lai stiprinātu manas sievas un bērnu ticību.

mani iepriekšējā dienā, pateica man, ka bija dedzīgi lūdzis Debesu Tēvu, lai es atrastu savu maku. Viņš teica, ka sajuta, ka es to atradišot. Vēlāk, kad pienāca laiks manām personīgajām Svēto Rakstu studijām, es sāku lasīt eldera Džina R. Kuka, goda Septiņdesmitā, rakstu *Atbilžu saņemšana uz savām lūgšanām*. Pirmajā lappusē bija stāsts par tādu pašu problēmu, kāda bija man: eldera Kuka dēls pazaudēja savu maku, tādēļ ģimene sapulcējās kopā un lūdza Tam Kungam, lai varētu to atrast.

Izlasījis šo pieredzi, es pielietoju apgūto un pieaicināju savu sievu un bērnus. Mēs izveidojām apli, un katrs teica lūgšanu, lūdzoties Tam Kungam

palīdzēt mums atrast manu maku, ja tā bija Viņa griba.

Es iepriekš biju pieredzējis lūgšanas spēku, taču vēlāk, kad lūdzu Dievu vienatnē, es lūdzu Debesu Tēvam atbildēt uz mūsu lūgšanu, lai stiprinātu manas sievas un bērnu ticību.

Nākamajā dienā man piezvanīja kāds vīrs. Viņš pateica, ka bija atradis manu maku ar visu naudu. Es raudāju kā bērns, tāpēc ka mana lūgšana bija atbildēta, un manas ģimenes ticība bija stiprināta.

Es zinu, ka Debesu Tēvs, lai arī Viņam ir tik daudz bērnu, par kuriem rūpēties, atbild mums katram Savā laikā un Savā veidā. ■

Luizs Marselino, Gojasa, Brazīlija

IZGLĀBTA FOAJĒ

Manam vīram bieži nākas strādāt svētdienās, un man vienai ir jāved mūsu četri bērni uz Baznīcu. Kādu svētdienu Svētā Vakarēdiena sanāksmes laikā mani divi mazuļi bija dusmīgi viens uz otru. Ja es vienu no viņiem ieinteresēju ar grāmatu, viņa brālis vēlējās to pašu. Es mēģināju piedāvāt našķus, rotaļlietas un krāsošanu, taču nekas nelīdzēja. Es jutos nomākta savu bērnu dēļ, kuri, likās, nevarēja mierīgi nosēdēt vienu stundu.

Es no somas izvilku mazu rotaļlietu un iedevu to savam vienu gadu vecajam dēlam. Nekavējoties iekliedzās mans trīsgadīgais Taisons, uzklūpot savam jaunākajam brālim un cenšoties atdabūt rotaļlietu. Es jutos pazemota, nesot divus kliedzošus, kauslīgus mazus zēnus ārā — foajē.

Pār manu seju nekavējoties lija siltas asaras. Kāpēc tas bija tik grūti? Es taču darīju to, ko Debesu Tēvs no manis vēlējās, vai ne tā — es vedu savu ģimeni uz Baznīcu. Taču es to vairs nespēju. Katru nedēļu vienai cīnīties ar saviem zēniem Svētā Vakarēdiena sanāksmes laikā bija nogurdinoši un apkaunojoši. Es nevēlējos tur atgriezties.

Es biju apsvērusi šādas domas tikai aptuveni 15 sekundes, kad kāda man maz pazīstama māsa iznāca man pakal foajē. Viņu sauca māsa Beusa. Viņa parasti sēdēja viena, tā kā viņas vīrs kalpoja bīskapībā un viņas bērni bija pieauguši. Viņa teica: „Tu

Es jutos nomākta savu bērnu dēļ, kuri, likās, nevarēja mierīgi nosēdēt vienu stundu.

ALENA GĀRNSA ILLUSTRĀCIJA

vienmēr esi šeit viena! Es redzu, ka tu ļoti centies. Vai Taisons varētu sēdēt ar mani?" Es pat nezināju, ko atbildēt! Es vienkārši pamāju ar galvu, kad viņa paņēma viņu pie rokas un ievēda, tagad mierīgu un priecīgu, atpakaļ dievkalpojuma zālē.

Es noslaucīju asaras, paņēmu savu mazuli un pazemīgi devos atpakaļ uz dievkalpojuma zāli, lai mierīgi izbaudītu atlikušo sanāksmes daļu.

Nākamajā svētdienā, ieejot dievkalpojuma zālē, Taisons meklēja savu jauno draugu. Vakaros viņš lūdza: „Paldies, Debesu Tēvs, par mūsu Beusu. Es viņu ļoti mīlu!”

Tagad ir pagājuši vairāk nekā trīs gadi, un Taisons joprojām bieži draudzes namā mēģina atrast mūsu Beusu. Pagājušogad viņa tika aicināta par Taisona Sākumskolas skolotāju. Viņš bija vislaimīgākais zēns uz pasaules.

Es esmu tik pateicīga par mūsu Beusu un viņas gatavību mīlēt citus un kalpot viņiem. Es zinu, ka mēs varam svētīt citu cilvēku dzīvi, kad kalpojam tā, kā to darīja Glābējs. ■
Kristija Lūisa no Jūtas, ASV

GATAVS!

Kad kā bīskaps noturēju intervijas kādā svētdienas pēcpusdienā, man bija tas gods parunāt ar kādu labu draugu par dažām grūtībām, ar kurām viņš saskārās. Kad dažas minūtes biju uzklusījis viņa bažas, es sajutu, ka viņam ir nepieciešams pastāvīgi lasīt Svētos Rakstus. Es arī atcerējos: kā viņa bīskapam, arī man vajadzētu būt pastāvīgākam, studējot Svētos Rakstus, kas man sagādā grūtības. Tādēļ es ierosināju, lai mēs kļūtu par „atbildības partneriem” savos centienos — konsekventāk studēt Svētos Rakstus.

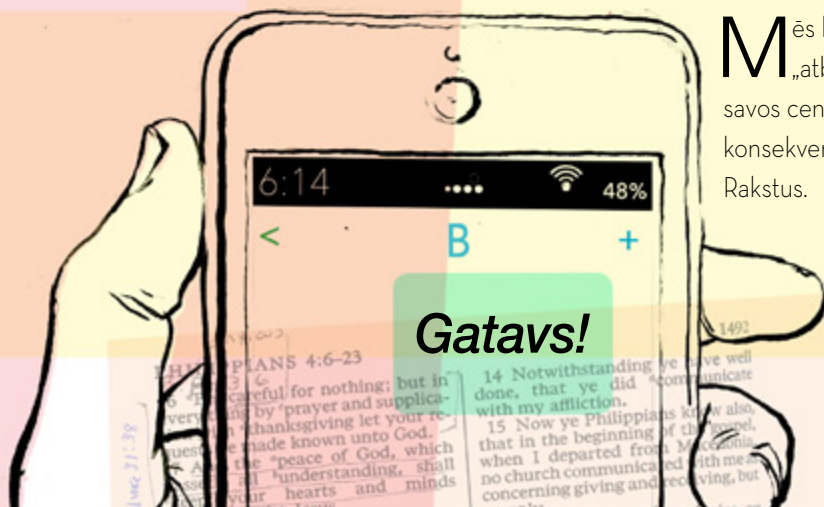
Katru dienu, kad bijām pabeiguši lasīt Svētos Rakstus, mēs viens otram nosūtījām īsziņu ar vārdu: *Gatavs!* Apziņa, ka kāds cits gaidīja, lai uzzinātu, vai otrs ir vai nav pabeidzis savu dienas lasīšanas uzdevumu, bija lieliska motivācija mums abiem. Ja viens no mums aizmirs, tad saņemta īsziņa kalpoja par atgādinājumu. Ja otrs nesūtīja īsziņu, viņam netika zvanīts. Katrs no mums pieņēma šo izaicinājumu, neliekot otram justies vainīgam.

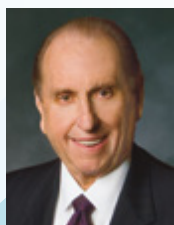
Mēs pieņemām šo izaicinājumu pirms sešiem mēnešiem, un es

neatceros nevienu dienu, kad kāds no mums būtu aizmirsis lasīt no Svētajiem Rakstiem. Šis brālis pirms dažiem mēnešiem gavēņa un liecību sanāksmē liecināja par to, kā Svēto Rakstu ikdienas studēšana ir pozitīvi ietekmējusi viņu un viņa ģimeni.

Es esmu pateicīgs par šo brāli un viņa draudzību, kā arī par viņa diendienā sūtītajām īsziņām. Es esmu pieredzējis, kā tehnoloģijas, ja tās pareizi izmanto, var uzlabot mūsu dzīvi. Es arī esmu pateicīgs par Svētajiem Rakstiem un to, kā tie liecina par Kristu. Es zinu, ka Glābēja Izpirkšanas upuris padara iespējamu katram no mums kādu dienu atgriezties un dzīvot ar Viņu. ■
Aleks Viblijs, Britu Kolumbija, Kanāda

Mēs kļuvām par „atbildības partneriem” savos centienos — konsekventāk studēt Svētos Rakstus.

JŪSU PERSONĪGĀ LIAHONA

„Jūsu svētība nav domāta tam, lai to kārtīgi salocītu un noliktu malā. Tā nav domāta arī tam, lai to ierāmētu vai publicētu. Drīzāk, tā ir domāta tam, lai to lasītu, lai to iemīlētu, lai sekotu tās norādījumiem. Jūsu patriarhālā svētība vadīs jūs cauri dzīves tumšākajiem brīžiem. Tā vadīs jūs cauri dzīves briesmām. . . . Jūsu patriarhālā svētība ir jūsu personīgā Liahona, kas rādīs jums virzienu un vadīs jūs.

Prezidents Tomass S. Monsons, „Your Patriarchal Blessing: A Liahona of Light”, *Ensign*, 1986. g. nov., 66. lpp.

Kā izprast savu patriarhālo svētību?

Elija Ārneta un Margarita Vildena

Dzīves ceļā mums ir jāatbild uz daudziem jautājumiem: *kurā skolā lai es mācos? Kas man būtu jāmācās? Vai man vajadzētu kalpot misijā? Ar ko man vajadzētu precēties?* Ja jums tiktu iedota personīgā karte, ar kuras palīdzību pieņemt būtiskus dzīves lēmumus, vai jūs tai sekotu?

Debesu Tēvs un Jēzus Kristus ir dāvājuši mums šādu karti — patriarhālo svētību —, lai sniegtu vadību mūsu dzīvē. Kaut arī mums ir dota rīcības brīvības dāvana, lai mēs pieņemtu lēmumus paši pēc savas brīvas gribas, patriarhālā svētība var izgaismot to, kuras takas sniegs mums lielāko laimi.

Taču tikai ar karti vien nepietiek. Mums ir jāstudē, jāizprot un jāpieņemro kartē ietvertais saturs. Tāpat arī, sākot saprast savā patriarhālajā svētībā (savā pašu personīgajā dzīves ceļvedī) izmantoto valodu, jūs varēsiet saredzēt, kas jūs esat Dieva skatījumā un par ko jūs varat kļūt.

Izziniet savu izcelsmi

Sākumā pati svarīgā lieta, kas tiek noteikta jūsu patriarhālajā svētībā, ir jūsu izcelsme jeb tas, kurai vai kurām no Jēkaba (kas vēlāk tika nodēvēts par Israēlu) ciltīm jūs esat piederīgi. Kaut arī ne visi no mums ir Jēkaba burtiskie pēcteči, Svētie Raksti māca mums, ka visi Baznīcas locekļi tiek pieņemti Israēla namā: „Visi, kas pieņems šo evaņģēliju, tiks saukti pēc tava vārda un tiks uzskatīti par taviem pēcnācējiem, un celsies un svētīs tevi kā savu tēvu” (Ābrahāma 2:10).

Šeliza Šroepela no Jūtas štata, ASV, teic: „Apziņa, ka esmu no Jēkaba nama palīdz man izprast savas dzīves mērķi un to, kādēļ es tieku aicināta konkrētos Baznīcas aicinājumos.”

Jūsu patriarhālajā svētībā var tikt aprakstītas jebkādas uz jūsu konkrēto cilti attiecinātas svētības. Piemēram, daudzi Baznīcas locekļi ir no Efraima cilts, kam ir unikāla atbildība — izplatīt atjaunotā evaņģēlija vēsti

Pievēršot uzmanību savas svētības sadaļām, jūs varat rast virzienu savā dzīvē.

visā pasaulē (skat. 5. Mozus 33:13–17; M&D 133:26–34).

Uzmeklējiet personīgos padomus

Ja karte tiek izmantota pareizi, tā palīdz ceļotājam nenomaldīties. Līdzīgi arī pasaulīgajā ceļojumā jūsu patriarhālā svētība var sniegt padomu un virzienu jūsu dzīvei. Jūsu patriarhālā svētība tā vienkārši nepasaka, kas jādara, bet

IETEIKUMI STUDIJĀM

- Pievērsiet uzmanību padomiem, brīdinājumiem, talantiem un svētībām, kas minētas jūsu patriarhālajā svētībā. Lūdziet par to, kā attiecināt to visu uz pašreizējo dzīves posmu.
- Turpiniet pamatīgi un bieži studēt savu svētību visa sava mūža garumā. Vienam un tam pašam teikumam var būt vairākas nozīmes, atkarībā no konkrētā dzīves perioda.
- Paturiet prātā, ka patriarhālajā svētībā nav pieminēti visi jūsu dzīves aspekti. Pat, ja svētībā nav minēts kāds no svarīgiem jūsu dzīves mērķiem, tas vēl joprojām var būt pietiekami svarīgs, lai pēc tā tiektos.
- Esiet uzticīgi evaņģēlijam. Jūsu patriarhālajā svētībā minētās svētības ir atkarīgas no jūsu taisnīguma.
- Izvirziet mērķus, lai tiektos pēc dāvanām un izkoptu talantus, kas minēti jūsu svētībā.
- Domājiet par to, kādā virzienā dodaties un kur jūs galā savā dzīvē vēlaties nonākt. Vai jūsu mērķi ir saskaņā ar jūsu patriarhālo svētību?
- Jūs varētu nokopēt savu patriarhālo svētību, lai varētu izmantot to studijām. Kopijā jūs varat pierakstīt atziņas, izcelt vārdus, kas šķiet svarīgi, un pierakstīt Rakstu pantus, kas var tikt attiecināti uz jūsu svētību.

sniedz personalizētu ieskatu tajā, kuri no ceļiem (ja vien tie tiks ieti ticībā) var palīdzēt jums saskaņot savu dzīvi ar Debesu Tēva gribu. Ja jūs studēsiet savu patriarhālo svētību un centīsieties dzīvot tā, lai iesaicinātu savā dzīvē Tā Kunga Garu, jūs varēsiet būt drošībā, rast prieku un iegūt vadību.

Gabriels Paredes no Limas, Perū, stāsta: „Daļu no padomiem, kas tika doti manā svētībā, esmu spējis pilnībā pielietot tikai savā ģimenē — pēc tam, kad tiku saistīts ar savu sievu.

Pēdējā laikā mēs esam prātojuši, ko mēs varētu darīt, lai stiprinātu un spēcīnātu savu jaunizveidoto ģimeni. Uz mūsu jautājumu tika atbildēts caur manu patriarhālo svētību. Tajā man tiek ieteikts savā ģimenē par prioritāti izvirzīt cieņu, iecietību un mīlestību, jo tie ir būtiski Jēzus Kristus evaņģēlija stūrakmeņi.

Kopš esam tam pievērsušies, mēs ar sievu esam spējuši pārvarēt savas problēmas. Mūsu ģimenei joprojām ik pa laikam gadās kādas grūtības, tomēr mēs esam laimīgi. Es jutos tā, it kā Tas Kungs man atgādinātu, kā es varu iegūt tādu ģimeni, kādu Viņš man ir apsolījis. Es zinu, ka Tas Kungs runā caur patriarhālajām svētībām un ka mums ir jāpiemēro tajās ietvertie padomi savā dzīvē.”

Ieklausieties brīdinājumos

Kartē ne vienmēr būs atzīmēti visi ceļā gaidāmie apdraudējumi, taču, par laimi, patriarhālajās svētībās bieži tiek izteikti brīdinājumi, lai pasargātu mūs

dzīves ceļā. Daži no šiem brīdinājumiem palīdz pasargāt mūs no Sātana ietekmes; citi var sniegt mums apgaismību par to, kā mēs varam uzveikt miesīgo cilvēku sevī.

Lai gan Keitlīnai Karrai no Jūtas iesākumā nebija skaidri visi viņas patriarhālajā svētībā izteiktie brīdinājumi, vēlāka svētības studēšana dāvāja jaunas atziņas.

„Kad es saņēmu savu patriarhālo svētību, es tiku brīdināta par cilvēkiem, kuri centīsies novērst mani no patiesības ar tīkamām runām. Es daudz par to nedomāju; man bija stipra ticība doktrīnai, kas bija man mācīta.

Taču nākamajā gadā man nācās sastapties ar idejām un filosofijām, kas sākotnēji šķita balstītas taisnīgumā un mīlestībā, lai gan patiesībā tā nebija. Šķita, ka šie vēstījumi nāk no visurienes: mēdijiem, skolas biedriem, pat tuviem draugiem. Lai gan es zināju, ka šīs filosofijas ir pretrunā Dieva iecerei, es atklāju, ka vēlos atbalstīt gan šīs jaunās, pasaulīgās idejas, gan Baznīcu. Drīz vien es sapratu, ka „neviens nevar kalpot diviem kungiem” (Mateja 6:24) un ka man nevajadzētu paļauties uz cilvēku gudrību. Debesu Tēvs gaisināja manas šaubas caur Svētajiem Rakstiem un dāvāja mieru manam prātam un sirdivij. Tādējādi mana liecība tika stiprināta, un es tagad daudz stingrāk pastāvu par to patiesību, ko zinu.”

Izkopiet savas dāvanas un talantus

Jūsu patriarhālajā svētībā var tikt minētas arī dāvanas un talanti, kurus

Tas Kungs ir jums devis, lai jūs varētu celt Viņa valstību. Ja jūs svētībā ir minēts kāds talants, par ko jūs vēl nezināt, tas varētu būt tādēļ, ka jums vēl nav bijusi iespēja šo talantu atklāt vai izkopt. Pateicoties uzcītīgiem meklējumiem un Tā Kunga palīdzībai, jūs varat augt, iemiesojot sevī šo un vēl daudzus citus talantus.

Savu talantu izkopšana palīdz jums atpazīt savu unikālo devumu Tā Kunga darba īstenošanā. Johanna Blakvela no Kalifornijas štata, ASV, domā par savā svētībā minētajām dāvanām un talantiem ikreiz, kad izjūt kārdinājumu — salīdzināt sevi ar citiem: „Pārskatot savu patriarhālo svētību, es atminos, ka esmu tikusi svētīta ar dāvanām, kas man bijušas nepieciešamas, lai pārvarētu savus personīgos pārbaudījumus un piedalītos Tā Kunga darba pasteidzināšanā.

Manā svētībā ir vēstīts par manu spēju — mīlēt, piedot un drosmīgi

sazināties ar apkārtējiem. Pielietojot šīs dāvanas, Tas Kungs ir svētījis mani ar pieaugošu vēlmi iepazīties un rast saikni ar jauniem cilvēkiem un kultūrām. Tādējādi ir pieaugusi mana liecība par to, ka mēs visi esam mīloša Debesu Tēva bērni, un es esmu spējusi kalpot citiem, jo mēs visi cenšamies arvien vairāk līdzināties Kristum.”

Tiecieties pēc apsolītajām svētībām

Visbeidzot, mūsu patriarhālajās svētībās tiek atklātas Debesu Tēva svētības, ko Viņš mums sola, ja mēs paliksim uzticīgi Viņam. Lai gan mums netiek garantēts, kad tieši šīs svētības tiks piepildītas, mēs varam zināt, ka tik ilgi, cik mēs dzīvojam saskaņā ar evaņģēliju, tās tiks piepildītas — vai nu šajā dzīvē, vai nākamībā.

Serdžio Gutjerezs no Nevadas štata, ASV, paļaujas uz savā patriarhālajā svētībā ietverto svētību, kad vien viņu mājās bažas par turpmākajiem karjeras

plāniem: „Reizi pa reizei mani satrauc neskaidrība par turpmāko, taču manā patriarhālajā svētībā ir kāds solījums, kas allaž nomierina. Šis solījums palīdz apzināties, ka tik ilgi, cik es uzcītīgi strādāšu un palikšu uzticīgs, man būs nepieciešamie resursi, lai es varētu parūpēties par savu ģimeni un stiprināt Baznīcu. Es vēl nezinu konkrēti, kādu karjeras ceļu gribu izvēlēties, taču šis solījums dod man ticību un pārlicību.”

Ja jūs prātojat, kāda ir Debesu Tēva griba attiecībā uz jums, jūs neesat vieni. Tas Kungs saprot, ka jums būs iespēja izvēlēties daudzus ceļus, pa kuriem iet savā dzīvē, tādēļ Viņš jums ir devis personīgo karti, lai jūs varētu turpināt dzīvot saskaņā ar Viņa evaņģēliju. Patriarhālā svētība nevar izdarīt izvēli mūsu vietā, bet tā var palīdzēt mums saņemt personīgu atklāsmi. Mūsu patriarhālajās svētībās mums tiek parādīts tas, kā mēs iederamies Tā Kunga iecerē, pulcinot Israēlu, jo tās māca mums par mūsu cilti; mums tiek doti personīgi padomi, brīdinājumi un apsolījumi; un mums tiek mācīts par unikālām dāvanām un talantiem, ko Debesu Tēvs mums ir devis, lai mēs varētu Viņam kalpot. Tik ilgi, cik vien jūs cenšaties dzīvot pēc visiem šiem jūsu patriarhālajā svētībā dotajiem norādījumiem, jūs varat būt pārliecināti, ka jūsu pieņemtie lēmumi ir saskaņā ar Tā Kunga gribu jūsu dzīvē. ■

Autores dzīvo Ilinoisas štatā un Ņujorkas štatā, ASV.

Tas Kungs jums ir devis personīgo karti, lai jūs varētu turpināt dzīvot saskaņā ar Viņa evaņģēliju.

Sagatavošanās jaunam ceļojumam

Karīna Martinsa Pereira Koreija de Lima

Tieši pirms kāzām un saistīšanas templī es sāku kļūt mazliet nervoza par visām lietām, ko man vēl vajadzēja izdarīt pirms ģimenes nodibināšanas. Neskatoties uz tā brīža lielo prieku, es izjutu stresu, domājot par mūsu jauno dienas kārtību, finansēm, to, kur salikt mūsu mantas, kā arī par visiem sievas jaunajiem pienākumiem. Es vēlējos pārliccināties, ka mēs uzsāksim laulību pareizi, mūsu dienas kārtībā atbrīvojot vietu tādām svarīgām lietām kā baušļu ievērošana un kopīga laika pavadīšana, neskatoties uz mūsu aizņemto dzīves ritmu.

Tuvojoties kāzu dienai, es biju izbrīnīta par daudzajiem murgiem, kuros redzēju visāda veida likstas, kas varētu ietekmēt ģimeni. Tā kā es nācu no mīlošas, taču grūtību māktas ģimenes, kurā pastāvīgi notika spraigi

strīdi, no kuriem ģimenē daudzi cieta, sliktie sapņi mani ietekmēja vairāk, nekā tiem vajadzēja. Tā nu kādā naktī, kas lidzinājās daudzām iepriekšējām, es pamodos, sviedriem klāta, un nolēmu sekot Jauno sieviešu vispārējā prezidija otrās padomnieces, māšas Nīlas F. Mariotas, padomam, ko viņa sniedza savā uzrunā „Pakļausim savu sirdi Dievam” (vispārējās konferences runa), (*Liahona*, 2015. gada nov., 30.–32. lpp.). Es aizvēru acis un lūdzu: „Mīlais Debesu Tēvs, ko es varu darīt, lai pasargātu savu ģimeni no šīm sliktajām lietām?”

Atbilde nāca tik ātri un spēcīgi, it kā kāds manā galvā būtu atvēris durvis un tajā ielicis šo domu. Klusā, mierīgā balss mani pamudināja: „Vienkārši dari to, kas tev ir jādara. Esi uzticīga ik uz soļa.” Gars man pačukstēja ļoti konkrētu padomu, un es sajutu, ka, darot šīs lietas, viss būs kārtībā.

**Līdzīgi kā Nefijam,
kurš kuģoja pa nepa-
zīstamiem ūdeņiem,
arī man vajadzēja
pielietot ticību Tam
Kungam, lai nodibi-
nātu ģimeni.**

Es pasmaidīju un sajutu, kā manās krūtīs ieplūst siltums. Visas raizes pēkšņi pagaisa, jo es zināju, ka tā ir patiesība. Es jau iepriekš biju sajutusi Svēto Garu, bet nekad tik spēcīgi kā tajā naktī. Es sajutu mūsu Debesu Tēva un Glābēja klātbūtni, un es zināju, ka manas ģimenes miers un glābšana Viņiem bija tikpat svarīga, cik man.

Kā papildus apliecinājums manā prātā ienāca kāds Svēto Rakstu stāsts — brīdis, kad Tas Kungs Nefijam pavēlēja būvēt kuģi: „Un notika, ka Tas Kungs runāja uz mani, sakot: Tev jāuzbūvē kuģis *tādā veidā, kā Es tev rādišu*, lai Es varu pārvest tavus ļaudis pāri šiem ūdeņiem” (1. Nefija 17:8; slīpraksts pievienots).

Nefijs ar savu ģimeni gadiem ilgi bija bijis tuksnesī, piedzīvojot visāda veida likstas. Viņš varēja nobīties no tā, ka viņam jāuzsāk ceļojums pāri jūrai, un ļaut savām bailēm kļūt stiprākām par viņa ticību. Bet viņš tam neļāva notikt. Viņš pieņēma Dieva norādījumus un paklausīja tiem. Viņš ticēja, ka Viņa apsolījumi tiks piepildīti. Tas Kungs nekad neteica Nefijam, ka viņi nepiedzīvos vētras vai ka viņi nešūpos kuģi. Bet Viņš teica, ka tad, ja Nefijs sekos Viņa norādījumiem, Viņš varēs droši vadīt viņa ģimeni pāri okeānam uz apsolīto zemi.

Es sapratu, ka arī es biju daudzus gadus ceļojusi cauri tuksnesim, bet tagad es stāvēju jūras priekšā, gatvojoties savam jaunajam ceļojumam

— laulībai. Es tiku aicināta — un, manuprāt, tā notiek ar visām pēdējo dienu dvēto ģimenēm, — būvēt kuģi pēc Dieva norādījumiem.

Pēc tam, kad mēs ar vīru apprecējāmies, mums nācās piedzīvot dažādas grūtības. Es saslimu, un mums bija grūti tikt galā ar finansēm un pielietot visus tos labos ieradumus, kuriem mēs bijām nolēmuši sekot.

Tāču padoms, ko es tonakt saņēmu, palika manā sirdī. Mēs centāmies ik dienu mācīties un kā dārgumu savas sirdīs glabāt Dieva vārdu, kā arī sekot mūsu mīlo vadītāju — tajā skaitā arī Kristus — labajam piemēram un mainīt savu uzvedību. Es ieguvu stiprāku liecību par lūgšanu un patiešām izbaudīju Tēva mīlestību pret mums. Es sāku vairāk uzticēties un mazāk baidīties. Mēs sapratām, ka grūtības, ar kurām saskārāmies, bija soli, kas mums bija jāšper, lai mēs varētu pilnveidoties. Šodien man liekas, ka mūsu mājas ir mazs debesu gabaliņš.

Mēs joprojām esam ceļojuma sākumā, bet apprecēšanās

un ģimenes uzsākšana ir labākais lēmums, ko jebkad esmu pieņēmusi. Manu sirdi piepilda prieks, kad es domāju par tempļa priekšrakstu, ko mēs saņemām, un zināšanas, ka mēs tikām saistīt ar Dieva pilnvarām. Jo vairāk es saprotu, cik ļoti liela nozīme ģimenei ir Debesu Tēva iecerē un cik svēta ir derība, ko mēs noslēdzām, jo vairāk es vēlos palīdzēt citām ģimenēm saņemt šo priekšrakstu.

Es sapratu, ka mums nevajag satraukties par to, kas notiks, jo „Dievs nav mums devis bailības garu, bet spēka, mīlestības un savaldības garu” (2. Timotejam 1:7). Mums vienkārši vajag būt paklausīgiem, sekot norādījumiem, kas doti Svētajos Rakstos un mūsdienu praviešu teiktajā, kā arī prasīt personīgus norādījumus lūgšanā. Ja mēs to darīsim, mēs varēsim doties pāri šim pēdējo dienu okeānam un būt pārliecināti, ka neatkarīgi no tā, ar kādām grūtībām mēs saskarsimies, mūsu mīļie būs drošībā. ■

Autore dzīvo Paranā, Brazīlijā.

Kā es varu studēt **SAVĀ PRĀTĀ** un

Uzziniet, ko jūs varat darīt, kad jums ir jautājumi.

Ko jums vajadzētu darīt, kad jums ir kāds jautājums par doktrīnu, vēsturi vai ko personīgu? Kā jūs atrodat atbildi? Tas Kungs apsola: „Es pateikšu tev tavā prātā un tavā sirdī ar Svēto Garu” (M&D 8:2). Kā jūs izmantojat savu prātu un sirdi, lai atpazītu iedvesmu? Tālāk doti daži piemēri.

PRĀTS

Studējiet, lūdziet, klausieties

Elders Roberts D. Heilzs no Divpadsmit apustuļu kvoruma teica, ka brīžos, kad pieņemam savas dzīves „svarīgos lēmumus, ... Debesu Tēvs sagaida, ka mēs izmantošim savu rīcības brīvību un, pamatojoties uz evaņģēlija principiem, noskaidrosim šo jautājumu savos prātos, lai pēc tam Viņam lūgtu” („Svētais Gars”, *Liahona*, 2016. gada maijs, 105. lpp.).

Tas attiecas uz jebkuru jautājumu. Studējot Svētos Rakstus, sirsnīgi lūdziet par atbildēm, kuras atrodat studiju laikā. Svētais Gars jums dos pamudinājumus caur idejām, vārdiem vai citiem personīgiem atgādinājumiem, lai jūs saņemtu nākamās atbildes, kas jums ir nepieciešamas.

Izmantojiet resursus

Pētiot Svētos Rakstus, tajā skaitā Svēto Rakstu ceļvedi un citus studiju palīg līdzekļus. Jūs varat pētīt arī citus PDS resursus, piemēram, vispārējās konferences runas, evaņģēlija tēmas vietnē LDS.org, Baznīcas žurnālos, Džozefa Smita dokumentu projektā un citos. (Skat. 54. lpp., kurā uzskaitīti noderīgi Baznīcas resursi.)

Runājiet par to

Nebaidieties lūgt palīdzību. Elders Ronalds A. Rasbands no Divpadsmit apustuļu kvoruma iedrošināja: „Es jūs izaicināšu. ... Domājiet par kādu cilvēku, [kas var jums palīdzēt atrast atbildes], – uzticamu draugu, par vienu vai abiem vecākiem, vecvecākiem, skolotāju, bīskapijas pārstāvi [vai] padomdevēju ... – un jums jāsaņem atbildes uz šiem jautājumiem” (Face to Face broadcast, 2016. gada 20. janvāris). Pamēģiniet! Runājiet par saviem jautājumiem ar kādu, kam jūs uzticaties, un kopīgi atrodiat atbildes.

Lūdziet

Klausieties

Runājiet

DŽOŠA TALBOTA ILLUSTRĀCIJA

SAVĀ SIRDĪ?

ATBILDES NO DIEVA

„Atbilžu meklēšana uz godīgiem jautājumiem ir nozīmīga daļa ticības veidošanās procesā, un mēs pielietojam gan savu intelektu, gan sajūtas. Tas Kungs ir teicis: „Lūk, Es pateikšu tev tavā prātā un tavā sirdī” [M&D 8:2]. Ne visas atbildes nāks nekavējoties, taču vairākums jautājumu var tikt atrisināti caur patiesu studēšanu un atbilžu meklēšanu no Dieva.”

Elders Nils L. Andersens, no *Dīvpadsmit apustuļu kvoruma*, „Ticību nosaka nevis nejaušība, bet gan izvēle”, *Liahona*, 2015. g. nov., 66. lpp.

Studējiet

Studējiet

Lūdziet

Klausieties

Pacietība

SIRDS

Studējiet, lūdziet, klausieties

Tie ir svarīgi soļi pārdomu procesam gan prātā, gan sirdī. Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, Augstākā prezidija otrais padomnieks, teica: „Ja jūs vēlaties atpazīt garīgo patiesību, jums ir jālieto pareizie instrumenti. Jūs nevarat saprast garīgo patiesību ar instrumentiem, kas nespēj to uztvert” („Liecības saņemšana par gaismu un patiesību”, *Liahona*, 2014. gada novembris, 22. lpp.). Svētais Gars ir instruments, caur kuru mēs varam mācīties garīgus jautājumus. Tādēļ, kad jūs lūdzat un klausāties Garā, ar laiku jūs varēsiet atrast atbildes.

Esiet pacietīgi

Prezidents Uhtdorfs paskaidroja: „Jo vairāk mēs vēršam savu sirdi un prātu uz Dievu, jo vairāk debesu gaismas ielīst mūsu dvēselē. ... Pakāpeniski tas, kas iepriekš mums šķita neskaidrs, tumšs un tāls, kļūst skaidrs, spožs un pazīstams” („Liecības saņemšana par gaismu un patiesību”, 22. lpp.). Atbilžu meklēšana var būt ilgs process. Bet, ja jūs esat gatavi klausīties, lai sadzirdētu atbildes, pat ja tas prasa laiku, jūs tās atradīsiet.

Vingrinieties atpazīt pamudinājumus

Jo labāk jūs atpazīsiet pamudinājumus un būsiat gatavi rīkoties, kad Gars čukst jūsu sirdī, jo vieglāk nākotnē būs atpazīt citus pamudinājumus. Jūs varat „sajust, ka tas ir pareizi” vai piedzīvot „prāta apstulbumu”, ja tas ir nepareizi (skat. M&D 9:8-9). Jūs varat arī sajust maigu atgādinājumu, miera sajūtu vai citas jums raksturīgas sajūtas. Tas Kungs jūs pazīst, un Viņš zina, kā jūs sapratisiet Garu. Viņš jūs mīloši vadīs – katru savā unikālā veidā. Tādēļ turpiniet klausīties un turpiniet vingrināties. ■

PERSONIFICĒ EVANĢĒLIJA STUDĒŠANU

*Pārbaudi šos ieteikumus, kā
studēt evaņģēliju un atrast
atbildes uz saviem garīga-
jiem jautājumiem.*

Betānija Bartolomeja

Baznīcas žurnāli

Kā tu studē, kad meklē atbildes uz kādu garīgu jautājumu, vai arī lai vienkārši labāk saprastu Svētos Rakstus? Es domāju tevi — personīgi. Katram cilvēkam ir atšķirīgi studēšanas ieradumi skolā, bet dažkārt mēs aizmirstam, ka mēs varam individualizēt arī evaņģēlija studēšanu. Nākamo reizi, kad tev ir kāds garīgs vai doktrinārs jautājums, pamēģini kādu no šiem ieteikumiem, lai saprastu, kas tev der vislabāk.

1. IZVEIDO

Izveido sarakstu, tabulu vai karti.
(Zemāk skati piemēru.)

Izveido studiju tīklu. Pieraksti vārdus un idejas un tad savieno tos ar līnijām un punktiņiem, lai parādītu, kā tie ir savstarpēji saistīti.

IZVEIDO SARAKSTU, TABULU VAI KARTI

Dažreiz var būt noderīgi vizuāli sakārtot savas domas evaņģēlija studēšanas laikā, ievietojot tās sarakstā, tabulā vai kādā kartē. Zemāk dots piemērs tabulai, kuru var izveidot, studējot Pāvila vēstules Jaunajā Derībā. Tu vari izveidot pats savu sarakstu, tabulu vai karti, kas tev vislabāk palīdz. Esi radošs! Atrodi interesantas pieejas, kā organizēt evaņģēlija studēšanu.

PĀVILA VĒSTULES

VĒSTULE	AR PĀRINIEKU?	RAKSTĪJA NO ... ?	GALVENĀS VĒSTULES TĒMAS
Piemērs: Pāvila 1. vēstule Timotejam	Nav minēts	Ladeķija (skat. piezīmi 1. Timotejam 6. nod. beigās)	Patiesa mācība, Glābējs, lūgšana, ticība un žēlsirdība, līdera īpašības, atkrišana, rūpes par nabadzīgajiem, saglabāt uzticību, izvairīties no pasaulīgās bagātības

2. PIERAKSTI

Svēto Rakstu studiju dienasgrāmātā pieraksti domas un iespaidus, kas rodas Svēto Rakstu studēšanas laikā, un bieži pārlasi šos pierakstus.

Pēc lūgšanām pieraksti savas domas un iespaidus, pat ja iespāidī nav tieši saistīti ar tēmu, kuru studē. Laika gaitā ieraugi, ko Gars tev māca.

Pierakstu kladē, telefonā vai planšetē, kas stāv līdzās gultai, pieraksti savus jautājumus, lai tie tev atgādinātu un palīdzētu domāt par to, ko katru dienu mācies.

3. KLAUSIES UN PĀRRUNĀ

Runā ar kādu no vecākiem vai vadītāju, kuram uzticies. Kopā izstrādājiēt plānu. Tas var prasīt laiku, bet šajā procesā jūs abi augsiet.

Māci kādu citu. Pēc kārtas dalieties ar to, ko jūs *zināt*. Pārrunājiet, ko jūs esat iemācījušies viens no otra.

Klausies Svēto Rakstu ierakstus vai citus ierakstītus PDS stāstus.

4. IZPĒTI

Meklē Svēto Rakstu studiju palīgīdzekļus savos Rakstos vai interneta vietnēs (zemāk skati sarakstu ar noderīgiem PDS resursiem).

Vietnē LDS.org meklē video ierakstus un dziesmas par tēmu, kuru tu studē.

Pēti tēmas kontekstu. Izpēti vēsturisko informāciju vai nodaļas Svētajos Rakstos, kas saistītas ar tēmu, kuru tu studē.

ĻAUJ STUDIJU PALĪGLĪDZEKĻIEM TEV PALĪDZĒT

Svētajos Rakstos un internetā ir daudz vērtīgu resursu, kas var tev palīdzēt, kad tu studē svarīgas tēmas. Tālāk dots saraksts ar dažiem resursiem, kas tev ir pieejami un kur tu tos vari atrast.

SVĒTAJOS RAKSTOS

- Svēto Rakstu ceļvedis
- Bībeles hronoloģija (notikumi Vecajā un Jaunajā Derībā izvietoti hronoloģiskā secībā ar aptuvenajiem datumiem)
- Evaņģēlija saskaņa (stāsti par Glābēju Mateja, Marka, Lūkas un Jāņa evaņģēlijos sakārtoti pēc notikumiem, vietām un aptuvenajiem datumiem)
- Džozefa Smita veiktais Bībeles tulkojums
- Kartes un fotogrāfijas
- Saisinājumu ceļvedis

VIETNĒ LDS.ORG

- Svētie Raksti (scriptures.lds.org)
- Vispārējā konference (conference.lds.org)
- Evaņģēlija tēmas (topics.lds.org)
- Žurnāli (liahona.lds.org)
- Baznīcas vēsture (history.lds.org)
- Studēšanas palīgīdzekļi (scriptures.lds.org)
- Stundas un mācīšanas resursi (lds.org/go/41754a)
- PDS Mediatēka (lds.org/media-library)
- Palīdzība grūtībās (lds.org/go/41754b)

CITI INTERNETA RESURSI

- Ģimenes vēsture (familysearch.org)
- Vietne „Mormon Channel” (mormonchannel.org)
- Panti, kas pieminēti vispārējās konferences runās (scriptures.byu.edu)
- Mormoņu ziņas (mormonnewsroom.org)
- Misionāru darbs un dalīšanās evaņģēlijā (mormon.org)
- Džozefa Smita pierakstu projekts (josephsmithpapers.org)

5. DARI

Izpēlē Svēto Rakstu vai citu resursu stāstus. Kā iejušanās attiecīgās personas dzīvē palīdz tev labāk saprast studēto? Kā līdzīgas situācijas izskatītos tavā dzīvē?

Izveido Svēto Rakstu ķēdi, kas savieno atbildes, kuras atrodi Svētajos Rakstos. (Zemāk skati piemēru.)

IZVEIDO SVĒTO RAKSTU STUDĒŠANAS ĶĒDI

Dažkārt ir noderīgi pierakstīt vairākus pantus, kas māca par to pašu tēmu. Svēto Rakstu ceļvedi atrodi pantus, kas attiecas uz tēmu, kuru tu studē. Pēc tam izmanto zemteksta piezīmes un kontekstu, lai sasaistītu Svētos Rakstus ar citu informāciju par šo pašu tēmu. Pieraksti pantu, kas ķēdē ir nākamais, līdzās iepriekšējam ķēdes pantam Svētajos Rakstos utt. Tu vari arī pētīt vispārējās konferences runas par konkrētu tēmu, kas var tev palīdzēt izpētē (skati tēmu sarakstu vietnē conference.lds.org). Piemēram, dota Svēto Rakstu studiju ķēde par tēmu „cerība”.

SVĒTO RAKSTU STUDIJU ĶĒDE

Panti par cerību:

Sākums: Moronija 7:40.
✚
Etera 12:4
✚
Moronija 7:3
✚
Mācības un Derību 138:14
✚
Moronija 7:41
✚
Beigas: Almas 46:39 (Pieraksti Moronija 7:40 līdzās šim pantam Svētajos Rakstos).

Runas par cerību:

- Bīskaps Dīns M. Deivīss, „Pielūgšanas svētības”, 2016. gada oktobra vispārējā konference.
- Elders Pauls V. Džonsons, „Nāves vairs nebūs”, 2016. gada aprīļa vispārējā konference.
- Prezidents Dīters F. Uhtdorfs, „Viņš jūs cels Sev uz pleciem un vedīs jūs mājās”, 2016. gada aprīļa vispārējā konference.
- Elders L. Vitnijs Kleitons, „Izvēlieties ticēt”, 2015. gada aprīļa vispārējā konference.
- Prezidents Boids K. Pekers (1924–2015), „Mūsu cerības pamats”, 2014. gada oktobra vispārējā konference.
- Prezidents Henrijs B. Airings, „Nenovērtējamais cerības mantojums”, 2014. gada aprīļa vispārējā konference. ■

**Elders
Kventins L. Kuks**
no Divpadsmit
apustuļu kворuma

KĀ RAST PATIESU MIERU

Labi cilvēki visā pasaulē no sirds vēlas un vienmēr ir vēlējušies, lai pasaulē būtu miers. Mums nevajadzētu atnest ar roku centieniem sasniegt šo mērķi. Taču prezidents Džozefs F. Smits (1838–1918) mācīja: „Šajā pasaulē nekad nevaldīs miera un mīlestības gars . . . , kamēr cilvēki nepieņems Dieva patiesību un Dieva vēsti . . . un neatzīs Viņa dievišķo spēku un pilnvaras.”

Kamēr no sirds ceram un lūdzam, lai visā pasaulē valdītu miers, mēs kā indivīdi un ģimenes saņemam mieru, kas ir solītā **balva par mūsu taisnīgumu**. Šis miers ir mums apsolītā dāvana, kas izriet no Glābēja misijas un Viņa veiktās Izpirkšanas upura.

Miers nav tikai drošība vai kara, vardarbības, konfliktu un strīdu neesamība. Mēs jūtam mieru, **apziņoties, ka Glābējs zina, kas mēs esam**, zina, ka mēs **Viņam ticam, mīlam Viņu** un **ievērojam Viņa baušļus** pat tad un jo īpaši tad, kad mūs piemeklē graužoši pārbaudījumi un traģēdijas (skat. M&D 121:7–8).

„Kur varu mieru rast? Kas sirdi sāpošo spēs sadziedēt?” („Kur varu mieru rast?” *Garīgās dziesmas*, nr. 70). **Atbilde ir Glābējs**, kurš ir visa miera avots un autors. Viņš ir „Miera valdnieks” (Jesajas 9:6).

Būdami pazemīgi Dieva priekšā, nerimstoši lūdzot, nožēlojot savus grēkus, ieejot kristīšanās ūdeņos ar salauztu sirdi un nožēlas pilnu garu un kļūstot par **patiesiem Jēzus Kristus mācekļiem**, mēs topam par labiem piemēriem taisnīgumam, kas tiek atalgots ar pastāvīgu mieru.

Baznīca ir patvērums, kurā Kristus sekotāji var iegūt mieru. Daži šīs pasaules jaunieši apgalvo, ka esot garīgi, bet ne reliģiski. Justies garīgam ir labs pirmais solis. Taču tieši Baznīcā notiek **sadraudzība**, mēs mācāmies un tiekam **baroti** ar labo Dieva vārdu. Vēl būtiskāk ir tas, ka Baznīcā rodamās priesterības pilnvaras nodrošina **svēto priekšrakstu un derību** izpildi, kas savieno ģimenes un sagatavo mūs

visus atgriezties pie Dieva Tēva un Jēzus Kristus celestiālajā valstībā. Šie priekšraksti sniedz mieru, jo tās ir derības, kas noslēgtas ar To Kungu.

Tempļi, kur tiek veikti daudzi no šiem svētajiem priekšrakstiem, sniedz mieru un patvērumu no šīs pasaules. Tie, kas **apmeklē tempļu** laukumus vai piedalās tempļu atvērto durvju dienu pasākumos, izjūt šo mieru.

Glābējs ir miera avots. Pat neskatoties uz dzīves likstām, pateicoties Glābēja veiktajai Izpirkšanai un Viņa labvēlībai, taisnīga dzīve tiks atalgota ar personīgo mieru (skat. Jāņa 14:26–27; 16:33). ■

No 2013. gada aprīļa vispārējās konferences uzrunas.

Piemirstās grāmatas, *nezūdoša liecība*

Visi skatieni bija vērsti uz mani. Vai es varu aizstāvēt Baznīcu ar savu vienkāršo liecību?

Abigeila D. Ferera

Man bija mērķis — viena gada laikā pilnveidot garīgo mācību apguvi. Alkās pēc Dieva vārda es visur ņēmu līdzi Baznīcas grāmatas, bukletus, rokasgrāmatas un Svētos Rakstus, tajā skaitā uz skolu. Mani pūliņi apsīka, kad es sāku gatavoties drīzumā plānotajam pārbaudes darbam.

Kādu dienu mūsu skolotāja uzsāka diskusiju, kurā viņa lūdza piecelties visiem studentiem, kas nebija katoļticīgi. Es biju vienīgā pēdējo dienu svētā manā klasē. Piecēlās vēl seši studenti.

Tad mums uzdeva jautājumu: Kuru baznīcu tu apmeklē? Kas bija tās dibinātājs? Kā tava baznīca tika dibināta?

Man bija jāatbild pēdējai. Es nervozēju, apzinoties, ka neesmu paņēmusi līdzi savas Baznīcas grāmatas, bet es centos atcerēties, ko biju mācījusies. Man prātā iešāvēs Bībeles pants:

„Paļaujies uz To Kungu no visas sirds un nepaļaujies uz sava prāta gudrību,

bet domā uz To Kungu visos savos ceļos, tad Viņš darīs līdzienas tavas tekas” (Salamana pamācības 3:5–6).

Es droši nostājos klases priekšā un aizmirsu par savām bailēm. Es pateicu, ka esmu Pēdējo Dienu Svēto Jēzus

Kristus Baznīcas locekle. Es dalījos stāstā par jauno zēnu Džozefu Smitu, kurš redzēja Dievu. Es jutu dedzinošu sajūtu krūtīs un sāku raudāt. Es dalījos, ka Baznīca tika dibināta 1830. gada 6. aprīlī, un es liecināju, ka tika aicināts Dieva praviets un tika atjaunota priesterība. Es liecināju par savām zināšanām, ka šīs lietas ir patiesas.

Daudzās stundas, kas bija pavadītas, studējot evaņģēliju, bija sevi attaisnojušas. Tās man bija palīdzējušas nostiprināt manu ticību un dalīties evaņģēlijā. Es lepojos, kad pēc vairākām nedēļām man baznīcā pievienojās četri klasesbiedri.

Šī pieredze man iemācīja, cik svarīga ir liecība. Sākumā es domāju, kāpēc Tas Kungs mani nepamudināja tajā dienā paņemt līdzi manas grāmatas. Tās man būtu palīdzējušas nevainojami atbildēt uz uzdotajiem jautājumiem. Taču tad es sapratu, ka mums nav jāatceras viss, kas saistīts ar Baznīcu, vai jāpaļaujas uz atsaucēm, — mums vajadzētu studēt evaņģēliju, dzīvot saskaņā ar to un dalīties tajā, paļaujoties uz Svēto Garu. Man nebija manas grāmatas, bet man bija mana liecība. ■

Autore dzīvo Kagajanā, Filipīnās.

VINĻI REDZĒJA VINU

*Lai gan šie cilvēki patiesi redzēja
augšāmcēlušos Glābēju, arī jūs
varat būt par Kristus lieciniekiem
paši savā veidā.*

Kā tas, jūsprāt, būtu — redzēt augšāmcēlušos Glābēju? Simtiem cilvēku, kas dzīvoja Jēzus laikā, tas nebija jāiedomājas, viņi to pieredzēja. Svētie Raksti vēsta par vismaz duci gadījumu Jaunajā Derībā un vairākiem citiem gadījumiem, kas aprakstīti Mormona Grāmatā, kad augšāmceltais Kungs parādījās cilvēkiem. Šie indivīdi pieredzēja vienu no dižākajiem brīnumiem cilvēces vēsturē — apliecinājumu tam, ka Jēzus Kristus ir uzveicis nāvi un pavēris ikvienam no mums iespēju dzīvot no jauna. Diezgan neticami, vai ne?

Tad ko tas īsti nozīmē — būt par Kristus liecinieku? Izskatīsim dažus no šiem Svētajos Rakstos minētajiem aspektiem un padomāsim, kā mēs varam kļūt par Kristus lieciniekiem, pat ja neesam Viņu redzējuši.

Marija Magdalēna

Marija Magdalēna bija pirmā lieciniece. Svētdienas rītā pēc krustā sišanas viņa līdz ar dažām citām sievietēm devās uz kapenēm, lai iesvaidītu Tā Kunga ķermeni. Atklājot, ka kaps ir tukšs, Marija sāka raudāt. Kāds pienāca viņai no aizmugures un vaicāja: „Sieva, ko raudi?” Padomājiet, cik pārsteigta viņa jutās, atklājot, ka tas ir Jēzus, kurš uzcēlies no mirušajiem. (Skat. Jāņa 20:1–18.)

PENNANT © ISTOCK/GETTY IMAGES

Divi mācekļi, kas devās uz Emavu

Kleops kopā ar vēl vienu mācekli mēroja ceļu uz Emavu, kad tiem pievienojās kāds svešinieks. Viņi jaunpienācēju neatpazina, bet tad, kopīgās vakara maltītes laikā, svešinieks lauza maizi. Tad viņu acis tapa atvērtas un tie atskārta, ka visu ceļu gājuši kopā ar Glābēju. „Vai mūsu sirds mūsos nedega...?” tie viens otram vaicāja, domājot par apliecinājumu, ko bija jutuši, redzot, ka Viņš patiesi bijis kopā ar tiem. (Skat. Lūkas 24:13–34.)

Desmit apustuļi

Abi mācekļi, kuri kopā ar Kristu bija ceļojuši uz Emavu, atgriezās Jeruzālemē un pastāstīja desmit apustuļiem par savu pieredzi. Kamēr viņi sarunājās, pats Glābējs tiem parādījās, sakot: „Redziet Manas rokas un Manas

kājas! Es pats tas esmu. Aptaustait Mani un apskatai; jo garam nav miesas un kaulu, kā jūs redzat Man esam.” (Skat. Lūkas 24:36–41, 44–49.)

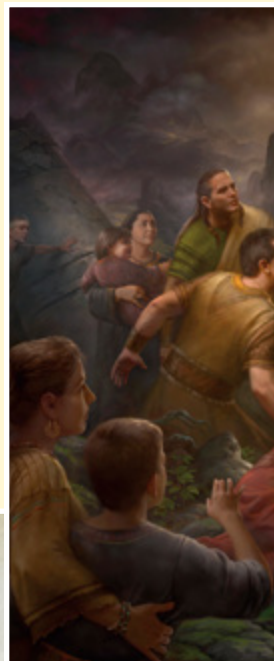
VIŅŠ IR AUGŠĀMCĒĻIS, GREGS K. OLSENS, PAVAIROT AIZLIEGTS
CEĻŠ UZ EMAVU, DŽONS MAKŅĀTONS
REDZIET MANAS ROKAS UN MANAS KĀJAS, HARIJS ANDERSONS

Apustulis Toms

Apustulis Toms nebija līdzās, kad Glābējs pirmo reizi parādījās pārējiem apustuļiem, tādēļ viņš neticēja, ka Kristus ir augšāmcēlies. Pēc nedēļas Kristus no jauna parādījās apustuļiem. Tobrīd Toms *bija* līdzās, un, tā kā viņš redzēja Kristu, viņš noticēja, ka Tas ir augšāmcēlies. Glābējs izteica Tomam brīdinājumu par ticēšanu tikai pēc tam, kad kaut kas ir redzēts: „Tāpēc ka tu Mani redzēji, tu ticēji. Svētīgi tie, kas neredz un tomēr tic!” (Skat. Jāņa 20:24-29.)

TOMA PORTRETS, BRAIENS KOLS

Vienpadsmit apustuļi pie Tiberijas jūras

Kādudien, neilgi pēc Augšāmcēšanās, vairāki apustuļi devās zvejot Tiberijas jūrā, bet viņiem neveicās. Nākamajā rītā Glābējs parādījās tiem, dodot padomu – izmest tiklus laivas labajā pusē. Kad viņi to izdarīja, tiklā izdevās notvert tik daudz zivju, ka viņi tik tikko jaudāja ievilkt tiklu laivā! Pēc kopīga mielasta Glābējs mācīja tiem par to, cik svarīgi kalpot līdzcilvēkiem, sakot: „Ganiet Manas avis!” Apustuļi visu turpmāko dzīvi sekoja šim padomam, mācot cilvēkiem par Kristu, un dažkārt viņi pat ziedoja savu dzīvību šī mērķa labā. (Skat. Jāņa 21:1-22.)

AUGŠĀMCĒLUŠAIS KRISTUS PIE TIBERIJAS JŪRAS, DEVIDS LINSLEIS

VIENS GANS, HOVARD'S LIONS

Nefijieši Amerikas kontinentā

Kad notika krustā sišana, Amerikas kontinentā plosījās zemestrīces, ugunsgrēki un vēl citas dabas kataklizmas, un Glābēja nāves brīdis tika atzīmēts ar trīs dienu ilgu tumsību. Pēcāk Kristus nolaidās no debesīm un apmeklēja 2500 cilvēku, kuri bija sapulcējušies līdzās templim, kas atradās Pārpilnības zemē. Viņš aicināja, lai cilvēki aptausta rētas Viņa rokās, kājās un sānos, uzstājās ar sprediķi un citu pēc cita svētīja visus nefijiešu bērnus. Nākamajā dienā sapulcējās vēl vairāk cilvēku, un Glābējs tos apmeklēja un mācīja. Kristus mācekļi ar laiku organizēja Kristus Baznīcu, un nefijieši saņēma tik spēcīgu liecību, ka viņi līdz ar lamaniešiem tika pievērsti Tam Kungam. (Skat. 3. Nefija 11–18; skat. arī 3. Nefija 8–10; 4. Nefija 1. nod.)

Liecinieki – toreiz un tagad

Kristus parādījās vēl daudziem citiem, tai skaitā vairākām sievietēm, kuras bija nākušas, lai palīdzētu Marijai Magdalēnai iesvaīdīt Kristus ķermeni, vairāk nekā 500 vīriem, kā arī Jēkabam un Pāvilam. (Skat. Mateja 28:9; Ap. d. 9:4–19; 1. korintiešiem 15:6–7; skat. arī 3. Nefija 19. nod.; 26:13.)

Lai gan mums var nebūt tādas iespējas redzēt Glābēju, kā šiem lieciniekiem, tomēr jūs tik un tā varat būt par Kristus lieciniekiem. Jūs varat paši personiski meklēt Glābēju (līdzīgi Marijai, kas devās uz kapavietu), mācoties par Viņu. Un jūs varat īstenot ticību Viņam, ievērojot baušļus un sekojot praviešu padomam. Vai arī jūs varat veltīt brīdi tam, lai atpazītu Glābēja svētības savā dzīvē, kā to darīja abi mācekļi, kas devās uz Emavu. Šajā Lieldienu gaidīšanas laikā padomājiet, ko tas īsti nozīmē — būt par Kristus lieciniekiem. Minētie cilvēki bija burtiskie liecinieki, kuri tik tiešām redzēja augšāmcelušos Kristu, taču tas nav vienīgais veids, kā jūs varat liecināt par Viņu savā dzīvē. ■

MĀCIETIES NO VIŅA

„Jūtot, kā Svētā Gara liecība par [Kristu] tiek atkal un no jauna apliecināta jūsu garam caur daudz un dažādām pieredzēm un dažādos apstākļos, cenšoties dienu no dienas rādīt Viņa piemēra gaismu savā pašu dzīvē un liecinot un palīdzot citiem iepazīt Viņu un sekot Viņam, jūs būsi Jēzus Kristus liecinieki.”

Elders D. Tods Kristofersons no Divpadsmit apustuļu kvoruma, „Becoming a Witness of Christ”, *Liahona*, 2008. g. marts, 63. lpp.

VIETA MUMS

DIEVS DOD MUMS DARBARĪKUS

Mans onkulis ir mākslinieks un veido mazus koka kuģišus stikla pudelēs. Lai tos izveidotu, vajag ieguldīt daudz laika un koncentrētu pūli.

Kādudien es apskatīju visus viņa darbarīkus un pavēroju, kā katrs no tiem tiek izmantots, lai izgatavotu konkrētas kuģa detaļas vai ornamentus. Kad es vēroju, kā viņš strādā, mani pārsteidza tas, kā viņš izmanto šos darbarīkus, lai izgatavotu kuģišus. Tas man atsaucā atmiņā stāstu par to, kā Nefijs būvēja savu kuģi (skat. 1. Nefija 17.–18. nod.). Viņš būvēja to Tā Kunga veidā, nevis saskaņā ar cilvēku paražām. Dievs dod mums darbarīkus, lai mēs varētu uzbūvēt savus kuģus Viņa veidā. Svētie Raksti, ticība un Dieva mīlestība ir tie darbarīki, kas man jāizmanto savā dzīvē, lai rūpīgi, bez plaisām uzbūvētu savu kuģi. Es ik dienu mācos būt par Tā Kunga mācekli. ■

Marija Mercedes G. no Monagasas, Venecuēlas

VIENTULĪBA

Dānijā bija iestājies auksts pavasaris. Es tik tikko biju uzsācis savu pilnlaika misiju, un man bija grūtības ar savu liecību. Es biju pievērsies tikai pirms pusotra gada un jutos ļoti nedroši, dodoties uz svešu valsti, kur jārunā valodā, ko nezinu, un jāatrod ceļš ielu labirintos, kuros neorientējos. Manas reiz tik pateicības pilnās lūgšanas drīz vien izvērtās rūgtā apsūdzībā: „Dievs, kādēļ Tu mani esi atstājis vienu?”

Kādurīt es lūdzu Viņu kvēlā lūgšanā. Taču tā vietā, lai ar niknumu sirdi vaicātu: „Kādēļ?”, es lūdzu, lai Viņš

apliecina evaņģēlija patiesumu un klieidē manas šaubas.

Pēc lūgšanas es atvēru savus Svētos Rakstus. Mans skatiens pievērsās 5. Mozus 31:6: „Esiet stipri un droši! Nebaiļojieties un nebīstaities no viņiem. Jo Tas Kungs, tavs Dievs, Viņš iet ar tevi, Viņš tevi neatstās, nedz tevi pameīs.”

Manu sirdi pārņēma prieks, domājot par atbildi uz manu lūgšanu: Dievs arvien ir bijis man līdzās. Viņš vienkārši gaidīja pēc dedzīgas lūgšanas, nevis pārmetumiem par to, ka esmu pamests.

Dievs nekad mani nepameīs, pat ja viss šķiet bezcerīgi. Un mēs varam

sajust Viņa saulaino gaismu caur lūgšanu un Viņa Svētajiem Rakstiem. ■

Kleitons E. no Teksasas, ASV

TAGAD IR TAVA KĀRTA DALĪTIES

Žurnāls *Liahona* gaida tavu pieredzi un atziņas, ko esi saņēmis, dzīvojot pēc evaņģēlija. Iesūti savu stāstu caur liahona.lds.org vai sūti e-pastu uz liahona@ldschurch.org. Lūdzu, norādi savu vārdu un uzvārdu, bīskapijas vai staba nosaukumu, kā arī iekļauj vecāku atļauju stāsta publicēšanai.

UZ PRIEKŠU, KRISTUS KAREIVJI!

„Vīrieši un sievietes, kas vēlas būt celestiālajā valstībā, atklās, ka viņiem katru dienu ir jācīnās ar visa taisnīguma ienaidnieku.”

(Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young (1997. g.), 294. lpp.)

„Kā lai es uzzinu, vai Dievs dzird manas lūgšanas?”

Lūgšana ir liela svētība, un mums ir apsolīts, ka Debesu Tēvs vienmēr klausās, taču bieži vien mums nākas pielikt pūles, lai atpazītu Viņa atbildes.¹

Padomājiet par to: vai nu Dievs jūs dzird, vai Viņš jūs nedzird. Ja Viņš nedzird, tad, protams, nav vērts Viņu lūgt. Taču, ja Viņš dzird (un Viņš tiešām mūs dzird), tad mums ir jāsaprot, kā *patiesi* sarunāties ar Viņu lūgšanā, atpazīt atbildes un uzticīgi virzīties tālāk.

Kad mēs sajūtam, ka Viņš neklausās, varbūt mums ir jāpiedzi-vo personīgā izaugsme. Jūs varētu sev uzdot dažus jautājumus: Vai es esmu šķīsts? Vai mani motīvi ir cienījami? Vai es esmu gatavs darīt to, ko Viņš lūdz?² Ja atbilde uz katru šo jautājumu ir apstiprinoša, jūs varat paļauties, ka „Tas Kungs, tavs Dievs, . . . dos tev atbildes uz tavām lūgšanām” (M&D 112:10). Atcerieties, dažreiz atbildes nāk nemanāmā vai negaidītā veidā.

Ja jūs atbildējāt „nē” uz dažiem šiem jautājumiem, nekad nav par vēlu! Veiciet nepieciešamās pārmaiņas savā dzīvē, lai Gars varētu būt ar jums. Esiet gatavi rīkoties saskaņā ar saņemtajiem pamudinājumiem.

Un neaizmirstiet, ka ikviens saņem atbildes atšķirīgā veidā. Lūdziet, lai Svētais Gars mācītu jums, kā *jūs* varat atpazīt atbildes uz lūgšanām. Sākumā jums varētu nebūt viegli tās atpazīt, taču tas ir tāpat kā ar jebkuru citu prasmi: darbs dara darītāju. Ticiet un paļaujieties, ka Debesu Tēvs *vienmēr* klausās.

ATSAUCES

1. Skat. Mateja 7:7; Jēkaba v. 1:5–6; Almas 33:4–11; Mācības un Derību 8:1–2.
2. Skat. Ričards G. Skots, „Learning to Recognize Answers to Prayer”, *Ensign*, 1989. g. nov., 32. lpp.

Uzklausiet Garu

Centieties uz klausīt Svēto Garu. Cilvēki sadzird Svēto Garu dažādos veidos, tādēļ varbūt jūs cenšaties

saklausīt lēnu, klusu balsi, kamēr pamudinājums var nākt pie jums kādas sajūtas veidā. Es zinu, ka Svētais Gars pateiks jums visu, kas jums ir jāzina, — jums vienkārši ir jāklausās.

Elisa G., 13 gadi, Alberta, Kanāda

Atbildes Baznīcā

Reiz man bija lielas šaubas par to, vai iet uz randiņu ar Baznīcai nepiederošu puisi. Kādu svētdienu Svētā Vakarēdiena sanāksmē kāda māsa uzstājās ar runu, kas šķita, ka domāta tieši man. Tajā brīdī es sajutu pārliecību, ka Tas Kungs bija atbildējis uz manu lūgšanu. Pirms tam es biju apjukusi un nezināju, ko darīt, taču Svētais Gars mani mierināja un piepildīja manu sirdi ar prieku un drosmi. Dievs atbild mums caur sajūtām, domām, Svētajiem Rakstiem un pat runātajiem Baznīcā!

Kārena V., 19 gadi, Minasžeraisa, Brazīlija

Atceries, kas tu esi

Es zinu, ka Dievs dzird mūs, tāpēc ka lūgšana raisa manā sirdī miera, atvieglojuma un mīlestības sajūtas. Es apzi-

nos, ka Viņš no dienas dienā atbrīvo mani no daudzām briesmām un ka

Viņš aizsargā manu ģimeni, un es jutos Viņa mīlēta. Pirms es eju uz skolu, es vienmēr pasaku Jauno sieviešu moto; tas palīdz man atcerēties, ka es esmu mīloša Debesu Tēva meita.

Nikola M., 19 gadi, no Limas, Peru

Bērna lūgšana

Es zinu, ka Debesu Tēvs dzird manas lūgšanas, pateicoties šiem vārdiem Sākumskolas dziesmā „Bērna lūgšana”

(*Bērna dziesmu grāmata*, 6. lpp.):

„Kur gan Tu esi, mīlais Debess Tēvs?

Vai gan Tu uzklausī, ko klusi lūdzu

Tev bērns? „Debesis tālu,” tā daži teic, bet lūdzot es jūtu, kā tās mani sveic.”

Kad es atceros šo dziesmu, es zinu, ka Viņš klausās, tāpēc ka es sajūtu Garu un Viņa bezgalīgo mīlestību pret mani. Kad es atceros, ka Viņš mīl mani, es sajūtu mierinājumu un zinu, ka Viņš dzird manas lūgšanas.

Eleina B., 16 gadi, no Ziemeļkarolīnas, ASV

Uzticieties Viņam

Debesu Tēvs vienmēr uzklausu mūsu lūgšanas, taču dažreiz liekas, ka Viņš neatbild uz tām, tāpēc ka Viņa atbildes var nenākt tādā veidā un laikā, kā mēs vēlamies. Mums ir jābūt gataviem pakļaut savu gribu Viņa gribai un ticēt, ka Viņš zina, kas mums ir vislabākais. Debesu Tēvs mīl mūs un vienmēr mēģinās palīdzēt mums mācīties un augt, sniedzot atbildes uz mūsu lūgšanām.

Mosija M., 17 gadi, no Jūtas, ASV

Lūdziet, un jums taps dots

Svētajos Rakstos mums ir mācīts, ka Dievs vienmēr sadzirdēs mūsu lūgšanas un atbildēs uz tām, ja mēs vērsīsimies pie Viņa ticībā un ar patiesu nolūku. Savā sirdī mēs sajūtīsim apstiprinājumu, ka Viņš tiešām mūs dzird, un tā būs mierpilna sajūta. Mēs arī varam sajūt, ka viss būs labi, kad rīkosimies saskaņā ar Tēva gribu. Ja mēs šaubāmies, vai Viņš mūs dzird, mums būtu jāmeklē vadība Svētajos Rakstos un tad jājautā, vai izlasītais ir paties.

Konstance L., 20 gadi, no Biobio, Čīles

Meklējiet!

Es reiz vēlējos uzzināt, vai Dievs dzird manas lūgšanas, un tad es sajutu atbildi savā sirdī. Es dzirdēju, kā kāds liecināja par lūgšanu, un varēju sajūt Svēto Garu. Mans otrs padoms — pajautāt saviem vecākiem, bīskapam vai kādam citam bīskapijas loceklim. Jūs pat varētu lūgt Dievu, lai saņemtu palīdzību šajā jautājumā!

Džoša S., 13 gadi, no Oregonas, ASV

NEPADODIES

„Esiet paklausīgi, atcerieties no pagātnes brīžus, kad esat jutuši Garu, un lūdziet

ticībā. Jūs saņemsiet atbildi, un jūs sajūtīsiet Glābēja mīlestību un mieru. Atbilde varētu nenākt tik ātri vai tādā veidā, kā jūs vēlaties, taču tā nāks. Nepadodieties!”

Elders Džeimss B. Martino no Septiņdesmitajiem, „Vērsieties pie Viņa, un jūs saņemsiet atbildes”, *Liahona*, 2015. g. nov., 59. lpp.

Lūdziet no sirds

Pēc savas lūgšanas jūs varat ieklausīties sajūtās un nodomos, kas ienāk jūsu sirdī. Viens no tiem varētu būt atbilde uz jūsu lūgšanu. Kad mēs lūdzam ar patiesu nolūku un no sirds, mūsu Debesu Tēvs atbild atbilstoši mūsu ticībai Viņam. Viņš neatbild, tikai lai apmierinātu mūsu ziņkāribu.

Žans Klods N., 16 gadi, no Centrālās Kasai, Kongo Demokrātiskās Republikas

NĀKAMAIS JAUTĀJUMS

„Kā es varu lūgt saviem draugiem nerunāt par citiem netaisni vai nepiedienīgi?”

Līdz 2017. gada 15. maijam sūti savu atbildi un, ja vēlies, augstas izšķirtspējas fotogrāfiju uz liahona@ldschurch.org (noklikšķiniet uz „Iesniegt rakstu”) vai uz e-pasta adresi: liahona@ldschurch.org.

Lūdzu, pievieno šādu informāciju: (1) vārds un uzvārds, (2) dzimšanas datums, (3) bīskapija vai draudze, (4) stabs vai apgabals, (5) tava rakstiska atļauja vai, ja tev nav 18 gadu, tavu vecāku rakstiska atļauja (pietiek ar e-pastu), lai mēs varētu publicēt tavu atbildi un fotogrāfiju.

Atbildes var tikt rediģētas, lai būtu pietiekami lakoniskas un skaidras.

Andrejs un sliktais vārds

Džūlija K. Donaldsone

Balstīts uz patiesu stāstu.

„Es centīšos nožēlot, rīkoties labāk, lūgt.”

(Children's Songbook, 98. lpp.)

Tu domā, ka esi labāks par visiem citiem,
„jo tu nelamāties,” starpbrīdī teica Nikolajs.

„Tā nav taisnība,” Andrejs atbildēja.

„Tad kādēļ lai tu nepateiktu vienu lamu vārdu?

Tikai vienu! Tas taču tevi nenobeigs.

Visi citi lamājas.”

Andrejs sarāvās. „Es vien-
kārši negribu.”

Andrejs zināja, ka lamāties
ir slikti, jo tas liek Svētajam
Garam viņu atstāt. Andrejs
vēlējās, lai ar viņu būtu
Svētais Gars. Tādēļ viņš
nelamājās.

Andrejs bija jaun-
pienācējs, un līdz šim
Nikolajs bija vienīgais
no sestās klases,
kurš gribēja ar
viņu draudzēties.
Bet Nikolajs ik
dienu nelika
viņam mie-
ru ar aici-
nājumiem
lamāties. Un
Andrejam ar
katru dienu
bija arvien grū-
tāk viņam atteikt.
Turklāt Andrejam

bija bail, ka Nikolajs pārstās ar viņu
draudzēties, jo tad viņš būtu
pavisam vientuļš.

„Pasaki tikai
vienu lamu
vārdu!” Niko-
lajs teica pēc
skolas. „Tad
es likšu tevi
mierā.”

Beigu
beigās Andrejs
bija tik noguris

no viņa prasībām, ka patei-
ca vienu lamu vārdu — vienu,
kas nebija nemaz *tik* slikts.

Nikolajs pamāja. „Labi,
tagad tu esi viens no mums.”

Pēc tam ar Andreju sāka
sarunāties arī Nikolaja draugi.

Viņi kopīgi pusdienoja un
starpbrīdī uzspēlēja

futbolu. Taču iesaistīšanās Nikolaja draugu lokā līdzinājās staigāšanai pa plūstošām smiltīm. Jo vairāk laika Andrejs pavadīja kopā ar viņiem, jo vairāk viņš sāka runāt un rīkoties tā, kā to darīja viņi. Un viņi visi lamājās. Bieži. Viņi smējās cits par citu un mētājās ar apvainojumiem. Viņi stāstīja rupjas lietas par skolotājiem. Viņi bieži dusmojās un izturējās nejauki. Andrejs palēnām sāka arvien biežāk dusmoties un atrada arvien vairāk iemeslu, lai lamātos.

Kādu vakaru, kad mammas un tēta nebija mājās, Andrejs sastrīdējās ar savu vecāko māsu Katju par to, kādu raidījumu skatīties. Pirms Andrejs paspēja aizdomāties, viņam paspruka lamuvārds.

Katja izskatījās šokēta. „Es pateikšu mammai.”

Andrejs ieskrēja savā istabā un aizcirta durvis. Kas viņiem visiem kaiš? Kāpēc viņi visu laiku viņu sadusmo? Kad mājās pārnāca vecāki, Andrejs, pavēris durvis spraudziņu, dzirdēja, kā Katja saka: „Mammu, Andrejs mani nolaņāja.”

„Ko?” Mamma izklausījās pārsteigta. „Andrejs nekad nelamājas.”

Andrejs aizvēra durvis un iemetās gultā. Viņš domāja par to, kā viņš ir mainījies kopš brīža, kad sāka lamāties. Viņš jau ilgu laiku nebija jutis Svētā Gara klātbūtni.

Andrejs nometās ceļos pie gultas un lūdza. „Mīlais Debesu Tēvs, man ļoti žēl, ka es esmu bijis nelaipns un dusmīgs. Man žēl, ka es esmu sācis lamāties. Turpmāk es rīkošos labāk.”

Lūdzot Dievu, Andreja sirdi piepildīja siltas jūtas. Pirmo reizi, kopš viņš bija sācis lamāties, viņš sajutās patiesi laimīgs. Viņš zināja, ka Dievs viņu mīl, un varēja sajust Svēto Garu. Viņš juta, ka viņam ir piedots, un zināja, ka var mainīties un kļūt labāks.

Pēc lūgšanas viņš izstāstīja mammai patiesību un

atvainojās Katjai. Pēc tam Andrejs jutās labāk. Pēc grēku nožēlošanas viņš jutās labi.

Nākamajā skolas dienā Andrejs nepusdienoja kopā ar Nikolaja draugiem. Viņš apsēdās līdzās dažiem bērniem, kurus nepazīna. Kaut arī būs vajadzīgs laiks, Andrejs zināja, ka viņš atradīs draugus, kuri būs krietni, priecīgi un nelamāsies. Tāpat kā viņš. ■

Autore dzīvo Jūtas štatā, ASV.

UZDEVUMS

„Es pieminēšu Debesu Tēvu un Jēzus Kristus Vārdu ar godbijību. Es nelamāšos un nelietošu rupjus vārdus.” (Mani evaņģēlija standarti.)

Paņem papīra lapu un uzraksti vai uzzīmē, kā tu jūties, sakot labus vārdus. Lapas otrā pusē uzraksti vai uzzīmē, kā tu jūties, sakot sliktus vārdus.

Izlasī 3. Mozus 19:12. Kādēļ ir svarīgi pieminēt Debesu Tēvu un Jēzus Kristus Vārdu ar godbijību?

Paprasī kādam no vecākiem vai vadītājiem, kādēļ mums ir svarīgi runāt labus vārdus un kā tas ir viņus svētījis.

Es aicinu sevi . . .

2017. gada aprīlis

67

Elders Deivids A.
Bednārs

no Divpadsmit
apustuļu kvoruma

Kā es varu palīdzēt stiprināt savu ģimeni?

Pasaki savai ģimenei, ka tu mīli viņus,
un parādi to ar savu rīcību.

Sniedz savu liecību par patiesajām zināšanām, ko
esi ieguvis, pateicoties Svētā Gara liecībai. Dalies
savā liecībā ar tiem, kurus tu visvairāk mīli.

Labprātīgi pievienojies savai ģimenei lūgšanā
un Svēto Rakstu studēšanā. Aktīvi iesaisties
ģimenes mājvakarā un padari to jautru.

Uzticīgi mācies Jēzus Kristus atjaunoto
evaņģēliju, dzīvo pēc tā un mīli to.

Džoja D. Džounsa

Sākumskolas
vispārējā prezidente

Katru dienu gatavojieties TEMPLIM

Kad man bija deviņi gadi, man bija brīnišķīga Sākumskolas skolotāja, kuru sauca māsa Kolera. Es biju ļoti kautrīga, un viņa bija tik maiga, tāpēc man ļoti patika būt kopā ar viņu. Kādu dienu viņa mums katram iedeva papīra lapu. Mēs visi uzrakstījām to, ko vēlētos darīt, kad būsīm lieli. Es uzrakstīju: „Mācīties augstskolā un apprecēties templī.” Es pielīmēju šo lapu virs sava skapja durvīm. Vakaros gaismā no ielas lampas iespīdēja pa manu logu. Es skatījos augšā uz savu papīra lapu. Tā man atgādināja, ka vēlējos doties uz templi.

Toreiz pasaulē bija tikai 12 templi. Es vēlējos doties uz katru no tiem.

Kad vien mana māte un tēvs plānoja atvaļinājumu, viņi vienmēr aizveda mūsu ģimeni uz templi. Mēs dzīvojām Oregonā, ASV. Tuvākais templis bija 965 km attālumā Kārdstonā, Albertā, Kanādā. Mūsu automašīnai nebija gaisa kondicionētājs. Mans brālis un māsa, un es sēdējām uz aizmugurējā sēdekļa. Mēs mēdzām izkārt mitru lupatiņu pa automašīnas logu. Tad mēs to uzlikām uz kakla, lai atvēsinātos.

Mēs bijām aizkustināti, kad beidzot ieraudzījām templi. Es neko daudz nezināju, kas tajā notika, taču mani vecāki, iznākot no tā, vienmēr bija laimīgi. Es zināju, ka templis bija ļoti svarīgs. Es zināju, ka tas bija Tā Kunga nams. (Fotogrāfijā esmu redzama baltajā kreklā.)

Kad sasniedzu 12 gadu vecumu, man bija iespēja veikt tempļa kristības vairākos tempļos. Kad satiku savu topošo vīru, es uzzināju, ka arī viņam ļoti tuvs ir templis! Mēs salaulājamies Manti Jūtas templī.

Katru dienu jūs varat gatavoties templim. Dodieties uz templi, kad varat. Pieskarieties tā sienām. Kad manam mazdēlam Džaretam bija 11 gadi, viņš strādāja pie ģimenes vēstures katru svētdienu ar savu tēvu. Viņš ir atradis daudz savu priekšteču vārdus. Tagad viņam ir 12 gadi, un viņš veic kristības templī par šiem priekštečiem!

Kad esat templī, jūs varat staigāt tur, kur staigā Jēzus. Tas ir Viņa nams. Es ceru, ka jūs lūgsiet katru dienu, lai Debesu Tēvs palīdzētu jums sagatavoties ieiet templī un sajūst Viņa mīlestību. ■

Stāra mirdz

Džeina Makbraida

Balstīts uz patiesu stāstu.

„Ir jauki būt šeit,
Sākumskolā” (Children’s
Songbook, 254. lpp.).

Stāra piekārtāja savas drēbes. Vēl joprojām vilkt kleitu, ejot uz baznīcu, šķita divaini. Iepriekšējā baznīcā meitenes svētdienās vilka bikses vai šortus. Taču tā nenotika viņas jaunajā baznīcā. Viņa kopā ar mammu pavisam nesen kristījās Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcā.

Lūkojoties spogulī, Stāra nopūtās. Viņa priecājās, ka pirmo reizi var doties uz baznīcu kā oficiāla tās locekle, tomēr viņa arī nervozēja. Agrāk viņa visu laiku, ko pavadīja baznīcā, bija kopā ar mammu. Bet šodien viņa ies uz Sākumskolu.

Stāra pamirkšķināja acis savam atspulgam. Ja nu viņa neiekļausies? Ja nu citiem bērniem viņa nepatiks?

„Stāra? Vai tu esi gatava?” sauca mamma.

Stāra nokāpa lejā. „Vai es izskatos labi?” viņa pavaicāja.

Mamma pasmaidīja.
„Tu izskaties skaisti.”

Stāra sabozās. „Tev tā ir jāsaka. Tu esi mana mamma.”

„Tev ir taisnība. Man tā *ir* jāsaka. Jo tā ir patiesība.”

Stāra plati pasmaidīja. Mamma vienmēr atrada veidu, kā likt viņai justies labāk. Tomēr viņa vēl juta lielu satraukumu. Ja nu neviens no bērniem ar

viņu negribēs runāt? Viņai bija draugi skolā, bet tie nebija viņas jaunās baznīcas locekļi. Viņa vēlējās, kaut būtu vismaz viens draugs, kurš kopā ar viņu dotos uz baznīcu.

„Es tikko atcerējos, ka man ir kas jāizdara,” viņa teica mammai.

Viņa uzskrēja otrajā stāvā un nometās ceļos pie savas gultas. „Dārgais Debesu Tēvs, lūdzu, palidzi man iegūt draugus. Es ticu, ka tas, ko mācīja misionāri, ir patiesība, bet man ir bail.”

Stāra turpināja tupēt uz ceļiem un klausījās. Pēc brīža viņu pārņēma mierīga, jauka sajūta, un viņa vairāk nejutās tik nervoza.

Baznīcā Stāra kopā ar mammu apsēdās līdzās kādai ģimenei ar trīs mazām meitiņām. Pirms sanāksmes vecāki stādījās priekšā un sāka runāt ar mammu. Stāra palīdzēja meitenēm izkrāsot Jēzus attēlu.

Viņiem tuvojās bīskaps Endrjūss. „Māsa Kunningama! Stāra! Prieks jūs šodien satikt.” Viņš abām mīli uzsmaidīja un paspieda roku. Stāra bija piemirsusi, cik jauki cilvēki bija Baznīcā. Varbūt viņa tomēr iegūs kādu draugu.

Pēc Svētā Vakarēdiena sanāksmes Stāra devās uz Sākumskolu. Viņa satraukti paskatījās uz citiem bērniem un apsēdās. Bērni runāja cits ar citu un, šķietami, viņu nemaz nepamanīja. Stāras sirds pamira. Viņa tomēr būs viena.

Tieši tajā brīdī telpā ienāca meitene Stāras vecumā. „Viņa arī izskatās satraukta,” nodomāja Stāra. „Es varētu aprunāties ar viņu.”

Stāra dziļi ievilka elpu un devās tieši pie meitenes. „Sveika, mani sauc Stāra. Es te esmu pirmo reizi. Vai tu nevēlies sēdēt man blakus?” Stāra aizturēja elpu. Vai meitene gribēs ar viņu draudzēties?

Meitenes seja savilkās vieglā smaidā. „Es esmu Sāra. Es arī te esmu pirmo reizi. Mana ģimene tikko pārcēlās šurp no Ontario.”

„Mēs ar mammu kristījāmies pirms divām nedēļām,” teica Stāra. „Es īsti nezinu, kas man būtu jādara.”

Sāra plati pasmaidīja. „Mēs to kopā izdomāsim.”

Stāra un Sāra apsēdās kopā ar pārējiem bērniem. Brīžiem Stāra uztvēra Sāras acu skatienu un pasmaidīja. Arī Sāra smaidīja.

Stāra jutās mierīga un laimīga. Viņa zināja, ka Debesu Tēvs bija atbildējis uz viņas lūgšanu un palīdzēja viņai atrast draugu. Stundas laikā skolotāja palūdza, lai Stāra un Sāra iepazīstina ar sevi.

Stāra piecēlās. „Mani sauc Stāra Kunningama. Mēs ar mammu kristījāmies pirms divām nedēļām”. Viņa ieturēja pauzi, un, raugoties uz savu jauno draudzeni, plati pasmaidīja. „Un šī ir mana draudzene Sāra.” ■

Autore dzīvo Kolorādo štatā, ASV.

PAOMĀ PAR TO!

Kā tu vari palīdzēt iejusties kādam, kas ir jaunais baznīcā?

Esi gaisma!

Elizabete Pinborou

Mīļi
Piedod
Uzmundrini

Neaprunā
Atbalsti
Aicini

Ieklausies

Sadraudzējies

„Tādēļ turiet augstu savu gaismu, lai tā spīd pasaulei. Lūk, Es esmu gaisma, ko jums būs turēt augstu.” (3. Nefija 18:24.)

Mēs varam būt par gaismu citiem, esot patiesi draugi. Izlasi zemāk minētās idejas un papildini tās ar savējām. Ikreiz, kad tu pieraksti kāda cilvēka vārdu, kuram tu vēlies izrādīt mīlestību, iekrāso saulīti.

1. **Mīli citus:** tu vari ārkārtīgi mainīt viņu dzīvi! Kristus viņus mīl, tādēļ centies viņiem izrādīt Viņa mīlestību.

Ko: _____

2. **Piedod:** ja kāds tevi aizvairo, pacenties paraudzīties uz situāciju no viņa perspektīvas. Piedodot tu vari palīdzēt mīkstināt šī cilvēka sirdi.

Kam: _____

3. **Uzmundrini:** izsaki saviem draugiem komplimentus. Saskati viņos labāko, pat ja tiem nepieciešams pilnveidoties. Viņiem palīdzēs arī tas, ja tu pats centiesies darīt labāko!

Kam: _____

4. **Ieklausies Svētajā Garā:** tavi vārdi var uzlabot situāciju. Svētais Gars var tev palīdzēt saprast, ko teikt un kā būt laipnam.

Pret ko: _____

5. **Nekad neaprunā:** nelaipni vārdi var sāpināt. Domā par citiem labāko un ignorē negatīvas domas.

Ko: _____

6. **Atbalsti savus draugus:** tu vari palīdzēt draugiem justies mīlētiem, apmeklējot viņu sporta pasākumus vai izrādes.

Ko: _____

7. **Aicini citus apgūt evaņģēliju:** pat, ja viņi nepieņems tevis sacīto, tu vari izrādīt gādību, daloties savās zināšanās.

Ko: _____

8. **Sadraudzējies ar dažādiem cilvēkiem:** citiem ir tik daudz laba, ar ko dalīties. Kristus palīdzēja visiem un mīlēja visus, neskatoties ne uz ko.

Ar ko: _____

Dalīšanās evaņģēlijā

Stāstot par Baznīcas vēsturi, izmanto informāciju par šīm trīs personībām!

Samuēls Smits

Hairams Smits

Pārlijs P. Prets

Pēc tam, kad Baznīca tika organizēta, Debesu Tēvs vēlējās, lai ikviens dzirdētu par evaņģēliju. Pirmais misionārs bija Džozefa Smita brālis Samuēls. Arī Hairams, Džozefa vecākais brālis, citiem mācīja evaņģēliju. Kādu dienu vīrs, vārdā Pārlijs P. Prets, pastāstīja Hairamam, ka viņš visu dienu bija pavadījis, lasot Mormona Grāmatu. Hairams mācīja viņam vēl vairāk par Baznīcu, un viņš tika kristīts. Pēc tam Pārlijs kalpoja misijā! Viņš kļuva par Baznīcas vadītāju.

Uzzini vairāk par Baznīcas vēstures Svēto Rakstu personībām vietnē: liahona.lds.org.

Domas par Jēzu

Lindsija Tanere

Balstīts uz patiesu stāstu.

Miija bija sajūsmā. Šī bija viņas pirmā diena Baznīcā! Misionāres bija pastāstījušas viņas ģimenei par šo Baznīcu. Viņi nolēma atnākt.

Mija palūkojās apkārt. Viņa redzēja galdu ar baltu pārklāju. Zem tā kaut kas bija.

„Kas ir zem tā pārklāja?” Mija vaicāja vienai no misionārēm.

Māsa Hansone pasmaidīja: „Tas ir Svētais Vakarēdiens.”

Svētais Vakarēdiens. Tas bija sarežģīts

vārdu salikums. Mija bija dzirdējusi, kā misionāres stāsta par to mammai un tētim. Taču viņa īsti nezināja, kas tas ir.

Visi dziedāja kādu dziesmu. Divi vīrieši pacēla balto pārklāju. Zem tā bija paplātes ar maizi! Mija skatījās, kā viņi salauž maizi gabaliņos.

Pēc dziesmas kāds vīrs noskaitīja lūgšanu. Kāds cits pasniedza maizi visiem pārējiem.

„Maize palīdz mums atcerēties par Jēzus ķermeni,” māsa Garsija pačukstēja.

Mija paņēma gabaliņu maizes. Viņa iedomājās, ka viņas priekšā stāv Jēzus.

Pēc tam tika teikta vēl viena lūgšana. Vīri pasniedza paplātes ar mazitiņām ūdens glāzītēm.

„Ūdens palīdz mums atcerēties par Jēzus asinīm,” māsa Garsija pačukstēja. „Viņš nomira mūsu dēļ, jo Viņš mūs mīl.”

Mija paņēma ūdens glāzīti. Viņa domāja par to, cik ļoti Jēzus viņu mīl. Viņa jutās tā, ir kā Viņš būtu

viņu cieši apskāvis.

Vēlāk māsa Hansone iedeva Mijai maziņu Jēzus bildīti. „Mēs ēdam maizi un dzeram ūdeni, lai atcerētos Jēzu un solītu Viņam sekot.” Viņa pasmaidīja. „Kā tev patika Svētais Vakarēdiens?”

Mija paskatījās uz Jēzus bildīti. Viņa atcerējās siltās jūtas, kas bija viņu pārņemušas. Viņa pasmaidīja. „Tas bija lieliski! Es mīlu Jēzu.” ■

Autore dzīvo Kalifornijā, ASV.

Jēzus deva mums Svēto Vakarēdienu

Kima Veba Rīda

Jēzus zināja, ka Viņa laiks uz Zemes ir tikpat kā beidzies. Viņš sapulcināja Savus apustuļus uz Pēdējām vakariņām. Viņš deva tiem Svēto Vakarēdienu un lūdza, lai tie vienmēr Viņu atcerētos.

Jēzus devās uz dārzu lūgt Dievu. Viņš izcieta par visiem grēkiem un bēdām ikviena cilvēka dzīvē. Tad Viņš nomira pie krusta un tika guldīts kapā.

Svētdienas rītā pēc Jēzus nāves
uz Viņa kapu devās dažas
sievietes. Durvju akmens bija
novelts, un kaps bija tukšs!
Kur bija palicis Jēzus?

Viņš bija atdzīvojies! Marija Magdalēna redzēja Jēzu. Viņš
apciemoja Savus apustuļus, lai tie būtu gatavi sludināt evaņģēliju
pēc tam, kad Viņš būs devies atpakaļ uz Debesīm.

Kad es pieņemu Svēto Vakarēdienu, es atceros par Jēzu. Es atceros, ka Viņš dzīvoja, nomira un augšāmcēlās manis dēļ, lai es atkal varētu dzīvot! ■

Lieldienu lilijas

Skaistās, baltās Lieldienu lilijas mums var atgādināt par brīnišķīgo dienu,
kad Jēzus tika augšāmcelts. Šajā attēlā ir apslēptas piecas baltas lilijas. Ik reizi,
kad tu kādu atrodi, pasaki vienu lietu, ko esi iemācījies par Jēzu.

**Elders
Brūss R. Makonkijs
(1915–1985)**

no Divpadsmit
apustuļu kворuma

DIEVA SPĒKS

Ticība ir spēks, un spēks ir priesterība.

Dievs ir Dievs tāpēc, ka Viņš ir visas ticības un visa spēka, un visas priesterības iemiesojums. Dzīvi, kuru Viņš dzīvo, sauc par mūžīgo dzīvi.

Un tādā mērā, kādā mēs kļūstam kā Viņš, tādā mērā mēs saņemam Viņa ticību, iegūstam Viņa spēku un pielietojam Viņa priesterību. Un, kad mēs kļūsim kā Viņš pilnīgā un patiesā nozīmē, tad arī mums būs mūžīgā dzīve.

Ticība un priesterība ir nesaraujami saistītas. Ticība ir spēks, un spēks ir priesterība. Pēc tam, kad esam ieguvuši ticību, mēs saņemam priesterību. Tad caur priesterību mēs augam ticībā, līdz, saņemmuši visu spēku, mēs kļūstam līdzīgi mūsu Kungam.

Mūsu laiks šeit, mirstīgajā dzīvē, ir iecerēts kā pārbaudes laiks. Atrodoties šeit, uz Zemes, mums ir privilēģija pilnveidot savu ticību un vairot priesterības spēku. . . .

Svētajai priesterībai bija lielāka loma cilvēku pilnveidošanā Ēnoha laikā nekā jebkurā citā laikā. Toreiz tā bija zināma kā Ēnoha kārtā (skat. M&D 76:57) un bija tas spēks, ar kuru viņš un viņa tauta tika pārveidoti. Un viņi tika pārveidoti tāpēc, ka viņiem

bija ticība un viņi pielietoja priesterības spēku.

Tieši ar Ēnohu Tas Kungs noslēdza mūžīgu derību, ka visiem, kas saņem priesterību, būs spēks — caur ticību pārvaldīt un kontrolēt visu uz Zemes, mest izaicinājumu tautu karapulkiem un stāvēt slavas pilniem un paaugstinātiem Tā Kunga priekšā.

Melhisedeks bija vīrs ar līdzīgu ticību, „un viņa ļaudis staigāja taisnībā un sasniedza debesi, un meklēja pēc Ēnoha pilsētas” (Džozefa Smita tulkojums, 1. Mozus 14:34). . . .

Kāda tad ir priesterības doktrīna? Un kā mēs dzīvosim kā Tā Kunga kalpi?

Šī doktrīna ir tāda, ka Dievs, mūsu Tēvs, ir slavas pilna, pilnīga un paaugstināta būtne, kurai piemīt visa

vara, viss spēks un visa valdīšana, kurš zina visu un ir bezgalīgs visās Savās īpašībās un kurš dzīvo ģimenes vienībā.

Šī doktrīna ir tāda, ka, pateicoties tam, ka mūsu mūžīgajam Tēvam ir pilnīga ticība un Viņa priesterība ir neierobežota, Viņš bauda šo augsto godības, pilnības un spēka statusu.

Tā ir tāda, ka priesterība ir Dieva spēka pats nosaukums, un, lai mēs kļūtu līdzīgi Viņam, mums ir jāsaņem un jāpielieto Viņa priesterība jeb spēks tā, kā Viņš to pielieto. . . .

Tā ir tāda, ka mums, pateicoties ticībai, ir spēks pārvaldīt un kontrolēt visu — gan laicīgo, gan garīgo; darīt brīnumus un pilnveidot savu un citu dzīvi; stāvēt Dieva klātbūtnē un būt tādiem kā Viņš, pateicoties tam, ka esam ieguvuši Viņa ticību, Viņa pilnību un Viņa spēku jeb, citiem vārdiem, Viņa priesterības pilnību.

Tāda tad ir priesterības doktrīna, par kuru nav un nevar būt nekā dižāka. Šis ir tas spēks, kuru mēs varam saņemt caur ticību un taisnīgumu . . .

Patiesi priesterībā ir spēks — spēks, kuru mēs cenšamies iegūt un pielietot, spēks, par kuru mēs no sirds lūdzam, lai tas būtu ar mums un mūsu pēcnācējiem mūžīgi. ■

No vispārējās priesterības sesijas runas ar nosaukumu „Priesterības doktrīna”, Ensign, 1982. g. maijs, 32.–34. lpp.; lielo burtu lietojums standartizēts.

**MAN VĒL IR CITAS AVIS,
ELSPETA JANGA**

Augšāmcēlies Kungs apmeklēja Savas „citas avis” (3. Nefija 15:21) Amerikas kontinentā un citur. Nefijieši „taustīja naglu rētas Viņa rokās un Viņa kājās; un to viņi darīja, iedami viens aiz otra, līdz viņi visi bija izgājuši un redzējuši ar savām acīm, un pataustījuši ar savām rokām, un droši zināja un liecināja, ka tas ir Viņš, par kuru bija rakstījuši praveši, ka Tam jānāk” (3. Nefija 11:15).

Vēl šajā numurā

JAUNAJIEM PIEAUGUŠAJIEM

Kā izprast savu **patriarhālo svētību?**

Patriarhālās svētības nepasaka mums visu, kas notiks mūsu dzīvē, taču tās ir kā personisks ceļvedis, kas var palīdzēt vadīt mūs uz lielu laimi, ko Debesu Tēvs ir sagatavojis katram no mums.

44.
lpp.

JAUNIEŠIEM

58.
lpp.

VIŅI REDZĒJA **VIŅU**

Viņi bija augšāmceltā Kristus liecinieki.
Kā mēs varam būt par lieciniekiem mūsdienās?

BĒRNIEM

Jēzus deva mums Svēto Vakarēdienu

Mēs pieņemam Svēto
Vakarēdienu katru nedēļu.
Taču, vai jūsu bērni zina —
kāpēc?

76.
lpp.

PĒDĒJO DIENU SVĒTO
JĒZUS KRISTUS
BAZNĪCA